[YunJae] Kiếp Quân Nhân

Contents

[YunJae] Kiếp Quân Nhân **1**
1. Chương 1 . . . 2
2. Chương 2 . . . 6
3. Chương 3 . . . 12
4. Chương 4 . . . 16
5. Chương 5 . . . 20
6. Chương 6 . . . 21
7. Chương 7 . . . 26
8. Chương 8 . . . 28
9. Chương 9 . . . 31
10. Chương 10 . . . 35
11. Chương 11 . . . 37
12. Chương 12 . . . 39
13. Chương 13 . . . 41
14. Chương 14 . . . 43
15. Chương 15 . . . 46
16. Chương 16 . . . 49
17. Chương 17 . . . 51
18. Chương 18 . . . 53
19. Chương 19 . . . 55
20. Chương 20 . . . 56
21. Chương 21 . . . 59
22. Chương 22 . . . 60
23. Chương 23 . . . 62
24. Chương 24 . . . 64
25. Chương 25 . . . 66
26. Chương 26: Phiên Ngoại 1 . . . 70
27. Chương 27: Phiên Ngoại 2 . . . 73

[YunJae] Kiếp Quân Nhân

Giới thiệu

(GIFT) Kỷ niệm 9 năm ngày cưới YunJae 10/06/2007-10/06/2016!Tựa gốc: Sát lục nhất đạiEdittor: Nhè, Jeremy, JiHae

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/yunjae-kiep-quan-nhan

1. Chương 1

"Sát thủ số 1 báo cáo, nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta thành công bắt được Yusuf. Hết!"

Được bốn binh sĩ võ trang hạng nặng cầm súng yểm trợ, nam nhân châu Á ở giữa dùng vô tuyến điện của mình gọi về tổng bộ, phía dưới mũ sắt của hắn có lắp một bộ tai nghe, không cần chạm vào cũng có thể liên lạc đi khắp nơi.

Hắn áp giải một nam nhân vùng Trung Đông, hai tay gã bị vặn ra sau lưng, lỗ tai bên phải huyết nhục mơ hồ, thoạt nhìn như đã đứt lìa một nửa, máu tươi theo cần cổ chảy dọc một đường xuống cổ áo, nhiễm đỏ chiếc áo sơ mi trắng tinh trên người gã.

"Đã nghe, sát thủ số 1, làm tốt lắm, trung sĩ Jung. Thượng úy yêu cầu cậu nhanh chóng áp giải Yusuf về tổng bộ, nghe rõ?" trong vô tuyến điện truyền ra chỉ thị.

"Nghe rõ, sir." Nam nhân châu Á tháo cặp kính bảo hộ xuống, lộ ra khuôn mặt bàn tay tiêu chuẩn, chiếc cằm như tượng điêu khắc, sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt xếch cảnh giác nhìn quanh bốn phía: "Sam, đeo khăn trùm đầu cho gã, áp tải lên xe."

"Yunho, lần này cậu đã lập công lớn rồi, chờ nhận huân chương Đồng Tinh đi." Phía sau một binh sĩ da trắng đeo súng nhanh tiến lên, trói tay Yusuf lại, rồi đội khăn bịt đầu màu đen cho gã, tống lên xe.

Nam nhân châu Á tên Jung Yunho cũng đi theo lên xe, ngồi ngay cạnh Yusuf.

Xe bọc thép Stryker to lớn bắt đầu chuyển bánh, trong xe thực yên lặng, chỉ có tiếng động cơ ù ù vang lên.

"Trung sĩ Jung." Nam nhân vùng Trung Đông phun ra một câu tiếng anh không tiêu chuẩn kêu vị trung sĩ bên cạnh: "Chúng mày thật sự dám bắt tao?"

Jung Yunho không lên tiếng, hắn cũng mặc kệ cái tên này lải nhải.

"Người của tao đang trên đường tới, a, không, đang mai phục trên đường trở về của chúng mày đấy, ha hả..." gã khiêu khích: "Bọn Mỹ ngạo mạn, bọn mày thật sự nghĩ rằng dùng xe thiết giáp là có thể đưa tao trở về căn cứ của chúng mày được sao?"

"Mày cmn im mồm!" Yunho lạnh lùng nói.

"Yunho, có cần xin chỉ thị tổng bộ, nhờ trên không yểm trợ?" Sam ngồi phía trước cảm thấy như vậy thỏa đáng hơn.

Yunho nghĩ nghĩ, ngay khi hắn đang gọi cho tổng bộ, bỗng có một tiếng nổ mạnh ở phía bên người, chiếc xe thiết giáp chấn động.

"Trung sĩ, chúng ta bị RPG (đạn tên lửa) bắn tê liệt!" Lái xe Curry quay đầu lại nói.

"Toàn bộ xuống xe!!! Bộ hành áp giải!" Yunho vừa chỉ huy cả nhóm vừa gọi điện về cho tổng bộ: "Sát thủ số 1 báo cáo, chúng tôi bị một quả RPG bất ngờ tập kích, yêu cầu không trung hỗ trợ! Hết."

"Không được, gió Sharma đang tới, máy bay trực thăng không thể tới được, đội phản ứng nhanh trên mặt đất đã xuất phát. Hết."

Gió Sharma vừa nóng vừa khô, hàng năm ở Iraq vào đầu hạ hoặc giữa đông loại gió này từ phía Bắc mạnh mẽ thổi tới thường mang theo lượng lớn cát bụi hoặc có thể tạo ra bão cát.

Toàn đội dựa vào xe thiết giáp coi như hàng rào che chắn, từng bước từng bước rút lui tới bức tường đổ nát cách đó không xa.

Yunho yểm trợ cả đội là người rời đi cuối cùng. Đạn lạc giống như hạt mưa bắn lỗ chỗ lên chiếc xe, địch nhân bí mật ẩn nấp ở những tòa nhà hai bên thi nhau nã sũng vào cả đội. Đúng lúc này, một quả RPG kéo theo một cái đuôi lửa thật dài bất ngờ bay tới bắn trúng mặt đất gần đuôi xe thiết giáp, Yunho nhanh chóng lắc mình tránh thoát vụ nổ, lại bị một mảnh đạn văng ra rạch một đường trên cổ, Yunho nháy mắt ngã xuống đất, máu chảy đầm đìa, hắn dùng tay bịt miệng vết thương lại, nhằm giảm bớt tốc độ máu chảy.

Đội ngũ bên kia cũng không khá hơn, người phụ trách trông giữ Yusuf dù được cộng sự che chắn nhưng vẫn bị trúng đạn ở ngực phải.

Yusuf nhân cơ hội đào thoát, gã chạy qua người Yunho, lại vòng lại.

"Hừ hừ, bọn Mỹ chúng mày cũng chỉ có thế. Trung sĩ Jung, tao nhớ kỹ mày, cũng nhớ kỹ mày cho tao ăn một phát 'kẹo' cùng cái lỗ tai của tao."

Yusuf quỳ một gối xuống mặt đất, hai mắt xuyên thấu qua khăn trùm đầu nhìn chằm chằm Jung Yunho.

"Trung sĩ!!!" Hạ sĩ Riley vừa bắn trả vừa vội vàng vọt tới đây, lại trúng một viên đạn vào cẳng chân, hắn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Sam vừa liên tục nổ súng vừa nhanh chóng tới gần Yunho.

Một chiếc xe tải màu trắng từ ngã tư đường lao ra, dừng lại bên người Yunho, đón Yusuf rời đi, một tên đi xuống yểm trợ cho tên Trung Đông đội khăn trùm đầu lên xe, gã cầm khẩu AK lia liên tục về phía Yunho, chỉ trong nháy mắt, Sam nổ súng đáp trả mấy tên Trung Đông kia. Nhưng rồi chiếc xe tải màu trắng cũng biến mất ở góc phố….

"A!" nam nhân bừng tỉnh, nhìn không gian xung quanh tối đen liền đoán hiện tại đang là rạng sáng, quay đầu nhìn người yêu đang nằm ngủ bên cạnh, may mắn không đánh thức em ấy.

Cảnh tượng kia thủy chung luôn ở trong đầu hắn không bao giờ xóa nhòa.

Tiếng chuông báo thức đánh vỡ buổi sớm yên tĩnh, nam nhân trên giường mơ mơ màng màng ấn tắt chuông báo, vươn tay sờ sờ đầu mình, mới để ý kiểu tóc nhọn mới này rất đau tay. Híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bức rèm không được kéo hết hơi hơi lộ ra chút ánh sáng, đúng vậy, mặt trời đang ló rạng. Quay đầu sang nhìn người mình yêu, dùng cánh tay bị em ấy coi như cái gối mà ôm chặt em ấy vào lòng.

"Ưm…đến giờ rồi??" nam nhân xinh đẹp trong lòng ngái ngủ nói, tối hôm qua vong tình hoan ái quá kịch liệt khiến cậu có chút chịu không nổi.

"Đúng vậy, anh phải đi đây." Nam nhân dùng bàn tay còn lại đỡ mặt người yêu lên, lộ ra đôi mắt to đẹp của người đó.

"Ưm… thật không hiểu nổi, anh rốt cuộc ký khế ước bán mình trong bao lâu vậy?! Đây là lần thứ hai rồi." Nam tử cau mày, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, đè lên ngực nam nhân, hai tay còn đặt lên má nam nhân phía dưới: "Trym to của anh dám ở bên ngoài ăn vụng, đặc biệt là cái tên Sam kia! Xem em sẽ làm gì."

"Còn có ăn được nữa ấy, tốt nhất mỗi ngày em nên cầu nguyện trym to của anh không bị IED (thiết bị nổ) cho nổ tung là may lắm rồi, bằng không lúc về sao có thể thỏa mãn tiểu yêu tinh câu nhân là em đây?" nam nhân toét miệng cười.

"Yunho…" nam tử nhìn chằm chằm mặt hắn, không chớp mắt nói: "Anh nhất định phải bình an trở về! Em ở đây chờ anh trở về." dứt lời, cúi đầu hôn lên vết sẹo ở gần hầu kết nam nhân.

Năm ngoái, khi cậu biết Yunho bị thương, máu toàn thân giống như bị đông cứng lại, loại cảm giác đó, cậu không bao giờ… muốn trải nghiệm lại nữa.

"Yên tâm đi JaeJoong, anh nhất định bình an trở về." Dứt lời ngẩng đầu hôn lên khóe miệng người yêu, rồi đứng dậy rửa mặt thay quần áo.

JaeJoong ngồi trên giường nhìn Yunho ra ra vào vào, ánh mắt dừng trên khung ảnh đặt đầu giường, bên trong là hình ảnh cậu và Yunho say sưa ôm nhau ở sân bay năm ngoái, cậu vốn tưởng rằng Yunho của mình cả đời này cũng sẽ không quay trở lại cái địa phương quỷ quái kia nữa, ai ngờ, một năm sau, Yunho lại nhận được thông báo, hắn phải tới cái nơi địa ngục trần gian kia — Iraq.

Iraq, đúng vậy, đó từng là một xứ sở Thiên đường, là vườn địa đàng được miêu tả trong Thánh Kinh được phù sa phì nhiêu màu mỡ của hai con sông Euphrates và Tigris bồi đắp thành vùng đồng bằng Lưỡng Hà, tại đây đã từng khai sinh ra thành quốc Babylon cổ đại.

Có lẽ nó là thánh địa trong mắt các học giả lịch sử, trong mắt các thương nhân dầu mỏ nó lại là mỏ vàng ở trong mắt người thường nó chỉ là tin tức ở trong mắt các phiến quân nó là tội ác tày trời ở trong mắt Đảng Dân chủ nó là lợi thế của Đảng Cộng Hòa nhưng ở trong mắt Kim JaeJoong, nó là một còn quái thú tùy thời có thể cắn xét hết thảy mọi con dã thú khác.

Người yêu cậu, Jung Yunho là một binh sĩ lục quân Mỹ cố định thuộc trung đoàn xe bọc thép 2 binh đoàn B, là một người Mỹ gốc Hàn.

Trước cửa nhà hôn JaeJoong một cái, Yunho vác balo lên lưng đi thẳng tới sân bay. Hắn phải từ sân bay quốc tế Louisiana Louis Armstrong New Orleans cất cánh tới Sân bay quốc tế Hartsfield-Jackson Atlanta tại thành phố Atlanta, tiểu bang Georgia của Hoa Kỳ.

Sân bay Atlanta là trạm trung chuyển binh lính lớn nhất nước Mỹ, Jung Yunho một mình ngồi trong phòng chờ nhìn đám tân binh hối hả nhộn nhịp qua lại, có khi là đi huấn luyện, cũng có thể là đã chấm dứt huấn luyện, chuẩn bị được điều động tới các căn cứ quân sự. Cũng có lão binh phong trần mệt mỏi như hắn, cũng có người mới từ Iraq về nước nghỉ ngơi cũng có người vừa chấm dứt kỳ nghỉ phải quay trở lại Iraq.

Hắn thích ngồi một chỗ nhìn các quân nhân đi qua đi lại, bọn họ đều gánh vác trọng trách trên vai, mà mỗi người đều có cố sự khác nhau. Hắn sờ sờ vết sẹo phía trên hầu kết mình, may mắn lần đó mảnh đạn không có cắt vào khí quản hay động mạch hắn, sau đó đội phản ứng nhanh cũng tới kịp tuy rằng không bắt được Yusuf nhưng đúng lúc cứu được Yunho đưa về căn cứ.

Sau khi tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên Yunho nhìn thấy chính là cảnh Sam nước mắt đầm đìa, nghĩ tới đây, hắn không khỏi bật cười, aiz, không biết liệu có đụng mặt cái tên oan gia kia nữa không.

Ở sân bay Atlanta đợi khoảng 5 tiếng đồng hồ, Yunho lần đầu nhìn thấy Park YooChun, cũng là người Mỹ gốc Hàn như hắn, cậu ta đang dùng giọng Mỹ chuẩn tán gẫu với một người binh sĩ người da trắng về thời kì ở Đức, còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi đã nghe thấy tiếng thông báo gọi đăng kí lên máy bay, cứ như vậy Jung Yunho rốt cuộc lên máy bay bay tới Kuwait (Cô oét).

Khi tới Kuwait đã là ban dêm, cửa ca bin mở ra, liền ngửi thấy mùi đất cát vừa quen thuộc vừa buồn nôn, nhưng lần này không có khô nóng như trước đây, khí hậu sa mạc chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm khá lớn, Kuwait vào đêm từng trận hàn ý vù vù thổi tới.

Từ sân bay đi thẳng không ngừng tới căn cứ trung chuyển, ở đó Yunho đăng ký lịch trình sáng sớm mai sẽ bay tới Iraq không ngờ gặp được Park YooChun cũng bay tới Iraq.

Còn có mấy tiếng nghỉ ngơi, Yunho nắm bắt cơ hội gọi điện cho JaeJoong, đơn giản báo bình an, nhưng Jaejoong ở đầu dây dường như không còn bình tĩnh như lúc hắn vừa đi, Yunho dường như nghe được tiếng nghẹn ngào cùng tiếng hít hít mũi của cậu.

9 giờ sáng, quân nhân tập kết xong, đồng loạt lên chiếc "Đại lực thần" C130 bay thẳng tới Iraq. Yunho ngồi trên máy bay mà như đang ngồi trên xe hàng. Không biết là do phi công hay lý do nào khác mà lần bay này thực xóc nảy, bất quá khi tới nơi, máy bay thực an toàn hạ cánh. Yunho lại một lần nữa đặt chân tới nơi này, mục đích của chuyến đi này của hắn chính là — Baghdad.

Yunho là một quân nhân chuyên nghiệp, chính trị và hình thái ý thức thực tế hoàn toàn không ảnh hưởng tới tư tưởng của hắn.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới vì sao mình phải tới nơi này, hắn cũng chẳng có lý tưởng chủ nghĩa hay phản đối tàn ác, tán thành thiện lương gì cả, nhưng vì cái gì hắn lại tới Iraq, hắn nghĩ hẳn là vì muốn lật đổ Saddam Hussein.

Ông nội của Yunho cũng là quân nhân, từng tham gia vô số trận chiến. Ông nội từng nói với hắn, chỉ cần anh đang mặc quân trang, trở thành một người quân nhân, thì đó không phải là anh lựa chọn chiến tranh mà anh cũng vô pháp khống chế tương lai trên chiến trường. Trong chiến đấu, không có đúng sai, chỉ có anh rốt cuộc làm được gì. Cố gắng làm tốt nhất có thể, để không thẹn với lương tâm.

"Hoan nghênh tới căn cứ tiền đồn Baghdad." Từ quân hàm đeo trước ngực có thể thấy được người này là một thượng úy, dáng người khôi ngô, so với Yunho cao hơn nửa cái đầu. Đội ngũ đi theo vị thượng úy kia

tiến vào một sân thể dục lớn hình chữ nhật trong căn cứ, cửa chính có treo ba lá cờ: Cờ Mỹ, cờ Iraq và cờ binh đoàn xe bọc thép 2 của bọn họ.

Vách tường bốn phía của căn cứ đều được tạo thành từ các túi Hesco phòng chống bạo động được đổ đầy cát, chất cao thành đống ước chừng khoảng 3 thước. Bên ngoài tường có các ụ xi măng có tác dụng che chắn, đồng dạng cao hơn 3 thước, rộng 1 thước, dày hơn 1 thước, hơn nữa những ụ xi măng đó có thể ghép lại với nhau, có tác dụng phòng chống đạn bắn, thậm chí cả sự sát thương của pháo.

Không riêng gì trạm tiền đồn này mà tất cả các căn cứ quân sự Mỹ ở Iraq đều có kết cấu như thế. Bên trong lớp tường bao dựng một số lều trại chống thấm nước, có khoảng hơn mười tòa kiến trúc, còn có 4 chòi canh ở 4 góc.

Đối với nơi này Yunho không tính là quá quen thuộc, nhưng cũng không thấy hưng phấn hay khẩn trương, mà giống như đang đi vào hậu viện nhà mình vậy. Hiện tại hắn chỉ muốn chạy thật nhanh tới phòng kí túc của mình để hảo hảo ngủ một giấc.

Trải qua quá trình báo cáo thông tin và giao tiếp, mãi cho tới tối Yunho mới có thể đặt chân tới kí túc xá của mình, vừa đi vào liền thấy Sam đang cười tà với hắn, Yunho đỡ trán, sau đó lại tỏ ra thản nhiên mà nhún vai, cười: "Fuck, tôi vừa nghĩ tới cậu, cậu liền xuất hiện luôn?!"

Đúng vậy, người tên Sam này chính là tình địch trong miệng JaeJoong, cũng chính là oan gian trong miệng Duẫn Hạo.

Nghiệt duyên giữa Yunho và Sam phải ngược dòng tới hồi mới làm tân binh.

Hai người bọn họ lúc còn là tân binh đã cùng một nhóm, sau này ngoài ý muốn biết được Yunho có tính hướng giống mình, Sam liền triển khai điên cuồng theo đuổi người ta, khi đó Yunho vẫn còn độc thân, mà hình mẫu lý tưởng của hắn lại không phải thằng Mỹ cao lớn thô kệch như tên này.

Thật vất vả mới trải qua được đợt huấn luyện tân binh, Sam bị phân tới Tây Bộ nước Đức, Yunho chuyển tới Fort Polk, Louisiana, ở đây hắn gặp được JaeJoong đang đi du lịch, hai người nhất kiến chung tình, thiên lôi địa hỏa, liền xác lập quan hệ từ đó tới giờ.

Ai ngờ lần trước hắn bị phái tới Iraq, mà lại còn cùng đội với tên kia!

Kỳ thật lúc ở Đức, Sam cũng đã có bạn trai, ở nơi chiến hỏa tán loạn tùy thời mất mạng như ở Iraq này, quan hệ giữa Yunho và Sam đã trở về là bạn bè bình thường.

Nhưng sau khi nghe Yunho nói đã có người yêu là một chàng trai người Hàn vô cùng đẹp, cậu ta liền thường xuyên bày ra mấy trò đùa giỡn cực kỳ tàn ác chọc ghẹo người yêu bé nhỏ của Yunho, khiến mỗi lần thấy bộ dạng Yunho đau khổ dỗ dành Kim đại dấm chua là cậu ta lại thấy nhân sinh thật là tốt đẹp.

Hiện tại thì hay rồi, bọn họ cư nhiên lại cùng một nhóm!!

"Trước khi tới tôi đã muốn chọc con mèo nhỏ nhà cậu một trận, không biết hiện giờ cậu ta đang có tâm tình gì." Sam vẻ mặt đê tiện cười ha hả, đứng dậy tới gần rất hoan nghênh mà đấm một cái lên ngực Yunho.

Yunho buông balo xuống cười nói: "Cậu đừng có gây thêm phiền phức cho tôi, trước khi tới đây em ấy còn cảnh cáo tôi cách xa cậu một chút, cách xa không được mà giờ cậu lại cmn ở ngay cạnh tôi!!" Yunho thu xếp đồ đạc của mình, cuối cùng dừng một chút: "Nhưng như vậy rất tốt, người anh em!"

Từ khi cuộc chiến này bắt đầu, mọi người thường nói đây là cuộc chiến tranh vì dầu mỏ, nhưng đối với cách nói này tựa hồ bọn họ không ai thèm để ý.

Bọn họ ở đây, sinh hoạt cùng nhau, điều này đã đủ khiến bọn họ cảm thấy thoải mái.

Tự như thời thanh niên mỗi cuối tuần sẽ cùng đám bạn bè tốt nhất ra ngoài cắm trại vậy.

Hết chương 1

2. Chương 2

Một tiểu đội lục quân Mỹ thường được quy định có 9 binh sĩ. Jung Yunho chính là một tiểu đội trưởng.

Hai tiểu đội phó được phân công nhiệm vụ khác nhau, một người là: Sam, đừng nhìn hắn bình thường cợt nhả liền không được việc, dàn trận liền thay thịt đổi lông vừa nghiêm túc vừa bình tĩnh xuất sắc, năng lực quân sự mười phần vượt trội, huống chi hắn còn cứu mạng Yunho một lần

Một là Harry, người Anglo American, tự xưng Harry vương tử trên chiến trường Iraq, lớn lên không giống ' Harry Potter ' nhưng thật ra có chút bóng dáng ' Ron ' trong đó

(là người bản địa hoặc hậu duệ gốc Anh, đã định cư tại hoặc trở thành công dân nước Mỹ)

Tay súng trường: có tên gọi là Key, con lai Đức Mỹ, lớn lên rất tuấn tú, kính không rời mắt. Một lần đi tuần tra, bị Gay Iraq dò hỏi tính hướng, còn muốn cùng hắn làm bậy, việc này được loan truyền rất lâu trong quân ngũ

Một người nữa là Woody, ước mơ hồi niên thiếu muốn trở thành một cảnh sát vĩ đại. Sau khi tự mình lăn lộn trong lực lượng 911, hắn liền quyết định đi tòng quân, đồng thời là người đưa tin riêng của Yunho, trong tổ đội cũng chỉ Yunho mới có người đưa tin riêng.

Khi ra trận, người đưa tin sẽ giúp đỡ quan chỉ huy thành lập tuyến truyền tin nhanh chóng hữu hiệu với các đồng chí chiến hữu, liên lạc với các đơn vị khác cũng như yêu cầu trợ giúp từ không trung.

Xạ thủ bom mìn là Candy, một tân binh vừa qua 18 tuổi, tư văn nhã nhặn, dáng người cao ráo, có chút gầy.

Tay súng liên thanh là một người da đen, có cái tên rất dài rất dài nên mọi người quen gọi tắt TJ, biết hát RAP lại còn chơi bóng rổ rất cừ khôi. Những thiên phú của người da đen được hắn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Quân đội Mỹ yêu cầu binh lính phải có năng lực, kỹ năng thuần thục nhưng không có quy định rõ ràng, ngoại trừ tân binh mới tốt nghiệp buộc phải lựa chọn một kỹ năng chuyên nghiệp khi hoạt động bên ngoài, thời điểm khác anh muốn học gì đều được, chỉ cần báo danh và rèn luyện chăm chỉ để thông qua cuộc thi.

Yunho lái được tất cả các loại xe lục quân: Hummer, Stryker, xe chiến đấu bộ binh Bradley nhưng cũng bởi vậy hắn chỉ biết lái ô tô chiến đấu, khi muốn học lái xe tăng thì bị từ chối, mặc dù cùng dạng hệ thống điều khiển nhưng vẫn có rất nhiều chỗ khác nhau, nhiều khi lẫn lộn chức năng cũng không phải không có..

(Xe chiến đấu bộ binh là một loại phương tiện chiến đấu bọc thép (AFV), được sử dụng để chở bộ binh trên chiến trường và hỗ trợ hỏa lực cho bộ binh. Tại Việt Nam thường được gọi là "BMP" – Wiki)

Ngoại trừ học lái xe, năm ngoái hắn còn đến Georgia, tự mình tham gia một khóa học nhảy dù ở trường Fort Benning, tất nhiên nhận được chứng chỉ chuyên nghiệp hành nghề.

Là người gốc Hàn, Yunho tất nhiên cũng đã thông qua các cuộc thi về tiếng Hàn, lính Mỹ được cổ vũ học thêm nhiều ngôn ngữ, nếu có thể đạt được chứng chỉ ngoại ngữ, mỗi tháng được thưởng thêm 300 $, tương tự nếu đạt hai chứng chỉ sẽ được thưởng thêm 600 $ mỗi tháng.

Cho nên, tháng nào cũng như tháng nào, Sam nhìn tiền thưởng của Yunho nhiều hơn mình 300 $ đều trắng mắt hâm mộ ghen tị hận.

Cái gì cũng vậy, trên chiến trường có càng nhiều kỹ năng đương nhiên càng có lợi đồng thời cũng có nghĩa người đó cũng đã phải trả giá không ít, không có chuyện thiếu người nên được phủng hồng lên.

Trước mắt, đó chính là 7 binh sĩ do Yunho phụ trách lãnh đạo, hiện tại binh lực không kịp thời đủ cung cấp, nhưng trước đó cấp trên có nhấn nhủ sẽ nhanh chóng bổ sung đủ nhân lực cho tiểu đội của hắn trong vòng một tuần, mấy anh em bên hậu cần không ngừng khen ngợi Jung Yunho có mệnh tốt, cư nhiên được cấp trên quan tâm săn sóc như vậy, kỳ thật ai ai đều biết, không phải thượng cấp có lòng từ bi, chẳng qua bọn họ vừa vặn là tiểu đội tác chiến, gánh trên vai công tác tuần tra nặng nề, bảo vệ mọi ngõ ngách, chiến đấu trên đường phố.

Phần lớn trung sĩ quan đều chỉ muốn tránh trong căn cứ, rãnh rỗi liền được an ổn nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi tịnh dưỡng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Yunho đang còn kiểm tra xe thiết giáp (bọc thép) Stryker, thiếu úy Parnell đã dẫn người đến.

Thiếu úy Parnell là trung đội trưởng, là người lãnh đạo trực tiếp của đơn vị Yunho, cao khoảng 1m90, dáng người tiêu chuẩn trong bộ đồ bảo hộ gài thêm trang thiết bị hiện đại chi chít không khác gì tảng đá lớn di động, nhìn qua lại càng giống một vị huấn luyện viên.

Parnell là số ít trong đám trung sĩ quan được Yunho cho là người thông minh, từng hai lần được nhận huân chương Đồng Tinh, một lần hành động anh dũng được khen ngợi không ngớt. Đầu óc thanh tỉnh, bình tĩnh thong dong, tính tình cũng tốt.

Yunho từng được nghe người khác nhắc tới Parnell một lần trong quân đội, không ngờ lần này lại may mắn đến mức được làm thuộc cấp của người ta.

Dưới mũ giáp vừa lớn vừa nặng, hai gương mặt châu Á làm cho Yunho hưng phấn không thôi, tập trung ánh nhìn, hắc, kia không phải tiểu tử ba hoa chích chòe ở sân bay sao? Lớn lên có một đôi mắt hoa đào, chắc dụ dỗ không ít em gái Đức si tâm vọng tưởng.

Binh sĩ bên cạnh cao hơn hắn một chút, gầy hơn một chút, đôi môi nhếch lên, nhưng thần sắc không chút khẩn trương, súng bắn tỉa không thèm che giấu phía sau lưng tỏ rõ hắn chính là tay súng bắn tỉa.

"Hắc, Jung, bổ sung thêm hai tay súng trường rất xứng tầm vào tiểu đội của cậu nha, đây là binh sĩ Park nghề phụ: bác sĩ và binh sĩ cấp 2 Shim, cũng là gốc người Hàn như cậu, thế nào?"

Vị thiếu úy đắc chí nhìn chằm chằm Yunho: "thời buổi này không tiểu đội nào không thiếu người, nhóm của cậu đủ quân số, những vị lãnh đạo đội khác hâm mộ đến chết."

"Yes, sir. Nhưng, thoạt nhìn đều là lính mới nha."

"Đầu năm nay, có thể tìm được những tay lính lão luyện, kinh nghiệm đầy mình như cậu với Sam chỉ sợ cũng phải đến mấy vùng châu thổ hoặc phải tìm kỵ binh đang ở ẩn, bắt được hai người các cậu tới tay cũng không dễ dàng gì, tôi cũng không có mặt mũi lớn đến mức muốn thêm mấy người nữa là được phê chuẩn. Nhận được mấy ông anh, cmn chính là người Iraq."

Thiếu úy Parnell cài mũ lên tiếng: "Ah, đúng rồi, Jung, chắc cậu cũng đã phát hiện, tôi điều Paul qua chỗ khác rồi."

"Yes, sir. Nhưng Paul là bác sĩ vừa chữa bệnh vừa làm y tá chăm sóc binh lính, điều cậu ấy đi rất không có lợi đối với chúng tôi."

"Không cần lo lắng, hạ sĩ Park từng tham gia huấn luyện chữa bệnh cứu hộ ở North Carolina và Prague, đủ để ứng phó những trường hợp có thể bất ngờ phát sinh trên chiến trường." Vị thiếu úy nhìn Park Yoochun nói.

Yunho nguyên tưởng rằng Park Yoochun là tiểu hoàng tử ca cà phơ cà phất vì muốn tìm chỗ chơi nên mới gia nhập binh đoàn lục quân Mỹ, không nghĩ tới hắn còn vì tích lũy chuyên môn mà chạy tới phía Bắc chữa bệnh, chăm sóc binh lính bị thương, ở trong lòng không khỏi đối Yoochun có ấn tượng khác.

Hiện tại chiến sự căng thẳng, chiến tuyến kéo dài, cấp trên sao còn có thể lo nghĩ điều động cho tiểu đội của hắn một người bác sĩ đâu, đương nhiên một người có rất nhiều chỗ hữu dụng. Cũng giống như Woody.

Thiếu úy Parnell vỗ vỗ đầu bả vai Yunho: "Jung, tôi rất tin tưởng cậu, tân binh ở chỗ cậu một thời gian sau thực rất không tồi. Được rồi, đi chuẩn bị đi, lát nữa phải tuần tra kỹ càng."

"Từng đi học ở căn cứ Kuwait sao?" Yunho từ trong xe cầm hai bình nước đưa cho hai người lính mới tới.

"Vâng, trung sĩ!"

"Có đi là tốt rồi, ở nơi này nếu mà ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu vào cũng đạt đến 50 độ C."

Yunho nhìn thấy hai người có sắm sửa võ trang hạng nặng, vừa lòng gật gật đầu: "Tuy rằng nắng nóng đến mức nướng chín tim gan phèo phổi nhưng so với bị IED nổ tung tay chân vẫn tốt hơn rất nhiều, có mang theo súng không?"

"Có thưa trung sĩ!" Hai người trăm miệng một lời.

"Đừng hở miệng là trung sĩ, trung sĩ, tôi là Jung Yunho, thiếu úy Parnell nói các cậu cũng là người gốc Hàn?"

"Đúng vậy, tôi là hạ sĩ Park Yoochun, người gốc Hàn." Yoochun uống nước cười đến sáng lạn.

"Tôi là binh sĩ cấp 2 Shim Changmin, cũng gốc người Hàn." Changmin nghiêm túc hơn không ít, có lẽ một phần do tính cách tàn nhẫn, cường độ làm việc căng thẳng khi tham gia huấn luyện bắn tỉa tạo ra, hoặc cũng có thể lần đầu tới Iraq chưa kịp thích ứng.

"M24, tuy rằng cự ly dài sẽ rất khó gây sát thương mạnh với địch nhân nhưng tính cơ động trác tuyệt, góc độ nhắm bắn tinh chuẩn, tiếng vang nhỏ cũng là một ưu điểm, đạn bắn đi rất xa, không tồi không tồi."

Yunho nhìn thấy khẩu M24 nằm trong tay Changmin, hắn từng được sờ qua loại súng này, chính tại căn cứ Kuwait.

"Đúng vậy, tôi rất thích khẩu này, không có nó tôi cũng không có thành tựu gì." Nhắc tới niềm yêu thích, Changmin nở nụ cười hiếm thấy.

"Đúng, súng ống đạn dược chính là trang sức mà một nam nhân cần quý trọng. Mà cậu có thể sử dụng M249 hoặc M240B không?" Yunho hỏi.

M249 chia làm hai loại, một loại là súng máy hạng nhẹ, tháo dỡ một số bộ phận liền trở thành súng trường, một loại là súng máy hạng nặng mà M240B lại thuộc hạng súng máy cỡ trung.

"Được, có điều phải mất sức với M240 một chút, tôi mới chỉ thấy thoáng qua chứ chưa từng được nghiên cứu."

Changmin trả lời rất cặn kẽ, lại có chút không hiểu vì sao tay súng bắn tỉa phải biết dùng súng máy, hơn nữa vừa rồi vị thiếu úy kia giới thiệu hắn với cái người đang đứng bên cạnh cũng tự xưng hai người bọn họ là những tay súng máy.

"Không sao, trên xe chúng ta cũng có, cậu có thể xem xét. Tay súng bắn tỉa chính là xử lý kẻ địch bằng một viên đạn, nhưng có những phần tử khủng bố chỉ dùng IED đã có thể xử lý xe của chúng ta trong giây lát, mà chúng ta lại không thể bắt được hung thủ, cho nên cậu ở chỗ này mà không được phân vào bộ phận ngắm bắn tám chín phần mười cấp trên muốn cậu làm tay súng máy, nhưng cũng không nhất định, khi quân ta xác định đối phương có sử dụng người bắn tỉa, cậu lại quay về làm tay súng bắn tỉa, chiến trận ở Iraq một người kiêm nhiều chức vụ. Có thể chứ?" Yunho thực hữu hảo hỏi ý kiến người khác.

"Có thể, sir!" Changmin trả lời.

"Jung, xe của cậu rất hoàn mỹ, không chê vào đâu được, một cô em xinh đẹp, bình thường tôi chỉ thấy những bà vợ dài cổ đầy tàn nhang." Người lính bảo dưỡng xe khen ngợi tràng giang đại hải.

"OK, không có vấn đề là tốt rồi, " Yunho cài mũ giáp, đeo kính viễn vọng: "Hai người cũng xong việc rồi, có thể suy xét quay về ký túc xá nghỉ ngơi hồi phục hay là theo chúng tôi ra ngoài tuần tra."

Tại giây phút đó, Yunho suất khí không khác gì ngôi sao được gọi tới để chụp hình quay quảng cáo thu hút người dân nhập ngũ tòng quân.

"Tôi không sao, muốn đi tuần tra cùng mọi người." Lại một lần cùng nhau trăm miệng một lời, làm cho hai người đồng lứa vừa mới quen chỉ biết nhìn nhau mà cười.

"Xem ra tôi lo lắng không đâu rồi, sau này nếu các cậu còn có thể nói như vậy tôi liền cám ơn trời đất."

Yunho mở cửa xe, nghiêng đầu lắc lắc ý bảo bọn họ lên xe.

"Đừng chê tôi là lính già dong dài, đây là lần thứ hai tôi đến chiến trường Iraq, lần trước cũng tới chỗ này, thuộc hạ của tôi là người có tình, thả những tên xấu xa còn nhiều hơn so với những người bị cậu ta bắn

chết nhưng chúng tôi đều cho rằng không có gì không đúng, không được giết phụ nữ trẻ em, cũng đừng nổ súng vào đám đông. Đừng cmn thương tổn bọn họ, cho dù sau này các cậu sẽ căn cứ theo quy tắc giao chiến chứng minh những điều bản thân làm lúc đó rất đúng. Trừ khi các cậu đã bị thương." Yunho nói xong.

Bọn họ là binh lính, chủ đề giết người với bị giết không bao giờ thiếu, hắn không hy vọng lúc bọn họ bắn chết đối phương liền hối hận cả đời.

Đến 10h00, những binh lính trong tiểu đội lục tục đi đến bãi đỗ xe tập hợp, Yunho giới thiệu mọi người với nhau nhau, 4 tiểu đội, ba chiếc xe thiết giáp kết hợp tổ chức đi tuần tra bên ngoài.

Bọn họ đều vừa vặn mới qua tuổi 20 lực lượng hùng mạnh, như Yunho mới 23 tuổi đều được coi là lính già, vừa trẻ vừa là chiến hữu, mọi người nhanh chóng thân thiết với nhau.

Sau khi bắt chuyện, Yunho mới biết Park Yoochun cũng từng tham dự chiến trường Iraq một lần, lần đó hắn bị thương nhẹ được đưa tới trụ sở ở Kuwait trị liệu, thời điểm trở lại hắn được biết chỗ đóng quân tiểu đội của hắn bị kẻ địch vây quét, 6 người tử trận, 2 người bị thương.

Vì thế hắn được phân vào tiểu đội của Jung Yunho.

Trong xe, những binh sĩ trẻ tuổi đùa giỡn chọc ghẹo với nhau, ngoài xe cảnh tượng lại vô cùng thê thảm.

Xe bọn họ dừng chân hơn non nửa đất Baghdad, cả thành phố y hệt đống phế tích, tất cả các công trình xây dựng đổ vỡ, xiên vẹo.

Đoàn xe tới đích, tổng thể mà nói quảng trường này coi như không tồi, trẻ con vẫn chạy trốn chơi đùa trên đường phố, nhóm phụ nữ ôm thùng to gói nhỏ đồ dùng hằng ngày mới mua từ chợ trở về, những người đàn ông ngồi xổm hút thuốc nói chuyện phiếm, nhà dân vẫn có điện.

Một đứa trẻ Iraq có phần cao lớn chạy theo sau xe thiết giáp, tay súng trường – Key không ngừng phát những viên kẹo màu sắc rực rỡ của nước Mỹ mua trong căn-tin.

Cho đến khi phát hết kẹo, bọn nhỏ vẫn chạy theo đằng sau, Key ném một viên lựu đạn hù dọa mới giải tán.

Những đứa nhỏ sinh hoạt trong môi trường ở đây đã sớm biết lựu đạn là gì.

Chuyến đi này coi như an bình, ngẫu nhiên nghe thấy tiếng súng phía xa xa, nhưng cũng chỉ giằng co khoảng trên dưới 10 phút.

Xe Jung Yunho dừng tại trạm canh gác, ở đó có một tiểu hài tử Iraq đang buôn bán hàng hóa cho mọi người xung quanh, Yunho nhìn thấy hắn, mà đứa trẻ kia cũng nhìn thấy Yunho, Yunho liền vờ cố ý lại vô tình tới gần, từng bước từng bước về phía trước, đứa trẻ lại từng bước từng bước lui về sau.

Yunho thấy rõ hắn chào hàng thuốc lá, có loại sản xuất trong nước, cũng có hàng Mỹ vạn trong bảo khố, còn có một số hàng in chữ Trung Quốc trên bao bì, có lẽ những bao thuốc kia được sản xuất tại Trung Quốc.

Nam hài mở to đôi mắt khẩn trương nhìn Yunho chăm chú, tựa như đang phân tích vì sao người này lại tới gần mình.

Biểu tình của đứa bé kia như chuột giữ cửa kho thóc làm cho Yunho không khỏi vui vẻ một hồi.

Yunho dùng tiếng Anh hỏi: "Em có biết tiếng Anh không?"

Tiểu nam hài lắc đầu, nhưng lại đột nhiên gật gật đầu, cậu bé cầm lấy bao thuốc lá đưa cho Yunho, miệng phát ra một ít ngôn ngữ Ả rập, dường như hỏi hắn có thuốc lá không.

Yunho đút tay vào túi quần lấy ra một bao PINE.

Bao này là Changmin cho hắn, nói cái gì mà người Hàn Quốc hút thuốc Hàn Quốc, liền tặng cho hắn một bao, nhưng Yunho đã từng nếm tất cả vị thuốc lá quý giá ngàn vàng, nên cảm thấy thuốc lá Hàn quốc rất nhạt.

Yunho nói với nam hài: "Anh có cái này."

Nhưng nam hài vẫn giơ bao thuốc lá trong tay.

“Muốn anh mua, vậy lấy hai bao.” Yunho nói tiếng Anh.

Câu này nam hài kia hiểu, có điểm đỏ mặt đi tới trước mặt Yunho, đem hai gói thuốc cho người ta, sau đó vươn bốn ngón tay.

“4 $ hả?”

Nam hài gật đầu, Yunho đưa tiền, cuối cùng, nam hài chỉ vào bao thuốc lá Hàn Quốc trên tay hắn,nói một đống ngôn ngữ Ảrập.

Yunho xem như hiểu được, tiểu tử này muốn dùng 4$ thêm kia bao thuốc lá kia làm giao dịch. Nam hài khoa tay múa chân chỉ đống thuốc lá trong hộp gỗ đeo trước ngực, nói với hắn: “no, you.”

Cậu bé không có loại thuốc lá trong tay Yunho nên tò mò muốn có.

Yunho nở nụ cười: “Thật là một tiểu nhân tinh, cho em đó.”

Nam hài cầm bao thuốc lăn qua lộn lại xem xét, Yunho xoa xoa đầu đứa bé, nam hài ngẩng đầu nhìn Yunho cười, hướng hắn bật ngón tay cái.

Đột nhiên, truyền tới tiếng súng cách đó khoảng 500m, cả người Yunho nhanh chóng rơi vào trạng thái cảnh giác.

Hắn nói với nam hài: “You here, around me.” Rồi chỉ chỉ phía sau lưng mình.

Nam hài nghe hiểu, thành thật tránh sau lưng hắn.

Lúc sau có thể rất loạn, ai cũng không thể biết được sẽ phát sinh chuyện gì.

Tuy rằng, Yunho thống hận những phần tử vũ trang, nhưng trẻ em vô tội, hắn cũng không nghĩ muốn tiểu nam hài này chạy loạn, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Buổi tối 20h00 trở về căn cứ, Yunho ăn cơm xong liền đến thẳng trạm thông tin.

Bình thường, hắn phải sau 23h00 mới trở về, không có nhiều thời gian, thu xếp một chút liền qua 01h00.

Hắn muốn thừa dịp hôm nay về sớm dành thời gian xem tin nhắn Jaejoong gửi đến.

Đây là ước định của hắn cùng Jaejoong, mỗi tuần hai người gửi tin nhắn cho nhau một lần, đề cập tới những chuyện vừa trải qua, có khi còn có thể gửi tin nhắn video, Jaejoong mỗi lần đều gửi tin nhắn video cho hắn, nhưng gần đây không phải tin nhắn bình thường thì chính là tin nhắn thoại.

Yunho thực ra thường xuyên gửi tin nhắn thoại, lúc hắn chấp hành nhiệm vụ thường sẽ ghi âm một ít, bất quá thường xuyên bị gián đoạn cho nên phải ghi âm 3 – 4 lần mới đủ nọi dung gửi đi, từ đề tài này nhảy sang đề tài khác.

Hiện tại, đang chấp hành nhiệm vụ hỏa lực trọng yếu, vì không muốn phần tử khủng bố xâm nhập nghe lén nên mọi thiết bị điện thoại, di động đều không được dùng.

Vả lại, mạng internet được miễn phí, chi phí gọi điện thoại này đó cũng không bao nhiêu, 25$ nói chuyện được hơn 10 mấy giờ.

Hôm nay, đường truyền khá tốt, Yunho nhanh chóng tải tập tin video lưu vào U riêng của mình, lúc nhớ Jaejoong quá liền mượn máy tính mở lên xem một lúc.

(chắc là ổ đĩa hoặc USB)

Jaejoong trong đoạn video lưu loát vén tóc mai, đội mũ len màu đen lên đầu, lộ ra cái trán xinh đẹp, nằm trên giường ôm gối ôm.

Mắt to quay tròn xoay xoay: “Yunnie, giáo sư bọn em nói cuối tuần phải đi khảo sát dã ngoại, thực hành thực tế một lần, đi 9 tuần a. Trong khoảng thời gian này không thể liên hệ với anh, bất quá anh vẫn phải theo ước định gửi tin cho em, chờ em xong việc liền xem nga ”

Jaejoong học đại học chuyên ngành chính là thông tin tình báo, nên Yunho cũng không nghĩ nhiều.

Nội dung còn lại chính là dặn dò hắn chú ý an toàn, cẩn thận súng đạn đánh lén, có thể tránh ở trong xe thì đừng đi ra ngoài, gặp nhiều người có tâm nhãn cẩn thận mắc mưu lọt hố dẫm phải mìn.

Cuối cùng kể lể tình hình gần đây của bản thân, JaeJoong muốn nuôi một bé cún con bởi vì cảm thấy chỉ có một mình rất lạnh rất cô đơn, chỉ vừa nghĩ tới lại muốn đi ra ngoài, vẫn nên đánh mất ý niệm này trong đầu.

Yunho vừa xem tin nhắn vừa ghi chép, nói gì mà, thời gian bọn em đi thực tế không khác gì thời gian huấn luyện tân binh, đều 9 tuần, còn nói đi dã ngoại cũng phải chú ý an toàn, mang tất cả các loại thuốc cần thiết bên người, em muốn nuôi cún con vậy chờ đợt hoạt động thực tế này chấm dứt đã. Cuối cùng Yunho còn cổ vũ Jaejoong tới quán bar ngoạn.

Hắn không phải không biết mị lực của Jaejoong, chỉ là em ấy ở nhà một mình quả thực rất nhàm chán, mặc dù quan hệ của hai người đã xác lập nhưng không thể coi đó là cái cớ để ngăn cản Jaejoong giao du với bạn bè đem người yêu giam giữ trong không gian kín.

Về phương diện khác, hắn tin tưởng người yêu, hơn nữa đây cũng là lần thứ 2 hắn xuất chinh tới Iraq, lần đầu tiên đi những 12 tháng, mới đây Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Gates chính thức tuyên bố thời hạn binh sĩ cư ngụ trên chiến trường Iraq và Afghanistan kéo dài từ 12 tháng đến 15 tháng.

Nếu Jaejoong thực sự có tâm tư khác, hai người bọn họ đã sớm mỗi người mỗi ngả, chứ không kéo dài tới tận bây giờ.

Mấy tiểu thuyết ngôn tình không phải thường nói, điều quan trọng nhất trong tình yêu chính là tín nhiệm đó sao.

Đem lời bản thân muốn nói sắp xếp chỉn chu mới gửi đi cho Jaejoong, nhìn chăm chú từng tấm hình lúc trước, đoán thời gian cũng không sai biệt lắm, mạng internet không thể cung cấp vô tư lự, lang nhiều thịt ít, mỗi người chỉ có 30 phút.

Sáng mai 05h30 còn có nhiệm vụ, liền đứng dậy quay về lều trại nghỉ ngơi.

Ở phía bên kia địa cầu.

"Tốt……. Vâng…. Tôi đã biết…… Cám ơn ngài, thượng sĩ John."

Nam tử cúp điện thoại, thu thập quần áo đơn giản, đi vào trạm trưng binh, im lặng chờ đợi đoàn xe chở tân binh đi về quân doanh.

"Get off the bus!" (xuống xe)

"Stand in the line!" (đứng vào đội ngũ)

Từng bước từng bước, từng loạt từng loạt.

Những người trẻ tuổi từ khắp mọi nẻo đường được đưa tới lục quân Mỹ, ngay tại buổi tối hôm nay cung nhau tập trung tại một địa phương, cùng nhau bắt đầu nhận huấn luyện.

Chú thích:

Xe Hummer

Xe Stryker

Xe chiến đấu bộ binh Bradley

– M24: súng bắn tỉa

– M249 là súng máy cá nhân cấp tiểu đội. Là phiên bản của khẩu súng FN Minimi (một sản phẩm của hãng FN Herstal, Bỉ) sản xuất tại Hoa Kỳ sử dụng đạn 5.56×45 mm) – wiki

– M240B là loại súng máy tự động đa chức năng, sử dụng băng đạn, với loại đạn 7.62x51mm NATO. M240 thường được sử dụng với kiềng 2 chân, 3 chân hoặc gắn trên các phương tiện – Wiki

Hết chương 2.

3. Chương 3

Ngày hôm sau lúc 5h30' chuẩn bị đi tuần tra, Key lái xe chạy như điên trên xa mạc, chân ga nhấn tới 130km/h, bụi cát tung mù mịt ở đằng sau kéo dài cả cây số.

Người Mỹ có thói quen chạy tốc độ cao, cho nên khinh thường đám thanh niên trẻ tuổi bây giờ.

Yunho đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn thích GTO hoặc mấy mẫu xe thể thao có mã lực lớn gì đó.

Trong nhà hắn hiện đang có hai chiếc, một chiếc BMW Z24, chiếc còn lại là Ferrari GTO599.

Hắn vốn định mua chiếc GTO 250 nhưng lại quá đắt, JaeJoong còn luôn cười chiếc xe kia trông giống 'xe tuyên truyền' phim bởi nó có màu đỏ rực rỡ giống y hệt chiếc Lightning McQueen. (Lightning McQueen là chiếc xe ô tô màu đỏ nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình Vương quốc xe hơi.)

Trên thực tế nó giống như một chiếc Dodge Viper.

Trong xe lắp hệ thống IPOD, nếu nghe nhạc Rock and Roll người trong xe cứ thế mà high lên.

Hôm nay cũng không bị tập kích, chỉ cướp lại một ít súng ống rồi thu đội.

……

Lớp nhựa đường trên sân thể dục bị thái dương nắng cháy thiêu đốt, 100 người chia nhau xếp thành hàng một, theo mệnh lệnh của huấn luyện viên làm chống đẩy hít đất.

"Một."

"Hai."

Mỗi động tác phải đúng lúc, ba bốn huấn luyện viên thường xuyên đi kiểm tra qua lại trong đội ngũ.

Những đội viên nào không làm đúng động tác đều bị phạt.

Khoảng cách đếm số càng lúc càng lớn, bọn họ đã hoàn thành xong 2 tổ, tổng cộng là 160 cái chống đẩy, kế tiếp là tổ thứ ba.

"Ba."

Huấn luyện viên đi tới vị trí thứ hai từ giữa ra, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, ở bên tai gầm rú: "Thằng nhóc da vàng, động tác của cậu y như đàn bà! Hay người da vàng các cậu đều yếu ớt như vậy?!"

Nam tử bị răn dạy không nói gì, mồ hôi theo từng nhịp chống đẩy chảy xuống khuôn mặt trắng nõn, từng giọt từng giọt nhỏ tong tong xuống sàn xi măng.

Hai chân cậu kéo căng, hai tay vì chống đỡ toàn bộ sức nặng cơ thể mà khẽ run rẩy.

"Jesus Christ (trời ơi), cậu muốn rút lui sao? Trả lời đi!!" huấn luyện viên khoa trương ngồi chồm hỗm cúi thân xuống, đầu ngang mặt đất, nhìn nam tử lớn tiếng rống lên.

"No, sir!!" Nam tử cắn răng lớn tiếng trả lời, trời mới biết khi nói mấy lời này cậu đã hao phí bao nhiêu sức lực.

"Vậy thì xuống thấp hơn nữa!!"

"Yes, sir!"

"Tất cả, nhắm phía bờ cát, 30 tổ chạy 50 m! nhanh!!" huấn luyện viên nơi này trời sinh lớn giọng, bọn họ trung khí mười phần, biểu tình nghiêm túc.

"Yah! Bờ biển dành cho đàn bà con gái, ai cho phép các cậu tới đó!! Cút lại đây cho tôi! Tổ 1 chuẩn bị chống đẩy." Huấn luyện viên hướng về đám học viên đứng ở bờ cát phía dưới quát lên.

Cát càng ở dưới thấp độ cứng càng lớn, lực hấp thụ nhỏ, lực chân cũng sẽ càng nhỏ đi.

Huấn luyện viên tự nhiên biết.

Chính vì thế mà các giáo quan thường lựa chọn mấy nơi đất xốp, khô ráo, còn cả sa mạc phập phồng để làm nơi huấn luyện.

Khi chạy bộ trên mặt cát, vì bảo trì thân thể cân bằng, chân phải dùng sức gấp đôi bình thường, hơn nữa mặt cát không bằng phẳng, nên yêu cầu mắt cá chân và đầu gối càng phải dùng nhiều lực, cũng rất dễ dàng bị thương.

Đầu gối nam tử lúc học trung học đã từng bị thương, hơn nữa mấy ngày nay cường độ huấn luyện rất cao, đầu gối cậu đã bị sưng.

Nhưng cậu không thể cho bất luận kẻ nào biết được, nếu nói cho người khác biết liền đồng nghĩa sẽ bị knock out, tương đương với việc nơi cậu muốn tới sẽ càng phải chờ lâu hơn nữa.

Cậu cố gắng đi zic zắc, vì không muốn bị tụt lại phía sau.

"Lại là tên da vàng cậu!" Huấn luyện viên khoanh tay đứng một bên.

"Cậu đang chạy sao? Ý của tôi là chạy!! không phải đứng dính trên mặt đất!!! trông cậu bây giờ giống như một cục phân có dùng súng nước cao áp bắn cũng không hết!!" Lời nói của huấn luyện viên giống như muốn kích nổ dây thần kinh cậu.

"Cậu chính là một cục phân! Trả lời tôi, có phải không?!!"

"Yes, sir!!!"

Cho dù chân cậu đã không thể chống đỡ được, cho dù đầu cậu có bị kích thích nóng lên, cũng không thể phản bác huấn luyện viên nửa câu.

"Nhanh lên! Nhanh nữa lên! Bằng không cậu liền cút!"

Đến giữa trưa, huấn luyện thể lực đã xong, bọn họ còn phải xếp hàng chạy 1km nữa mới có thể tới căn tin, xếp hàng nhận đồ ăn.

Thời gian ăn cơm chỉ có 5 phút đồng hồ, bắt đầu tính thời gian từ khi người đầu tiên ngồi xuống, người cuối cùng nhanh lắm cũng chỉ còn 2 phút hoặc hơn 1 phút để ăn. Ăn nhiều hơn sẽ bị cấm.

Nam tử nằm ở nhóm giữa, coi như may mắn, thời gian vừa đủ để cậu ăn hết đống đồ ăn trong khay, không đến mức chịu đói.

Không được để tinh thần hỗn loạn, cũng không được lo lắng bởi vì năng lực thừa nhận của mình kém mà có khả năng bị loại.

Điều đáng sợ nhất chính là phán đoán chuyện mình không biết. Phải Kiên trì! Chờ đợi phía trước chắc chắn là một tương lai sáng sủa.

…….

YooChun và Changmin đã tới đây được 3 tháng, chiều nay bọn họ theo thường lệ đi tuần tra, cả đội ngồi trong xe thiết giáp lái tới địa điểm cần đến.

Dọc đường đi, Changmin không nói gì mấy, phần lớn thời gian đều ôm chặt súng của mình nhìn ra ngoài cửa, ngẫu nhiên mở miệng đáp lời mấy câu.

Còn Park Yoochun đã có thể hòa đồng cùng với mọi người, trò vui nào cũng có thể tham gia, chỉ còn thiếu mỗi nước cởi quần đùi ra mà nhảy nhót.

Tuy rằng mọi người trong đội chủng tộc bất đồng nhưng ở Iraq này, tất cả đã trở thành cùng hội cùng thuyền.

Yunho nhìn ra tính cách Changmin có chút trầm mặc, thông qua hai tháng ở chung này, hắn cũng đã biết Changmin đến từ sư đoàn bộ binh 2 quân đoàn 8.

Mà đặc biệt chỉ riêng sư đoàn bộ binh hai lại đóng quân ở Red Cloud Hàn Quốc, Changmin là người Hàn lại làm việc cho quân đội Mỹ, ở trong nước, người dân Hàn Quốc lên tiếng yêu cầu quân đội Mỹ rời khỏi đất nước ngày càng nhiều, chính vì thế mà Changmin tự nhiên đứng giữa đều bị hai bên khinh bỉ.

Lại nghe nói là cậu ta tự nguyện xin tới Iraq, chỉ riêng điều này cũng đủ chứng minh cậu nhóc là một người Hàn đi lính cho quân đội Mỹ áp lực lớn thế nào.

Nghĩ tới đây, Yunho định tìm đề tài nào đó cậu nhóc thấy hứng thú để Changmin nói chuyện nhiều hơn, hàng năm số lượng binh sĩ Mỹ tự sát cũng không phải là ít, hắn thật sự sợ hãi nếu Changmin tiếp tục trầm mặc như vậy cuối cùng sẽ chống đỡ không nổi.

May mắn, may mắn, hắn phát hiện Changmin phi thường yêu thích đồ ăn. Mỗi ngày khi bọn họ trở về căn cứ, Changmin luôn là người đầu tiên lao xuống xe chạy vội tới căn tin, nhưng đa phần khi bọn họ đi tuần tra trở về thì trời đã khuya, lúc đó căn tin cũng đã đóng cửa.

Nhưng hôm nào may mắn căn tin còn chưa đóng, Changmin sẽ ăn tới trào cổ họng thậm chí còn mang một phần về phòng.

Đồ ăn của quân đội Mỹ cũng ngon lắm, ở những khu vực hòa bình có quân đội Mỹ đóng quân thì đồ ăn ở đó có thể sánh ngang trình độ khách sạn ba sao, còn ở Iraq chắc phải lên tới 5 sao.

Bò bít tết, cua hoàng đế, măng tây, gà rán, kem ly, tiramisu, cùng các loại hoa quả tươi khác. Nhưng đa số đều là cơm Tây, còn có cả sô cô la, bánh bích quy, các loại kẹo..v..v…

Có một lần, cả đội tới căn tin căn cứ ăn cơm, Changmin ăn xong rồi còn mang theo một hộp sữa không đường đi ra, chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, có người không kiêng đường tự nhiên cũng có người kiêng, dù sao cũng là quân đội Mỹ trả tiền.

Chuyện này cũng không tính là gì, trong khoảng 2 tháng này Changmin cư nhiên đem 24 loại khẩu phần ăn toàn bộ nếm thử một lần.

Đơn cử một suất ăn bình thường: món chính chủ yếu là bò bít tết, hoặc cơm rang, ngoài ra còn có đậu, bơ lạc, bánh bích quy, thịt bò xào, đồ uống ngũ cốc hoặc nước uống có ga, sốt nóng, túi tạp phẩm đi kèm có một cái muỗng nhỏ, cây tăm, khăn tay khử trùng…

Mỗi lần gọi đồ ăn, thấy Yoochun toàn gọi suất có tặng kèm kẹo viên MM, Changmin nhịn không được mà khinh bỉ.

Trừ bỏ đồ ăn thường xuyên cung cấp cho bọn họ thì mỗi khi ra ngoài đi tuần, bọn họ cũng được một số dân chúng theo Mỹ cùng giáo đường tặng cho một ít đồ tỏ lòng cảm tạ, đều là mấy loại đồ ăn vặt hoặc vật dụng hàng ngày.

Mỗi khi được tặng đồ Changmin thường rất tích cực, nếu là vật dụng hàng ngày cậu nhóc chả mấy hứng thú, nhưng nếu là đồ ăn vặt hợp khẩu vị thì liền ôm nguyên cả túi, chỉ chia cho bọn Yunho một ít mà thôi.

Thấy bộ dạng Changmin điên cuồng vì đồ ăn như vậy, Yunho cũng thấy yên tâm không ít.

Còn sống thì còn vui vẻ.

…….

Số lượng học viên thông qua tất cả các hạng mục khảo hạch chiến đấu kỳ này, bọn họ thống nhất mặc lễ phục lục sắc, đều bước tiến vào lễ đài tốt nghiệp, chuẩn bị nhận bằng chứng nhận do các vị lãnh đạo trao tặng.

Khi quốc ca nước Mỹ được vang lên, rất nhiều người đều bật khóc.

Người Mỹ tình cảm dồi dào, tràn đầy lòng yêu nước.

Kim JaeJoong cũng chỉ bởi vì giây phút này, mà không quản nhiều tuần vất vả, từ thể xác tới tinh thần, nghĩ tới người kia vẫn đang chờ mình, tuy rằng cậu không biết khi Yunho nhìn thấy mình sẽ có phản ứng gì, nhưng chỉ nghĩ tới người yêu, hốc mắt cậu lại đỏ bừng.

JaeJoong cũng không nói với cha mẹ cậu đi tòng quân, trước khi tòng quân, địa chỉ cậu viết cũng là địa chỉ căn nhà cậu và Yunho mua cùng nhau.

Nhìn các học viên cùng khóa được cha mẹ bằng hữu vây quanh, cậu một mình ngồi phía ngoài rìa hội trường, trong lòng có chút chua xót.

"Hắc, Kim."

Kim JaeJoong xoay đầu nhìn thấy vị huấn luyện viên hung dữ thường xuyên nhằm vào cậu mà mắng chửi.

Huấn luyện viên tên Smith, là một người da đen cường tráng.

JaeJoong lập tức bị dọa nhảy dựng, hai nắm tay tay tự nhiên để dọc chỉ quần: "Sir!"

"Được rồi, đừng khẩn trương." Huấn luyện viên mỉm cười vỗ vỗ vai cậu.

JaeJoong vẫn không dám nói lời nào, cậu bối rối không biết phải làm sao.

"Xem ra trong khoảng thời gian vừa qua, tôi đã khiến cậu sợ hãi." Huấn luyện viên Smith lại thoải mái ngồi xuống ghế.

"Yes, sir." JaeJoong chậm rãi ngồi xuống cạnh anh ta, vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng lưng.

"Biết tôi vì sao lại nghiêm khắc với cậu như vậy không?" huấn luyện viên Smith nhìn cậu.

"Đó không phải nghiêm khắc, sir, đó căn bản là nhục mạ cực kỳ tàn ác." JaeJoong rốt cục đem nghẹn khuất trong lòng đều nói ra.

"Ha ha, tôi thấy tiểu tử cậu thực thù dai nha." Huấn luyện viên cười nói.

"Kim, trước cậu, tôi cũng từng huấn luyện mấy người da vàng." Huấn luyện viên nhìn đám người xa xa đang được chúc mừng, ánh mắt dần trở nên ảm đạm.

"Cậu ta họ Park, cũng là người Hàn Quốc, biểu hiện trong doanh trại tân binh của cậu ta rất tốt, tôi cũng rất vừa lòng với cậu ta, thế cho nên tôi đã thả lỏng yêu cầu với cậu ta." Huấn luyện viên Smith nói tới đây, quay sang nhìn JaeJoong.

"Bọn tôi thậm chí đã trở thành bạn tốt, không chuyện gì không nói với nhau. Thẳng tới khi cậu ta chính thức nhập ngũ được nửa năm, cậu ta chết đuối."

JaeJoong kinh ngạc há to miệng, biết bơi cũng là một trong những hạng mục tân binh bắt buộc phải học mà.

Một binh sĩ đã thông qua khảo hạch sao lại bị chết đuối được?!

"Anh ta bị thương rơi xuống nước?" JaeJoong nói ra suy đoán của mình.

"Không phải, cậu ta căn bản không biết bơi." Huấn luyện viên bất đắc dĩ nói.

"Nhưng mà…"

"Đúng vậy, tân binh đều được huấn luyện bơi lội! cũng là hạng mục bắt buộc trong khảo hạch. Tôi biết cậu muốn nói như vậy." Huấn luyện viên cười nói: "Trong kỳ huấn luyện đầu tiên, trước hôm tham gia huấn luyện bơi lội, cậu ta bị gãy xương, vì thế bắt buộc phải rời khỏi kỳ huấn luyện lần đó, đợi tới kỳ huấn luyện bơi lội tiếp theo. Nhưng cậu ta muốn nhanh chóng vượt qua, vì thế cậu ta lén nói với tôi, cậu ta biết bơi rồi, không cần học trực tiếp thông qua."

Huấn luyện viên dừng một chút, mới nói: "Tôi đồng ý."

"Nhưng hiện tại cậu ta đã chết."

"Tôi không muốn để bất cứ ai phát sinh chuyện như vậy nữa, tôi yêu cầu nghiêm khắc với cậu như vậy, tôi chửi mắng cậu đều là hi vọng cậu ở trên chiến trường có thể chạy nhanh một chút, bắn chuẩn một chút, còn sống trở về."

Hết chương 3

Jeremy: Tết Đoan ngọ vui vẻ nha cả nhà ^^

BMW Z24

Ferrari GTO 599

GTO 250

Lightning McQueen

4. Chương 4

Hiếm khi mới có một ngày nghỉ, Yunho muốn đi siêu thị trong căn cứ, kính mát của hắn có chút vấn đề nên muốn đổi cái mới.

Chiếc kính mắt trước màu quýt ngọt mà ánh nắng Iraq mùa này quá gay gắt, nên Yunho chọn một chiếc kính tối màu, đeo rất giống kính râm, rất có dáng.

Trong lòng rạo rực nghĩ muốn về thật nhanh để khoe với Jaejoong, nhưng lúc lên mạng lại không thấy Jaejoong online, dạo gần đây cậu ấy cũng không gửi tin nhắn đều đều cho hắn, vậy nhưng Yunho cũng không có nghĩ ngợi linh tinh, nghĩ rằng đi thực tiễn với dã ngoại tốn nhiều thời gian mất nhiều sức lực, trở về chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Vì thế, hắn đem hình ảnh bản thân với chiếc kính mát chia sẻ cho Jaejoong, tán gẫu mấy câu về tình hình của hắn bên này xong liền trở về ký túc xá.

Vừa trở về đã nhìn thấy hộp bưu kiện gần như trống rỗng, Yoochun, Changmin đứng bên cạnh đùa giỡn, Changmin hét to, ném cho Yunho một chiếc hộp lớn: "Anh Yunho, lần này có kimchi a!!"

"Tiểu tử, cậu chỉ có biết ăn thôi!" Yunho tiếp nhận chiếc hộp đang chuẩn bị gỡ băng keo.

Bên tai truyền đến tiếng nổ xèo xèo, tất cả mọi người dừng động tác trên tay, nín thở tập trung tinh thần.

Yunho phán đoán tiếng nổ vừa rồi phát ra từ địa phương cách căn cứ tầm khoảng 800m không xa, ngay say đó lại vang lên một loạt âm thanh gào thét bén nhọn giống như đoàn tàu chuẩn bị vào ga, theo sau lại là chuỗi âm thanh nổ nghẹt, nhưng khoảng cách lần này gần hơn.

Yunho cầm lấy M4 trong tay chạy ra khỏi lều trại, tiền phương cách đó không xa bốc lên khói đen, xem ra có xe bị dính đạn. Cửa lớn cửa chính trong quân doang mở ra, từng nhóm binh sĩ trang bị vũ trang hạng nặng rầm rập leo vào xe thiết giáp, một chiếc lại một chiếc bay nhanh ra ngoài.

"Jung! Nhanh lên!! Chúng ta cmn bị tập kích trước cửa nhà mình!! Mang theo mấy cái xe tiểu đội nhà cậu luôn!"

Thiếu úy Parnell đứng cách hắn không xa vừa leo lên một chiếc xe vừa hô hào.

Không khí trên xe có chút ngưng trọng, đây là lần đầu tiên Changmin tham gia chiến trận, bên cạnh Yoochun cũng không tốt chút nào, nổ mạnh sẽ làm hắn nhớ tới những chiến hữu cũ đã đi gặp thượng đế.

Quân doanh không đóng quân trong nội thành, nhưng có mở sẵn một đường quốc lộ thông vào nội thành, hai bên ven đường quốc lộ rải rác những căn nhà bị vứt bỏ, nhìn qua tựa hồ cả thế kỷ chưa từng có ai đặt chân tới.

Kéo dài về hướng hai bên ven đường là những hoang sa mạc mênh mông vô bờ bến trải rộng cùng những gồ đồi to nhỏ san sát nhau. Chính tại nơi này, nơi chỉ cách căn cứ lục quân Mỹ không tới 1km, binh sĩ đang trên đường trở về thì bị dính IED nổ tung.

Yunho cũng có cảm giác khẩn trương không tên trước nay chưa từng xuất hiện, tuy nói là lần thứ hai trở lại chiến trường, nhưng phần tử vũ trang chưa bao giờ càn rỡ như bây giờ, không biết bằng cách nào đó đã thoát khỏi sự giám thị nghiêm mật của bộ đội Mỹ để chôn bom mìn hai bên ven đường?!

Yunho không cho phép bản thân nghĩ nhiều, vừa vặn xe thiết giáp lăn bánh tới khu vực phát sinh tranh chấp.

Đập vào mắt mọi người là một chiếc xe Hummer bị phá hủy nghiêm trọng, trên xe các thiết bị phòng hộ nổ tung tan tác rơi vãi tứ phân ngũ liệt, phần đuôi cũng bị nổ tung chỉ còn lại đống đen đen cháy khét trống hơ trống hoắc, sau một lúc một bánh xe cũng bốc khói cuồn cuộn kèm theo mùi cao su gay mũi, ba bánh xe khác đều dịch chuyển ra phía ngoài, đại bác gắn phía sau cũng bị thay đổi hình dạng, không thể sử dụng, chiếc xe thiết giáp cứ như món đồ chơi mô hình có thể tùy ý người chơi tháo dỡ lắp ráp.

"Jung! Tiểu đội cậu phụ trách di chuyển người bệnh, nhanh chân lên!! Tiểu đội 2 và tiểu đội 3 sẽ dùng hỏa lực yểm trợ!"

Thanh âm vị thiếu úy Parnell truyền vào radio (trong xe),

"Woody, TJ ở trong xe, nhận chỉ thị qua radio, đại bác sẵn sàng lên nòng, những người còn lại nhanh chân theo tôi!

Bảy người như một, bọc hậu hai bên xe thiết giáp tiến lên, đột nhiên, một tiếng súng gai góc gào thét vang lên, một viên RPG ghim thẳng vào chiếc xe phụ cận tiểu đội 2, sau đó ầm ầm mấy tiếng nổ mạnh, kích thích súng máy bắn phá liên thanh bên người Yunho vang lên.

Tiếng súng cảm giác như có như không, không mục tiêu, không phương hướng cũng không cự ly.

Yunho cúi thắt lưng, quay đầu nhìn đám tân binh bị dọa sợ nép vào nhau thành một đống, Sam đi tới nhắc nhở làm cho hắn tiếp tục tiến về phía trước.

Trong thời kỳ huấn luyện, các giáo quan đều đã cường điệu, khi hai bên giao tranh nhất định phải giữ vững tinh thần đi tới đi lui, chỉ đứng bất động mà nhìn trời thì hoặc sẽ trở thành bia ngắm sống, hoặc bị đối phương áp chế, không thể đánh trả cũng không thể đào tẩu.

Đồng dạng, chưa từng gặp qua giao tranh mãnh liệt như lần này, tay súng Key cũng không nhịn được run lẩy bẩy, mà không chỉ có đôi tay vô lực cả người hắn đều run run.

Yunho cầm lấy khẩu súng của hắn: "Đừng có run!! Hít sâu! Tỉnh táo lại!!"

Đúng lúc này, Yunho nghe được tiếng súng độc đáo từ một nơi nào đó truyền tới, thanh âm loại súng này gần như là tiếng sét đánh, so với các loại AK càng lớn hơn càng trong hơn, Dragunov! Súng bắn tỉa!!!

Yunho nhìn về phía Changmin, xuất thân là tay súng bắn tỉa hiển nhiên Changmin cũng nhận ra loại thanh âm đó xuất phát từ cây súng nào.

"Changmin! Tìm tên bắn tỉa của đối phương, xử lý hắn!!" Yunho hét lớn ra chỉ thị.

"Yes, sir!!"

Cách chiếc xe thiết giáp bị nổ tung không đến 50m, nhưng ngay tại lúc này Yunho cảm thấy khoảng cách nó dài đẵng đẵng, nắng nóng giữa trưa hừng hực, gánh trên vai trang bị tác chiến nặng 25kg, dùng tốc độ lớn nhất tiến quân cũng làm bản thân hắn hao hết năng lượng, trang phục tác chiến trên người đã sớm ướt đẫm mồ hồi, không khác gì nằm trên đống lửa.

Dưới sự yểm trợ của tiểu đội 2, tiểu đội 3, cuối cùng Yunho cũng đi tới chiếc xe Hummer bị phá hủy, tài xế và người phó lái may mắn thoát nạn, vụ nổ chỉ phát sinh phía sau đuôi xe, nhưng người tài xế bị tiếng nổ lớn ngay gần không kịp thời che chắn tạm thời bị điếc, nội thương tạm chưa nói đến, ít nhất tứ chi vẫn còn đủ. Người phó lái không ngừng dùng nước làm lạnh động cơ đen xì.

Những người ngồi phía sau không có may mắn như vậy, nổ mạnh với đạn bắn, một binh sĩ đùi bị trúng đạn, một người khác không ngừng ngọ ngậy, cánh tay phải huyết nhục mơ hồ. Một người đã sớm không còn dấu hiệu của sự sống.

“Hey, hai người kiên trì thêm chút nữa, chúng tôi tới cứu mọi người đây!”

Yunho tìm một lỗ hổng phía sau đi vào, bên trong xe nóng hầm hập, Jimmy cùng Sam vội vàng dìu hai binh sĩ bị thương nhẹ phía trước ra khỏi xe.

“Bác sĩ, y tá đâu!! Yoochun mau tới đây! Tôi cần trợ giúp!”

Yunho cố hết sức di chuyển thi thể binh sĩ trong xe, lên tiếng: “Tôi không biết cảnh tượng này có phải là lần đầu tiên cậu gặp phải không, nhưng hiện tại không chấp nhận, không cho phép cậu ngẩn người, nhanh lên!”

Mùi máu tươi dày đặc tràn ngập trong xe, binh lính bị thương kêu tê tâm liệt phế.

Nơi nơi đều tảng da tảng thịt, một số binh sĩ bị thương ngay phần ruột, tim gan phèo phổi, máu nước thức ăn lẫn lộn cùng tuôn ra ngoài.

Trang phục của Yunho dính đầy máu tươi, mồ hôi trộn với cát vàng bám dính từng lớp từng lớp, Yoochun sơ cứu binh sĩ bị thương, băng bó đơn giản, giờ chỉ còn việc chờ đợi trợ giúp từ không trung để di chuyển người bệnh đến bệnh viện.

Siêu phẩm ong bắp cày F-18 rống giận lao vun vút xuống, trút xuống 1000 khối bom, thần tốc rời đi, vẽ lên đường cong hoàn mỹ trên trời cao, cùng với những tiếng nổ mạnh ánh lửa lập lòe, các công trình kiến trúc đổ ập nát mịn như từng khối bánh bích quy được nhào từ bột mì.

Trực thăng vũ trang Apache nối đuôi tiến đến, như chim xà cánh vừa chạm đất liền dâng lên một đống tro bụi, cát vàng và cả những viên đá nhỏ, Yunho cùng Yoochun cúi người nâng từng cáng cứu thương lên trực thăng, theo sự tán đi của bụi bặm, sự yên lặng bao phủ hoang mạc.

“Qe……” Đặt chân vào căn tin, Yoochun nhìn thấy dĩa mỳ Ý lập tức nôn mửa.

Một màn này vừa vặn bị Yunho đi tới từ phía sau nhìn thấy, hắn vội lấy giùm Yoochun một chút thịt nạc, trứng gà ốp la và khoai tây nghiền: “Tôi biết cảm giác hiện tại của cậu, lần đầu tiên tôi nhìn thấy máu thịt của người lính bị thương liền hai ngày không dám ăn cơm, chỉ ăn được bánh bích quy và lương khô.”

Nhìn Yoochun chậm rãi ăn khoai tây nghiền trước mắt, Yunho trêu ghẹo nói.

Yoochun dùng dĩa ăn nghiền nghiền trứng gà: “Tôi thật không nghĩ tới chiến tranh là như vậy, trước kia huấn luyện ở phía Bắc cũng không có gặp qua cảnh tượng chân thật thế này, bọn tôi chỉ thực hành trên mô hình. Tôi từng nghe kể những chiến sĩ bị nổ tung linh tinh, thế thôi a, thật đúng trăm nghe không bằng một thấy.”

“Như lời của cậu, đây là chiến tranh. Đừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra, người khác nói gì cũng đừng tin, nên suy nghĩ thông minh đừng giống những tên vô lại, phải thật cẩn thận. Nếu muốn còn sống sót rời khỏi nơi này, cậu ngồi đếm ngón chân hay tính toán tỉ mỉ cũng được, không cẩn thận cũng được, nhưng phải ép buộc bản thân đem tất cả mọi thứ trở về kể cả lông tóc, không chỉ có tứ chi kiện toàn, còn phải mang cả nơi này về, ” Yunho lấy tay chỉ chỉ trên đầu Yoochun: “Đừng để quãng đời còn lại ở lại Iraq.”

Sân bay quốc tế Hartsfield-Jackson Atlanta, bất đồng với mọi lần, trong phòng chờ lần này tân binh ngồi chờ máy bay rất đông đúc.

“Hắc, KIM, cậu có biết chúng ta sẽ được sắp xếp vào binh đoàn nào không?” Một tân binh ngồi bên cạnh hỏi JaeJoong.

Jaejoong lắc đầu.

Binh sĩ người da đen bên cạnh lại nổi lên hứng thú: “Nghe nói chúng ta sẽ được phân đến binh chủng thiết giáp kỵ binh 2.”

“Oh,no!! Giấc mộng của tôi chính là một binh sĩ của sư đoàn 10 (sư đoàn đồi núi?) hoặc sư đoàn không quân 101.” Một tân binh khác uể oải nói.

“Dù sao tất cả mọi người sẽ bị chia ra phân vào cùng một chỗ với lão binh, vẫn là ngẫm lại xem nên vượt qua những ngày bị chỉnh thế nào đi!” Một binh sĩ khác nói.

Binh chủng thiết giáp kỵ binh 2? Thật là tốt.

Một ngày tuần tra, chiến đấu trên đường phố, làm cho bộ đội toàn quân doanh hết sức mệt mỏi.

Họa vô đơn chí chính là gần đây Iraq lại bắt đầu tổng tuyển cử toàn dân, phần tử vũ trang sẽ tận sức phá hoại buổi lễ.

Bắt cóc công, viên chức ứng tuyển, xử tử những công viên chức có liên quan ngay bên đường.

Điều này làm cho Iraq vốn ngày càng bình yên một lần nữa vùng vẫy rung chuyển, càng khủng bố, đó là theo tình báo CIA (cơ quan tình báo quốc gia) gửi tới cho thấy Yusuf – chạy thoát hai năm trước quay trở lại mở rộng hoạt động, lần tập kích trước căn cứ lục quân Mỹ lần đó do một tay hắn bày ra.

"Tôi nói này, chúng ta nên rời khỏi địa phương chó má diễn ra tổng tuyển cử này đi, kệ mẹ chúng nó, tự quản đi, còn trông chờ chũng ta đến khi nào?! FUCK, chúng ta hiện tại hẳn đang ở bãi biển Hawaii tắm nắng mà không phải ở đây bốc mùi."

TJ ngồi ghế sau lải nhải lẩm bẩm nói không ngừng.

"Báo săn 2-1, đây là Hắc ưng số 1, đã nhận tin reply, xong." Radio truyền tới thanh âm của một người xa lạ.

Báo săn 2-1 là biệt hiệu của tiểu đội Yunho, bọn họ ở khu B, ngay cả trong binh chủng cũng được sắp xếp thứ nhất.

"Báo săn 2-1 đã nhận tin, xong." Yunho cầm điện thoại đáp lại.

"Báo săn 2-1, các cậu ở khu B phụ trách tiếp tế tiếp viện, lắp đặt chướng ngại vật trên đường, kiểm tra từng chiếc xe qua lại, xong."

"Đã nhận mệnh lệnh, ở khu B phụ trách tiếp tế tiếp viện, lắp đặt chướng ngại vật trên đường, kiểm tra từng chiếc xe qua lại, xong."

Hắc, thanh âm người lính thông tin này thật giống thanh âm Jaejoong a, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, không có khả năng, Jaejoong hẳn đang chuẩn bị tốt nghiệp trong mùa hè này, sau đó tìm công ty truyền thông nào đó làm việc, chờ hắn trở về, bọn hắn liền kết hôn.

"Nghe thanh âm này, hình như Black Hawk đổi người a."

"Các cậu cũng không biết sao? Bob thừa dịp được nghỉ phép liền đào ngũ chui về nước, hiện tại hẳn đang tiêu dao khoái hoạt ở Canada. Nghe nói New York có một số người đang tìm hắn, chỉ cần 1000 đao là có thể tạ thế. Hiện tại binh sĩ thông tin này hẳn là một người trong đám binh sĩ mới tới không lâu kia." Sam nói.

" 'The hobbit ' cũng đào ngũ?! Vậy chúng ta thì sao!" Candy có chút tức giận.

The hobbit là những binh lính tí hon chiến đấu ở tiền tuyến trên chiến trường, được căn cứ đặt cho biệt hiệu phi chiến.

Những chiến sĩ hobbit tí hon trong Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn , tính cách ôn hòa thiện lương, không thích chiến tranh, cho nên cái này vừa để chỉ binh lính hậu cần.

"Là đào binh rất không có lợi, cho dù lục quân không rảnh truy nã bắt người, cũng sẽ chỉ đạo các bộ ban ngành trực tiếp đá ra, vậy ở lục quân hy sinh vài năm không phải công cốc?! Không tiền lương, không trợ cấp, không thể quang vinh xuất ngũ. Dùng thân phận giả, tên giả không phải của chính mình. Phải tha hương cầu thực sống ở nước khác,có lẽ cả đời cũng không thể quay về quê hương." Yunho nói rõ nguyên do.

"Vậy, anh Yunho, nguyên nhân anh tòng quân là vì sao?" Changmin mở miệng hỏi.

"Tôi a, nhà của tôi nghèo nàn túng quẫn, tốt nghiệp trung học muốn học lên đại học, đáng tiếc không xin được học bổng. Ba qua đời, mẹ cố gắng làm công kiếm tiền muốn cho tôi đi học đầy đủ nhưng vẫn thiếu tiền đóng học phí, nghe nói tòng quân, ký cam kết là được thưởng nóng 50000 $, sau này còn có thể trợ cấp gánh nặng học phí đại học cho nên tôi tham gia." Yunho cố ý rung đùi đắc ý nói thực nhẹ nhàng.

Bọn họ phụ trách lắp đặt chướng ngại vật trên đường quốc lộ chính là tuyến đường trọng yếu thông qua X thị, lượng xe cộ lưu thông rất lớn, hầu hết là dân chúng bình dân.

Kỳ thật dân chúng đối bọn hắn phần lớn không có ác ý, nhất là trẻ nhỏ.

Những nam hài nghịch ngợm sẽ gọi bọn hắn là 'chú lính Mỹ', mà nữ hài sẽ giang tay nhận kẹo từ bọn hắn và cười ngượng ngùng, lộ ra những chiếc răng cửa non nớt vừa mới mọc lại.

Nhưng như vậy không có nghĩa là bọn hắn có thể yên tâm, từ lúc khai chiến tới nay không biết có bao nhiêu dân chúng cột bom trên người nhằm giết bọn hắn.

Ở Iraq, không có địa phương an toàn.

Từ sau khi nhận mệnh lệnh từ radio, tiểu đội Yunho rốt cuộc cũng nhận được mệnh lệnh quay về căn cứ nghỉ ngơi hồi phục.

Hiện tại trong đầu Yunho chỉ có một việc: nhanh chóng về đơn vị để gọi điện thoại cho JaeJoong, hoạt động thực tiễn của em ấy đã xong xuôi mấy ngày trước.

Hắn phải xác nhận em ấy đang ở nhà tại Fort Polk, mà không phải trong văn phòng quân đội Baghdad. Bởi vì thanh âm kia thật sự rất rất giống.

Chú thích:

AH-64 Apache là máy bay trực thăng tấn công của Lục quân Hoa Kỳ, là thế hệ kế tiếp của máy bay trực thăng Bell AH-1 Cobra. AH-64 là loại máy bay trực thăng tấn công có 2 chỗ ngồi, được đẩy bằng 2 động cơ tua bin. Nó được trang bị một pháo M230 cỡ 30mm, đồng thời mang cả tên lửavà rốc két ở cánh phụ của nó. AH-64 là loại máy bay trực thăng hiện đại vẫn đang được sử dụng hiện nay. Với thiết kế để có thể hoạt động ở mọi địa hình, nó có khả năng hoạt động cả trong ngày hay đêm và trong điều kiện thời tiết bất lợi phi công sẽ dùng mũ có hệ thống quan sát thuận lợi cho việc chiến đấu. Apache cũng được trang bị một số loại thiết bị điện tử hàng không mới nhất như Hệ thống thu nhận mục tiêu, Hệ thống nhìn đêm của phi công (TADS/PNVS), Hệ thống định vị vệ tinh toàn cầu (GPS) – wiki

F-18 là một máy bay chiến thuật đa nhiệm, hai động cơ cánh giữa. Nó có khả năng thao diễn cao, nhờ lực đẩy trên trọng lượng lớn, hệ thống điều khiển bay sốfly-by-wire, và các cánh nâng trước

5. Chương 5

Trở lại căn cứ sửa soạn xong, Yunho từ trong phòng kí túc đi ra, tới trung tâm liên lạc dùng điện thoại vệ tinh gọi điện cho JaeJoong.

Khu đất trống trong căn cứ đang diễn ra một trận bóng bầu dục, có rất nhiều binh lính vây xem cổ vũ cho đội của mình, Yunho vốn chỉ liếc mắt nhìn qua cuối cùng lại đứng ngốc tại chỗ.

Một thanh niên người châu Á đang ngồi trên chiếc hòm đựng đạn cao khoảng 30mm, hai chân bởi vì rất hưng phấn mà không ngừng vùng vẫy, tay cầm mũ nồi không ngừng múa may, tay kia thì đặt trước miệng giống như hình cái loa mà gào ầm lên cổ vũ.

Quân hàm Binh nhì đeo trên vai thể hiện cậu ta là tân binh vừa mới gia nhập.

Hai tai nghe tròn vo và microphone của hệ thống phát thanh vô tuyến điện được nối với nhau bằng một đoản dây màu đen, được đeo trên đầu cậu ta, có thể do là tân binh nên tóc cậu ta cắt thực ngắn, đúng tiêu chuẩn dài 1 inch, không còn kiểu tóc thời trang nên không còn tản ra sự ôn nhu yêu mị như trong dĩ vãng, mà hiện tại trông càng có vẻ suất khí dương quang, anh tuấn rắn rỏi.

Người binh nhì kia đang mải mê theo dõi trận bóng thì bất ngờ bị một người từ đằng sau túm áo kéo lên: "Anh hỏi em tới nơi này làm gì?! Kim JaeJoong, cmn em tới đây làm cái khỉ gì?!!! Là muốn tắm nắng hay tắm hơi tự nhiên hay là muốn câu dẫn nam nhân hả?!!!"

Jung Yunho miệng phun toàn Hàn ngữ lớn tiếng chất vấn Kim JaeJoong.

"Em nhớ anh, nên tới thăm anh." JaeJoong trả lời, ngoài mặt thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm mắng xong rồi, vừa hối hận sao vừa rồi mình lại ngang nhiên ngồi cao thế cơ chứ.

Đúng vậy, giọng trong loa vô tuyến điện khi nãy chính là của cậu, không hề có cái gọi là dã ngoại thực tế, 9 tuần vừa qua cậu đã tham gia khóa huấn luyện tân binh lục quân, bởi vì cậu học chuyên ngành thông tin tình báo ở đại học nên sau khi tốt nghiệp khóa huấn luyện tân binh, cậu liền lựa chọn đào tạo kỹ năng thông tin vô tuyến chuyên nghiệp.

Sau khi khóa học đào tạo thông tin vô tuyến kết thúc, cậu xin tới chiến trường Iraq.

Vốn cậu được phân tới làm thông tin liên lạc của một xe chiến đấu ở một liên đội khác, nhưng một binh linh thông tin ở doanh bộ này lại bất ngờ đào ngũ, vị trí ghế trống này vừa vặn nhường lại cho JaeJoong.

"Đến thăm anh?! Đến thăm anh mà em lại mặc bộ quần áo này! Đeo cái ống nghe chết tiệt này! Gửi tin nhắn lừa anh hết lần này tới lần khác! Em có thấy không! Thẻ điện thoại 5 phút đồng hồ..." thẻ điện thoại kim loại bị Yunho bóp chặt trong lòng bàn tay, vì lực đạo quá lớn mà dần biến dạng.

"Anh còn chuẩn bị gọi điện xác nhận giọng anh nghe trên loa vô tuyến không phải giọng em đấy Kim JaeJoong, hiện tại em hẳn đang yên ổn ngồi trong lớp học, cuối tuần ra ngoài du lịch với bạn hoặc nuôi một con cún mà em thích, mà không phải tới cái nơi quỷ quái này!!!! Em mau cút về ngay cho anh, Kim JaeJoong! Em không được tới đây!"

Yunho một phen đẩy JaeJoong: "Em thấy anh thế là đủ rồi, có thể đi được rồi!"

"Jung Yunho, em phát hiện có đôi khi anh thật sự rất giống trẻ con, anh tới đây làm gì, em liền làm cái đó, thẳng tới khi anh rời đi, em mới đi."

JaeJoong hiểu rõ tâm tình hiện tại của Yunho, nhưng từ khi yêu nhau cho tới giờ, Yunho chưa từng tức giận với cậu như vậy, JaeJoong biết mình gạt Yunho là không đúng, nhưng hiện tại ở trong lòng, cậu càng thấy ủy khuất nhiều hơn.

"Anh tới đây làm gì?! Được! Được lắm! Vậy để anh nói cho em biết anh tới làm gì!"

Jung Yunho lưu loát lấy khẩu súng trường vẫn đeo trên vai xuống, lên đạn, mở chốt an toàn chuẩn bị ngắm bắn.

Yunho vừa động, mấy quân nhân xung quanh vốn nghe không hiểu hai người bọn họ nói cái gì, thấy vậy liền vội vàng túm lại kéo hai người ra, ngăn cản bọn họ có xung đột lớn.

Anh tới để giết người, Kim JaeJoong.

Hết chương 5

Jeremy: Chài... gặp nhau thôi có cần hùng hổ vậy không... iem sợ....:ss

P/S: Chúc mừng kỉ niệm 9 năm ngày cưới 2 người, chúc 2 người cả bạc đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm =)))))) hy vọng thế...

Nhè: ngày kỉ niệm nên bonus hẳn hai chương nhé, chương ngắn là lỗi của tác giả, hê hê.

6. Chương 6

Sau khi trở về Yunho ngẫm lại cũng hiểu được lúc chiều bản thân hắn cũng có chút quá đáng, lúc ăn cơm tối hắn thấy Jaejoong một mình yên lặng bưng khay cơm ngồi trong góc, thường thường ngẩng đầu phóng hai mắt nghe ngóng động tĩnh trong căn tin.

Thấy Yunho, cậu ấy mất tự nhiên cuống quít cúi đầu không dám ... ngẩng lên một lần nào nữa.

Tuy Yunho vẫn rất tức giận chuyện Jaejoong gạt hắn đi lính, nhưng không thể xóa đi vô số cảm giác tưởng niệm nhớ nhung người yêu liền bưng khay cơm đi tới.

Hắn hung hăng đặt mạnh khay cơm xuống bàn, có lẽ là muốn biểu đạt tâm tình hiện tại của bản thân một cách chân thực nhất và càng muốn người ấy chú ý.

Yunho ngồi trước mặt Jaejoong hỏi: "Vì sao lại gạt anh."

"Em, em biết nếu thương lượng với anh, anh nhất định không đồng ý cho nên liền quyết định tiền trảm hậu tấu."

Jaejoong nói rất đương nhiên, nhưng muốn chống lại cặp mắt chim ưng của Yunho hiển nhiên có chút không đủ.

"Tiền trảm hậu tấu?! Hừ! Lục quân sẽ không đưa em tới Iraq trước để cho em nhìn thấy rõ mười mươi từng người lính bị RPG bắn tê liệt trong nháy mắt, hay bị dính IED nổ tung, nội tạng ồ ạt tuôn ra chỉ còn lại một khối thi thể, lại càng không cho em chứng kiến cảnh A-10 công kích, máy bay quân sự rải bom ào ào, tên lửa lao vun vút, sau đó, khắp bãi chiến trường đều là cánh tay, cẳng chân, càng không thể để em về nhà suy nghĩ cẩn thận sau khi chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh."

Yunho hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu sang một bên, khóe miệng treo lên nụ cười có chút khinh miệt.

"Yunho, anh đừng như vậy……."

"Ah, đúng rồi, còn có, em phải nổ súng khi gặp những cô bé đang cột bom trên người muốn đồng quy vu tận với quân Mỹ, còn có bọn trẻ con hai bên ven đường một giây trước vừa mới nhận kẹo, đồ ăn vặt đang cầm trong tay, giây tiếp theo đã bị kíp nổ IED ba mẹ chúng chôn nổ mất xác. Tháng trước, tiểu đội 1 cũng bị IED tạc còn gần nửa binh lực, mà thôn dân ở nơi này chỉ hiếu kỳ đứng xem cuộc vui chờ cơ hội đàm tiếu chuyện xảy ra, mà hàng tháng chúng ta đều phải cung cấp đủ nước tinh khiết, rau củ quả đặc biệt còn phải cung cấp dịch vụ chữa bệnh chăm sóc cho họ."

"… … … …."

"Anh biết chiến tranh mang đến nhiều thống khổ, anh sẽ cố gắng vượt qua nhưng không muốn em phải trải qua những chuyện đó, Jaejoong, anh không muốn em sau này mỗi đêm đều bị ác mộng làm tỉnh giấc, đi trên đường nghe được tiếng vang lớn sẽ theo bản năng tìm chỗ trú ẩn, khi lái xe sẽ cảm thấy rác rưởi ven đường là những trang thiết bị bị nổ vụn.

Ngữ khí của Yunho dần hạ thấp.

"… …….. Nhưng anh có hiểu cho cảm giác của em không?"Jaejoong hai tay ôm đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống mặt bàn.

"15 tháng, từ ngày đầu tiên anh xuất phát, mỗi ngày em đều xem kỹ danh sách thương vong, lúc nghe được tin quân doanh chỗ anh bị tập kích tên TV, ba người chết 4 người bị thương, liền gọi điện cho anh không ngừng nghỉ, nhưng điện thoại không liên lạc được, cả đêm không dám ngủ, em sợ nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi một lát lại bị ác mộng thức giấc. Cho đến ngày hôm sau, danh sách thương vong mới bổ sung không có tên anh, cho đến khi nghe thấy giọng anh an ổn trong điện thoại mới dám tin tưởng anh vẫn còn bên cạnh em. Easter, Thanksgiving, Christmas, sinh nhật anh, sinh nhật em, đều chỉ có một mình em đối diện với bàn thức ăn, với căn nhà trống vắng, không quà không trứng Phục Sinh, không gà tây và không có cả bánh ngọt."

Jaejoong nói tới đây liền trầm mặc, dùng nĩa ăn chọt chọt khay cơm.

"Đôi khi nhớ tới anh liền khóc, em cũng không muốn bản thân mít ướt giống phụ nữ, nhưng em sợ hãi cùng anh xa cách 15 tháng, chúng ta sẽ không còn chung những đề tài nói chuyện, em sợ lúc anh trở về sẽ phát hiện, kỳ thật người anh yêu không phải em, em —— "

Cỗ ủy khuất tồn đọng trong trái tim Jaejoong bùng nổ, chỉ là không đợi cậu nói xong đã bị Yunho đánh gãy.

"Jaejoong, nhìn anh này!!" Yunho hai tay ôm lấy đầu Jaejoong, nâng đầu cậu lên.

“Nếu anh muốn chia tay em, chỉ cần ngẩng đầu lên nửa cm, lộ ra vị trí ẩn nấp sẽ lên đường đi gặp thượng đế. Đây là kết cục duy nhất của chúng ta, có thể chết nhưng không thế chia xa! Em có nghe không Jaejoong!!”

Yunho sắp tức điên rồi, đầu tiên gạt hắn đi lính còn chạy tới Iraq không nói, sau lại có những ý nghĩ như vậy.

“Em ở nhà, anh ở nơi này, đối với em đó chính là chia ly, anh mới nói chúng ta có thể chết, vậy nên em tới nơi này chúng ta đã không còn chia xa.”

Jaejoong biết cơn giận của Yunho hiện tại đã tiêu bớt một ít, khẩu khí vẫn có chút lớn cho nên chu cái miệng nhỏ nhắn khẽ than thở.

“Anh nói không lại sinh viên đại học!”

Lúc này Yunho mới thật vui vẻ trở lại. Jaejoong rất tinh quái, quả đầu nhỏ suy nghĩ nhanh hơn hắn nhiều, luôn có thể nắm bắt lỗ hổng trong lời nói của hắn, sau đó thừa nước đục thả câu nêu ra nguyên nhân rất đúng lý hợp tình.

“Hôm nay vì sao em đeo headphones a, bọn em không phải luôn đeo tai nghe điện thoại sao?”

Yunho nhớ lại tình cảnh chiều nay nhìn thấy Jaejoong.

“A, hôm nay em xuất hành làm nhiệm vụ nên không đeo.” Jaejoong trả lời tự nhiên lại hào sảng.

“Em xuất hành làm nhiệm vụ!!!!! Không được! Lập tức quay về cho anh!!”

Yunho ngẫm lại cảnh tượng kia làm cho bản thân hắn kinh hách chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn không dám tưởng tượng nếu Jaejoong xảy ra chuyện hắn sẽ thế nào.

“Đây là tình huống đặc thù, lính thông tin trung đội B hôm nay đi khám bác sĩ nên xin phép nghỉ, mà cấp trên lại lâm thời quyết định một nhiệm vụ rất trọng yếu liền tạm thời điều động mượn em một ngày, ngày mai em trở về phòng thông tin làm việc.”

Hôm nay là lần đầu tiên Jaejoong xuất hành làm nhiệm vụ nên có chút hưng phấn.

Nhìn Yunho nhíu chặt mày, Jaejoong nói thêm: “Ai nha, tốt xấu em cũng là một người đàn ông!”

“Vâng, vâng, em không chỉ là đàn ông mà còn là người tốt với mớ bòng bong. Bất quá em nhất định phải vệ tốt bản thân khi làm nhiệm vụ, được không?” Yunho thật sự lo lắng.

“Em nghe hiểu, trung sĩ của em!”

Chỉ chốc lát Jaejoong giống như nhớ tới chuyện gì đó làm cho cả người cậu rất kích động: “Aiz aiz, anh không biết đâu, hôm nay còn có một khách mời tham mưu liên hợp tiến công đầu cuối. Wow! Siêu khốc!!! Trực thăng rải bom ào ào như vậy lần đầu tiên em gặp nha!!! Phim ảnh hoàn toàn không thể so được a!! Phi công lái A-10 còn khen thanh âm của em gợi cảm, hắc hắc hắc ”

Jaejoong cười, nói đến chỗ người ta khen thanh âm cậu gợi cảm, biểu tình y hệt tiểu mèo tinh đang ăn vụng, còn dùng bàn tay nhỏ bé che mặt, thẹn thùng.

Cậu hưng phấn so sánh kể lể, nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa dao găm của Yunho quét tới, ngay lập tức im lặng ngoan ngoãn ăn cơm.

Yunho nhìn bộ dáng hèn nhát của cậu, đáng yêu không kể xiết bèn không thèm nhẫn nhịn nữa mà bật cười.

Jaejoong nhìn Yunho cười lớn vui vẻ, biết hắn đã hoàn toàn tiếp nhận sự thật cậu đang ở Iraq chiến đấu, cái miệng nhỏ nhắn lại ríu ra ríu rít nói cái không ngừng: “Anh không biết chứ, làm tham mưu liên hợp tiến công đầu cuối là giấc mộng của rất nhiều binh lính a!!”

“Shit, anh chưa từng nghĩ muốn!” Yunho mỉm cười, nhếch khóe miệng cho cơm vào nhai.

“Không có khả năng! Bọn em đặc biệt phụ trách gọi trợ giúp trên không! Anh không biết đâu, hôm nay chúng em gọi A-10 viện trợ dàn trận công kích nha!!”

“Shit, vậy thì tính cái gì, bọn anh cũng từng gọi AC-130 tới nha.”

AC-130 là một máy bay cường kích hạng nặng ngoại trừ chứa bom mìn và tên lửa còn được trang bị súng máy đường kính 30 MM Gatling.

(Máy bay cường kích: còn gọi là Máy bay tấn công mặt đất là một dạng máy bay quân sự được thiết kế để tấn công các mục tiêu trên mặt đất và thường được triển khai hoạt động như một phương tiện hỗ trợ từ trên không, và yểm trợ trong cự ly gần cho các đơn vị mặt đất trong lực lượng của mình)

"A a a a a a a! Các anh cư nhiên có thể gọi tới chiến hạm pháo phòng không!!!"

Binh lính lục quân càng thích gọi chiến hạm pháo phòng không AC-130 hơn là cái tên máy bay cường kích AC-130.

(Hệ thống vũ khí của AC-30 theo wiki sẽ bao gồm:

– 25 mm súng tự động ổ quay 5 nòng Gatling của General Electric GAU-12 / U (tốc độ bắn 1.800 phát / phút, cơ số 3000 viên đạn)

– 40-mm pháo phòng không L-60 Bofors (tốc độ bắn 100 phát / phút, cơ số 256 viên đạn)

– 105 mm lựu pháo Howitzer M-102, được thiết kế dựa trên nguyên mẫu lựu pháo tiêu chuẩn của Lục quân Hoa Kỳ (tốc độ bắn 6-10 phát / phút, cơ số đạn là 98 viên) nên binh sĩ mới gọi thích là chiến hạm pháo phòng không)

"Nói mau nói mau, bọn anh dùng lựu đạn hay là pháo a!!"

Jaejoong vừa chạy đến bên cạnh Yunho ngồi xuống, hai bàn chân không ngừng đọa chấm đất, nghiêng thân mình hỏi.

"Hừ, không nói cho em."

Ở xa xa nhìn hai người vui cười đùa giỡn, Sam lắc đầu, aiz, mới nãy hắn còn muốn đi khuyên Yunho một chút, không nghĩ tới hai người đã làm lành nhanh như vậy.

Nhìn gói khoai tây chiên và lon coca trong tay, hắn nghĩ vẫn nên quay về ký túc xá gọi điện cho tiểu bằng hữu của mình đi.

Tuy rằng, hiện tại hai người cùng chiến đấu ở Iraq, nhưng ngành tiểu đội khác nhau, cơ hội gặp mặt không nhiều, hơn nữa quân đội Mỹ đối với gay có chính sách là "Không hỏi không nói".

Tức là muốn tham gia lục quân Mỹ, điều kiện tiên quyết là cần phải giấu diếm tính hướng của bản thân.

Mà các sĩ quan cũng bị cấm hỏi tính hướng của binh lính hay tân binh.

Nhưng là, nếu tính hướng gay của ai đó bị hấp thụ ánh sáng, như vậy tên của người đó sẽ bị xóa khỏi danh sách bộ đội lục quân.

Cho nên, hai người bọn họ chỉ có thể kín đáo liền kín đáo, gặp mặt trong căn-tin, tán gẫu qua điện thoại trong căn cứ.

Thật như quay lại giai đoạn ngây thơ hai người vừa bắt đầu hẹn hò.

Cho dù cơ hội gặp mặt ít, nhưng so với trước kia tốt hơn nhiều, hiện tại bọn họ có thể hiểu biết hướng đi lẫn nhau, không cần phải sống trong sợ hãi.

Mà về chính sách 'không hỏi không nói', trước mắt càng ngày có càng nhiều người đứng lên phản đối quy tắc kín đáo này của quân đội, hành động càng tích cực hơn, tin tưởng tương lai không lâu sẽ thay đổi.

Từ năm 93 bắt đầu thực hành chính sách này tới nay, đã có hơn một vạn ba nghìn binh lính bị xoá tên, cho nên gay ở quân đội chiếm tỉ lệ không nhiều lắm, nhưng không tính ít.

Yunho thu thập trang bị đâu vào đó, từ ký túc xá đi ra.

Bộ đội dựng tiểu doanh trong đại doanh, chân tường dựng đầy trang thiết bị, thùng đựng súng, rương hòm, thùng giấy và một ít thùng đựng thức ăn, nước uống.

Trên đầu, một trận lại một trận trực thăng vận tải Chinook bay qua, trực thăng tới tới lui lui thanh âm ong ong đã vang suốt một buổi chiều nhanh chóng hạ cánh tiếp tế tiếp viện vật tư, mang thương binh đi chữa bệnh.

Bọn họ hiện tại đã rút khỏi căn cứ Baghdad trước đây, đi tới đóng quân ở căn cứ Thủy quân lục chiến phía Nam —— doanh trại Fallujah. Không chỉ binh chủng thiết giáp kỵ binh 2 của Yunho tới nơi này mà tất cả binh y sĩ nước Mỹ trên đất nước Iraq đều chạy đến đây.

"Hắc, Yunho, tiểu mèo tinh của cậu tựa hồ thích ứng cuộc sống chiến tranh rất nhanh a, tôi cũng không biết cậu ta còn có một mặt này."

Sam chỉ chỉ đám người đùa giỡn truy đuổi cách đó không xa trên thảm cỏ.

"Em ấy vẫn chính là Tiểu Bá Vương, cũng may hiện tại được thăng lên nhị đẳng binh lại có thêm tân binh điều đến, làm tân binh sớm đem em ấy nghẹn hỏng rồi."

"'Tiểu mèo tinh' của anh Yunho? Em cũng muốn nhìn một cái!" Changmin từ ký túc xa đi ra hóng hớt.

"Oa ah, thật khá a!" Yoochun khoác cánh tay lên trên vai Changmin, huýt sáo.

"Tiểu tử cậu huýt sáo cái quái gì, cây đã có chủ." Sam lấy mũ vỗ vỗ ngực Yoochun.

"Vẫn điệu thấp tốt hơn, anh cậu còn chưa nhận được học phí học đại học đâu, không muốn bị đá ngay bây giờ."

Yunho nói xong cười cười hướng đám người kia đi tới.

Jaejoong giơ ngón giữa chỉ huy mấy người lính thông tin chạy trốn, nghĩ muốn phải bắt được một tân binh vừa mới tới tiểu đội của bọn cậu.

Ai ngờ thân thủ người kia rất linh hoạt tránh thoát vòng vây, vì thế cậu bày kế phục kích một bên lộ tuyến người kia chạy trốn, phi thân ôm lấy hai chân tân binh đè người ta ngã xuống đất.

"À, tiểu mèo tinh này nếu chơi bóng bầu dục nhất định rất cừ." Sam cười nói.

Chỉ thấy bên kia, Jaejoong níu áo quân phục người kia tóm trói người kia lại, hiện tại đang cưỡi lên người người ta đòi cạo trọc lông mi, một tay cầm con dao cạo, một tay giữ chặt đầu người nọ.

Jaejoong cạo sạch một bên lông mi người nọ, đứng dậy đưa dao cạo cho người lính thông tin Crops, ý bảo hắn cạo bên kia, mới vừa đứng dậy đã bị Yunho đứng sau lưng đánh bất ngờ ôm eo kéo đi.

"A a a!" Phía xa xa Sam, Changmin cùng Yoochun hét lên: "Như này còn gọi điệu thấp a!"

Tiểu mèo tinh Jaejoong tạo mao, lập tức giãy nảy muốn thoát khỏi lòng ngực Yunho: "Anh không muốn ngây người ở đây? Ngứa mông sẽ bị đá ra a."

Jaejoong nhìn trái phải trước sau, may mắn mọi người nghĩ bọn cậu đang đùa giỡn, không có ai chú ý.

"Nếu có thể cùng em rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, bị đá ra tính cái gì."

"Anh chừng nào học được dịu dàng như vậy a, Yunho."

"Vậy em muốn nếm thử chút không?"

Dứt lời, Yunho cầm lấy chiếc mũ trong tay hắn, che khuất một bên, hôn lên môi Jaejoong.

Hết chương 5

– Trực thăng A-1o

– Máy bay AC-130

– Trực trăng chinook

7. Chương 7

Cả thành phố bao phủ bởi một màu xám vàng, quả thực không khác gì một bức ảnh cũ.

Nhà ở nơi này khá thấp, đa số là các tòa nhà nhỏ hai tầng, các nhà thờ Hồi giáo phân bố đồng đều bốn xung quanh, đa số kiến trúc không phải bằng đá thì chính là kết cấu từ bùn đất, tất cả đều có cùng một sắc điệu.

Ngã tư đường tràn ngập bụi cát xám nhạt, tuy rằng cũng có cây xanh hay thảm thực vật nhưng toàn bộ thành phố nhìn qua tựa như một cái hòm bị phá nát ném giữa sa mạc mênh mông hoàn toàn không có chút sinh khí.

Yunho ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, các tòa nhà liên kết chặt chẽ thành hàng, chia đường đi thành những ô vuông nhỏ thẳng tắp, nơi nơi đều là tường vây, phế tích khắp nơi tùy ý đều có thể thấy được.

Xe thiết giáp chỉ có thể đưa bọn họ tới vị trí mục tiêu, nhiệm vụ của bọn họ chính là đi điều tra từng tòa nhà, nói cách khác mỗi một gian phòng đều không được bỏ qua.

Iraq mạnh về chiến đấu trên đường phố còn Afghanistan thiên về dã chiến.

Tuy đây là lần thứ hai Yunho bị phái tới Iraq nhưng đối với việc chiến đấu bất ngờ trên đường phố trong lòng hắn vẫn có chút sợ hãi, phần từ vũ trang phần lớn chiếm cứ ở phụ cận nội thành, ở các ngóc ngách, hay lẩn quất sau các bức tường, phàm là chỗ nào có thể giấu người đều được bọn chúng lợi dụng.

Vị trí trung đội Yunho phụ trách lần này chính là khu phố trước mắt, mà đội của hắn nhận nhiệm vụ điều tra 5 dãy nhà.

Ngã tư đường có vài người qua lại, còn có vài chiếc xe, nhưng từ xa nhìn thấy quân Mỹ tất cả đều quay đầu bỏ chạy.

Nhiệm vụ tiến hành thuận lợi, ba dãy nhà trước đều không có phần tử vũ trang, những người ở đó đều là bình dân, sau khi đưa bọn họ ra ngoài tới nơi đăng kí thông tin cá nhân liền chuyển người dân tới nơi an toàn, hiện tại bọn họ tiến vào dãy nhà thứ 4 kiểm tra.

Đá văng cánh cửa, mọi người như trước dựa theo chiến thuật đội hình nối đuôi nhau đi vào, theo thứ tự luân phiên đi kiểm tra từng phòng một.

Xác nhận lầu 1 an toàn, rất nhanh tiến lên lầu 2.

Woody đi đầu, hắn kề sát vách tường cầm súng chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên Woody bị một cỗ lực mạnh hất văng từ trên sàn nhà lăn thẳng xuống cầu thang, cả mặt hắn đều là máu, xem ra đã bị một viên đạn bắn trúng mặt.

Ngay sau đó nòng súng khẩu AK từ chỗ góc lầu hai thò ra điên cuồng nã đạn xuống phía dưới, Yunho dẫn người xông lên tầng hai, lại phát hiện có hai gã phần tử vũ trang từ cửa sổ nhảy sang dãy nhà bên cạnh chạy thoát.

Bình thường phần tử vũ trang đều có tinh thần thấy chết không sờn, không đánh tới cuối sẽ không bỏ chạy.

Lần này lại không giống vậy, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Yunho: “Trong nhà có mìn!!! Chạy mau!! Chạy ra ngoài ngay!”

May mắn bọn họ mới chỉ đang đứng ở lầu hai, Key và Yoochun đang đỡ Woody nghe vậy nhanh chóng kéo cậu ta ra ngoài, Yunho là người cuối cùng chạy ra khỏi tòa nhà, quả IED được phần tử vũ trang đặt trong tòa nhà nổ tung, lực nổ kinh người, mấy người vừa mới chạy ra ngoài đều bị chấn động té ngã trên mặt đất, bên tai vẫn còn vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Còn chưa kịp bò dậy, một quả hỏa tiễn phát ra ánh lửa cùng cái đuôi khói đen xì dày đặc cùng hướng bay về phía tòa nhà.

Lại một lần nữa nổ mạnh khiến tòa nhà nổ tung, tro bụi dày dặc nghi ngút phủ kín khắp nơi, áo chống đạn trên người đỡ cho Yunho một miếng đạn bay tới, nhưng lực đạo lớn cũng khiến hắn đau đớn tựa như vừa bị một cây gậy bóng chày phang vào người.

Bọn họ di chuyển tới xe bọc thép Stryker, lấy nó làm vật che chắn.

"Hắc Ưng số 1, khụ khụ… đây là Báo Săn 2-1, có người bị trúng đạn, khụ… yêu cầu không trung hỗ trợ, tọa độ P-Q-76319, hết."

Yunho dùng hệ thống vô tuyến điện lớn tiếng gọi doanh bộ, mảnh đạn vừa rồi bắn trúng vị trí phổi khiến Yunho mở miệng nói liền thấy đau nhức.

Sau lưng lửa vẫn còn đang bốc cháy ngùn ngụt, mỗi khi hít thở đều cảm thấy cột sống cùng xương bả vai đều như sắp tan ra.

"Báo Săn 2-1, đây là Hắc Ưng số 1, nhận được vị trí tọa độ P-Q76319, 5 phút nữa sẽ có mặt, hết."

JaeJoong ngồi trong phòng thông tin liên lạc ở doanh bộ nhận được cuộc gọi của Yunho, cậu có thể xuyên qua tai nghe nghe được tiếng súng cùng tiếng nổ ầm vang dữ dội ở phía bên kia.

Ngoài miệng thì bình tĩnh đối đáp theo khẩu lệnh tiêu chuẩn, nhưng tim JaeJoong đã sớm tắc nghẹn tới cổ họng, cậu nghe được cả tiếng ho khan cùng cả tiếng khàn giọng của Yunho, cậu không biết Yunho có đang bị thương hay không.

Woody bắt đầu nôn ra máu, lúc trước đỡ cậu ta ra ngoài tư thế không đúng, khiến máu tràn khí quản nhưng dù sao cũng nôn được máu ra nên hô hấp coi như thông thuận.

Woody vẫn cầm chặt cây súng nghiêng thân mình dán lên tường cầu thang cho nên viên đạn mới bắn trúng bán súng mà bật ngược lên mặt, bằng không với khoảng cách gần như vậy có khi đã bị nổ tung rồi.

Không riêng gì Yunho, chân Changmin cũng bị một mảnh tường vỡ đập trúng, vừa rồi lúc tìm một chỗ để ẩn núp, cậu nhóc đi lại có chút cà nhắc, còn tân binh Candy vừa rồi khi ngã sấp xuống đất bị chính báng súng của mình đập trúng miệng, hiện tại miệng đầy máu tươi, nhìn thập phần khủng bố.

Phần tử vũ trang tựa hồ nhìn ra đội bọn họ lẻ loi đơn độc, càng lúc càng đông vọt tới chỗ bọn họ, đạn thi nhau xối xả về phía chiếc xe thiết giáp, bọn họ hoàn toàn bị hỏa lực của địch nhân ngăn chặn, hơn nữa hầu như ai cũng có thương tích, tình cảnh vô cùng bất lợi.

Yunho dựa vào xe thiết giáp, báng súng gắt gao để trên bả vai, nhắm vào tiền phương xuất hiện địch nhân, một phần tử vũ trang cầm theo khẩu Ak từ góc đường nhảy ra, Yunho nổ súng bắn trúng gã, hai chân gã chổng lên trời, ngã ngửa trên mặt đất.

May mắn thay trung úy Parnell cùng hai nhóm khác đang tiến tới từ ngã tư đường phía trước, khẩu súng máy M240 trên chiếc Stryker phẫn nộ rít gào, coi như giảm bớt áp lực bên cánh cho đội Yunho, sau đó chiếc máy bay chiến đấu A-10 lao xuống kèm theo một trận súng máy bắn phá liên thanh.

Trực thăng đón Woody bị trúng đạn nặng nhất rời đi, vết thương của cậu ta thoạt nhìn thập phần nghiêm trọng, hơn nữa còn kéo dài lâu như vậy, không biết cậu ta có gắng gượng được không.

Cuộc chiến chấm dứt, phế tích lại chất đồng đầy thêm một mảnh, chỗ nào chố nấy đều hỗn độn.

Vỏ đạn la liệt đầy đất, tùy ý cũng có thể thấy được thi thể của đám phần tử vũ trang, đống chai nước bị đè ép lăn lóc giữa đường, một chiếc xe hỏng hóc đỗ một bên.

Thậm chí còn có cả đồ chơi trẻ con bị vứt bỏ dính đầy máu tươi đã hoàn toàn không thể nhìn thấy màu sắc ban đầu.

Cả tòa nhà khắp nơi đều là bụi đất cát sỏi, trên tường đầy vết đạn xuyên thủng lỗ chỗ.

Trong không khí thành phố Fallujah tràn ngập mùi nước thải, cống rãnh, rác rưởi cùng vị tanh tưởi không biết tên, tất cả đều hỗn hợp cùng một chỗ, bảo phủ khắp không trung Iraq.

Yunho từ trên chiếc xe thiết giáp lồi lõm vì bom đạn trèo xuống, kéo lê thân xác mệt mỏi đi về phía kí túc xá của mình.

Từ xa đã nhìn thấy một thân ảnh gầy yếu đứng chờ mình trước cửa kí túc, đến gần mới phát hiện hốc mắt người đó hồng hồng, một câu cũng không nói.

Yunho kéo JaeJoong vào trong phòng, đặt một cây xanh hắn vừa lấy được vào lòng bàn tay cậu.

Yunho ngồi trên giường, hắn kéo JaeJoong vào lòng để cậu ngồi trên đùi mình: "Anh không sao, không có việc gì, cục cưng, không phải anh vẫn bình an đó sao."

JaeJoong không nói lời nào, ôm chầm cổ Yunho từng chút từng chút hôn xuống.

"Cục cưng, cục cưng, mặt anh đều là bụi đất đấy."

Yunho muốn tránh ra nhưng sợ bé cưng nhà mình sẽ khóc, đành ngơ ngác ngồi yên tại chỗ mặc JaeJoong hôn mình.

JaeJoong chôn đầu ở cần cổ Yunho, môi dán ở động mạch cổ hắn: "Em nghe được tiếng súng bên kia qua vô tuyến… còn có người bị trúng đạn… còn có tiếng ho khan của anh… em không biết anh có bị thương hay không… một mình em đứng chờ trước kí túc xá đã suy nghĩ rất nhiều…"

JaeJoong ngồi thẳng dậy, cặp mắt hồng hồng nhìn Yunho, giọng nói mềm nhũn: "Anh có bị thương không?"

"Không có, em xem anh trẻ khỏe chưa này!"

Yunho vẻ mặt chân thành tha thiết nhìn JaeJoong, thật ra chỗ trên lưng bị mảnh đạn va phải đang đau muốn chết.

Yunho nhìn cái miệng nhỏ nhắn của JaeJoong cùng đôi mắt to xinh đẹp đong đầy càng ngày càng nhiều nước mắt liền biết mình thật sự thua rồi: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay không cẩn thận bị mảnh đạn bắn phải, nhưng có áo chống đạn bảo vệ rồi, không sao hết."

JaeJoong đứng dậy, cởi áo Yunho ra, bảo hắn xoay người lại, phía dưới xương bả vai phải của Yunho quả thật có một vết thâm tím khá lớn, lực đạo mảnh đạn thế nào có thể tưởng tượng.

"Chát!"

"ÁAAAAAA!!!!! Đau đau đau!!!!" Yunho không ngờ JaeJoong sẽ đánh hắn một cái vào ngay chỗ thâm tím như vậy, đau tới giơ chân.

"Về sau còn dám gạt em, sẽ không chỉ là một cái tát đơn giản như vậy, nghe chưa?!!!"

JaeJoong khẩu khí cứng rắn, nhưng đôi con ngươi đỏ ửng ngập nước, cái mũi hấp hấp xót xa, khiến giờ phút này cậu hoàn toàn không có lực uy hiếp.

"Được rồi, cục cưng, anh thề tuyệt đối không có lần sau, nhé?" Yunho ôm eo JaeJoong, hướng về cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái.

Hàng năm đều được huấn luyện quân sự khiến vân da trên người Yunho đặc biệt rõ ràng, dưới ánh đèn huỳnh quang tựa như tưới một tầng sáp trắng lên làn da màu mật ong của hắn, khiến JaeJoong như bị đui mù.

Hết chương 7

8. Chương 8

JaeJoong vòng tay ôm cổ Yunho, ở sau gáy hắn dùng ngón tay vẽ vòng vòng: "Gần đây có muốn em không?" nhiệt độ cơ thể Yunho qua lớp áo quân phục truyền tới khiến JaeJoong không khỏi có chút động tình.

Yunho tự nhiên biết suy nghĩ hiện tại của cậu: "Muốn sắp chết rồi." hắn vừa nói vừa như có như không dùng hạ thể chọc chọc JaeJoong.

"Vậy có tự giải quyết không?"

"Có, anh vừa cầm ảnh em vừa tự xử, có một lần còn bắn lên mặt em nữa." Yunho ghé sát lỗ tai JaeJoong thấp giọng nói, nhiệt khí phả ra khiến JaeJoong một trận tê dại, ngữ khí Yunho vừa hạ lưu vừa khơi dậy dục vọng nơi cậu.

"Bé cưng, anh càng hạ lưu em càng hưng phấn, có phải không?" Yunho liếm liếm vành tai JaeJoong, một đường liếm dọc xuống dưới, một tay vói vào trong cạp quần JaeJoong xoa bóp hai cánh mông cong vểnh, tay còn lại vân vê núm hồng trước ngực cậu.

"…ưm… Yun…đừng… sẽ có người…" JaeJoong vội vàng kéo tay Yunho ngăn lại.

"Yên tâm, giường bên cạnh là của Woody, còn một cái vốn không có người." tay Yunho vuốt ve quanh tiểu huyệt JaeJoong, rồi chậm rãi đâm vào trong.

"…Tắt đèn!"

Yunho vươn tay tắt đèn đi, cũng may hôm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng bạc hắt vào phòng vừa vặn chiếu lên giường.

Yunho nhanh tay cởi bỏ quân phục của JaeJoong, nâng mông cậu lên ôm lấy, JaeJoong thuận thế quấn hai chân lên thắt lưng tinh tráng của Yunho, Yunho cúi đầu gặm cắn một bên núm vú người yêu, xoay người đè JaeJoong xuống giường, rầm một tiếng, chiếc giường đơn bạc không chịu nổi trọng lực rơi của hai nam nhân mà gãy sập trên mặt đất.

"Cục cưng, em có sao không? Có đau chỗ nào không?"

Yunho vội vàng kéo ra khoảng cách giữa cả hai, lại bị JaeJoong vòng tay quanh cổ kéo lại.

"Xem ra lục quân phải học lính thủy đánh bộ ngả ra đất nghỉ ngơi rồi." JaeJoong trêu chọc.

Cậu ngẩng đầu khẽ gặm cắn môi dưới Yunho, mút vào lại buông ra cứ thế lặp đi lặp lại.

"Em thích anh thô bạo như vừa rồi, làm em có cảm giác được anh yêu."

Yunho hơi nâng người lên, bảng tên đeo trước ngực lướt qua núm vú JaeJoong, khiến người dưới thân một trận run rẩy, tay hắn lướt một đường tới rốn, rồi cởi quần JaeJoong ra, vật nhỏ phấn hồng đã sớm đứng thẳng, Yunho cúi đầu hôn đỉnh nó một cái rồi há miệng ngậm vào, đầu lưỡi chuyển vòng khiêu khích từ gốc tới ngọn tựa như đang liếm kem, JaeJoong thoải mái co chân kẹp lấy đầu Yunho, tay cũng không an phận mà vò loạn đầu hắn, móng tay xen qua kẽ tóc cào cào lên da đầu.

Hút đỉnh đầu khấc một cái, Yunho lại chuyển rời đi, mỗi lần đều phát ra tiếng 'chậc chậc', tay cũng không nhàn rỗi, xoa nắn quanh tiểu huyệt phấn hồng, ngón tay khẽ ấn vào trong, chậm rãi khuếch trương.

"Ưm… Yun…a…" cả trước cả sau hai tầng khoái cảm kích thích khiến JaeJoong rất nhanh bắn ra.

Lấy dịch thể của JaeJoong làm bôi trơn, Yunho lôi ra vật to lớn của mình, tuy đã làm công tác tiền diễn trước đó nhưng Yunho mãnh liệt tiến vào vẫn khiến JaeJoong nhíu mày: "A… anh gấp gáp cái gì."

"Không phải em thích anh thô bạo sao?" Gần nửa năm không làm, JaeJoong lại chặt kít như xử nữ, Yunho chậm rãi đong đưa, nhằm giảm bớt khó chịu cho người yêu.

"A…Yun…Nhanh…" cảm giác khó chịu dần biến mất, bị xỏ xuyên ra vào khiến từng trận ngứa ngáy cùng cảm giác trống rỗng tràn đầy. JaeJoong dưới sự trêu chọc của Yunho rất nhanh cong mông phối hợp theo động tác của hắn.

Biết JaeJoong đã hoàn toàn rơi vào hưởng thụ, Yunho đẩy nhanh tốc độ, mỗi lần đều đâm vào tận gốc rồi lại rút hết ra, hết lần này tới lần khác khiêu khích điểm mẫn cảm bên trong JaeJoong.

Như vậy còn chưa đủ, sau khi đâm vào tận nút cán, Yunho còn vặn vẹo thắt lưng khiến cây gậy của hắn xoay chuyển khắp nơi bên trong JaeJoong, nghiền nát tiểu huyệt mẫn cảm mềm chặt.

"….Yun…Quá….quá…sâu…aaa…." kích thích quá mạnh mẽ khiến hốc mắt JaeJoong chảy nước.

"Sẽ càng sâu hơn nữa…A…" Yunho ôm lấy JaeJoong, để cậu ngồi lên người mình, hôn lên đôi môi tiểu thiên hạ trong lòng: "Cục cưng, thoải mái không?"

"Ưm…a…" bởi vì tư thế quan hệ này khiến JaeJoong cảm thấy mình như sắp bị Yunho đâm thủng, phân thân phía trước theo động tác của Yunho mà ma xát giữa cả hai, lỗ nhỏ chảy ra chất lỏng làm ướt một mảnh da thịt.

Cậu dùng hai tay ôm chặt cổ Yunho tựa như một người sắp chìm, ngửa đầu há to miệng hít thở, không còn sức nói ra lời.

Dưới ánh trăng, Yunho thấy đôi mắt JaeJoong ma mị quyến rũ, hai gò má nhuốm màu đỏ ửng, khóe mắt chảy lệ quang, tựa như hoa đào sau mưa, thật sự chọc người trìu mến. Yunho cúi đầu gặm cắn núm vú hồng đào trước ngực, dưới thân càng điên cuồng xỏ xuyên.

"….A…Yun…. không….từ bỏ…" hai chân JaeJoong kẹp chặt thắt lưng Yunho, cả người đều run lên.

Vách tường lửa nóng bên trong JaeJoong bởi vì kích thích mãnh liệt mà bắt đầu co rút, gắt gao cắn chặt phân thân Yunho, sau một trận điên cuồng đâm chọc, Yunho tinh quan buông lỏng, luồng dịch thể như thủy triều mạnh mẽ bắn sâu vào trong cơ thể JaeJoong, JaeJoong cũng bị kích thích run rẩy phóng thích lên người hắn.

"Cục cưng, đừng ngủ luôn, sẽ bị cảm." Yunho rửa sạch cho JaeJoong, mặc quần áo lại cho cậu, toàn bộ quá trình người yêu nhỏ đều nhũn ra trong lòng hắn, không biết là do mệt mỏi quá độ hay dư vị cao trào chưa tan hết.

……..

Woody thương thế nghiêm trọng, hai mắt cậu ta đã mù. Con mắt bị đạn bắn phải căn bản không có hy vọng khỏi hẳn, con mắt còn lại cũng bị ảnh hưởng mà không thể nhìn được, điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là cậu ta vẫn còn sống.

Sau khi chấp hành nhiệm vụ trở về phòng, Yunho thấy chiếc giường trước đó vốn không có ai sử dụng lại xuất hiện một cái balo lạ, không biết là tân binh nào không hiểu quy củ đã chạy tới đây.

Phòng kí túc của Yunho là một gian phòng nhỏ, chỉ kê ba cái giường đơn, vốn phòng kí túc như vậy chỉ có đội trưởng và hai đội phó sử dụng nhưng sau khi Sam vào ở trong này vài ngày đã bị Harry lôi kéo chuyển sang phòng lớn bên cạnh, hơn nữa giường trống trong kí túc xá còn khá nhiều, ở đâu cũng được, vì thế chỉ còn hắn và tân binh Woody chia sẻ phòng này với nhau.

Chiếc giường còn lại vẫn luôn bỏ trống, tới người nào đá người đó, cấp trên cũng hết cách với Yunho, dù sao hắn cũng là quân nhân tác chiến anh dũng, khôn khéo thông minh, bọn họ cũng không gây khó dễ với binh lính xuất sắc như hắn. Hơn nữa cấp trên bọn họ một ngày có vô số việc phải giải quyết, loại chuyện cỏn con này không đáng để vào mắt.

Yunho vừa định cầm chiếc balo lạ kia ném ra ngoài thì JaeJoong bước vào phòng: "Anh cầm balo của em làm gì?"

JaeJoong đưa hộp cơm trong tay cho Yunho, rồi cầm lấy balo của mình.

"Của em?? Nói như vậy…em chuyển tới phòng anh ở??" kinh hỉ này cũng quá lớn đi.

"Đúng thế, em không chỉ chuyển tới phòng anh ở mà em còn được phòng thông tin liên lạc điều tới đội của Mr Jung ngài, làm liên lạc viên của ngài, cùng ngài vào sinh ra tử, thưa trung sĩ Yunho thân mến."

JaeJoong đi tới chiếc giường vốn bỏ trống kia, quay lưng về phía Yunho bắt đầu sắp xếp vật dụng cá nhân của mình.

"Thật chứ thật chứ thật chứ???" Yunho không thể tin nổi liên tục truy vấn.

"Thật thật thật." JaeJoong đầu đầy hắc tuyến.

"Quá tuyệt vời!!!!" Yunho sung sướng một phen ôm lấy JaeJoong quay vòng tròn: "Như vậy sẽ không còn việc chỉ nghe được giọng em mà không nhìn thấy em nữa rồi."

"Aaa, buông em ra." JaeJoong vỗ vỗ bả vai Yunho.

"Anh mâu thuẫn quá đấy, lúc trước khi em đến đây còn hận không thể đóng gói ném em về ngay lập tức, giờ lại sung sướng ôm chặt em xoay vòng vòng."

JaeJoong cảm thấy người yêu mình đúng là chúa ngây thơ.

"Chậc chậc, tiểu mèo hoang thu hồi móng vuốt cũng thật đáng yêu."

Sam bất ngờ tiến vào cướp lời Yunho, lên tiếng. Hắn một tay ôm ngực một tay chống cằm tựa cửa nhìn cả hai.

JaeJoong nhìn thấy người tới là Sam, chẳng những thu hồi phản kháng mà hai tay hai chân còn quấn chặt lấy Yunho tựa như một con gấu koala: "Hừ, thì sao? Đệm thịt chỉ dùng để yêu Yunho còn móng vuốt để cào nát mặt mấy tên khốn." JaeJoong vừa nói vừa nhướn lông mày với Sam.

"Hắc, rốt cuộc cậu có nói rõ ràng với cậu ta là tôi đã buông tha cậu rồi không? Tôi cũng có bạn trai rồi nhá." Sam đầu đầy hắc tuyến đỡ trán.

"Tôi thích nhất bộ dạng đáng yêu này của bé cưng nhà tôi." Yunho ngửa đầu muốn hôn lên cái miệng đang bĩu ra của người yêu.

"Ma quỷ, đáng ghét!" JaeJoong lấy tay bịt miệng Yunho lại không cho hôn.

"Cục cưng cục cưng cho anh hôn cái " Yunho không để ý, tiếp tục chu môi cầu xin.

"Hai người đủ rồi! Mr Jung Yunho yêu cầu cậu thu hồi cái giọng trẻ con nũng nịu đáng ghê tởm ấy đi, còn Mr Kim JaeJoong yêu cầu cậu trèo xuống khỏi người bạn trai cậu ngay, đừng trách tôi tâm huyết dâng trào mà gọi toàn bộ quân doanh tới xem hai người show ân ái."

JaeJoong bất mãn nhưng vẫn nhảy xuống khỏi người Yunho.

"Được rồi, tôi tới nói chính sự, vừa rồi thiếu úy tới thông báo, 6h ngày mai chúng ta sẽ tiến vào thành phố Haifa, chuẩn bị sẵn sàng."

Dứt lời, chỉnh sửa mũ, đội vào, rời khỏi kí túc.

Hai giây sau lại lui trở về: "Tối hôm qua tình hình chiến đấu dị thường kịch liệt, xem ra chúng ta phải đề nghị với tướng quân Basescu Shoemaker học tập lính thủy đánh bộ ngủ nghỉ dưới đất thôi."

Hai người cùng nhìn chiếc giường bị sập tối qua, JaeJoong giống như mèo nhỏ tạc mao gào ầm lên: "Sam! Anh đừng có mà không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh nhá!!!!"

Hết chương 8

Jeremy: vâng, quân đội lại tạo điều kiện cho đôi chim cu hú hí với nhau kìa =))))

9. Chương 9

Phố Haifa là một con đường dài hai dặm, được mở rộng ở phía Bắc Green Zone, Baghdad mặc dù nó không phải đường lớn như ở khu Hollywood, nhưng tuyệt đối là sân khấu để các phần tử vũ trang triển lãm bản thân.

Vô số lần giao chiến, bất cứ lúc nào cũng có IED nổ mạnh, rồi các vụ bắt cóc ám sát. Chỉ cần dự đoán được sự kiện khủng bố thì hầu như đều biết được sẽ diễn ra ở phố Haifa.

Cho nên, bộ đội Mỹ thường nói vui với nhau rằng phải trao huân chương Phố Chết cho chỗ này.

Sáng sớm, 06h00 ở Iraq, trời mới tờ mờ sáng, căn cứ Fallujah lu bu công việc, xe thiết giáp thi nhau ra ra vào vào, trực thăng quân sự tới tới lui lui.

Yunho cùng Jaejoong từ căn-tin đi ra, cầm cặp ***g đựng cơm trên tay, Yunho giúp đám tiểu tử trong tiểu đội lấy điểm tâm, đám người kia vì muốn ngủ thêm chút, ra muộn chẳng còn gì mà ăn, bọn họ chỉ cần đưa thẻ binh sĩ ra là lấy được đồ ăn.

"Chào mọi người," Yunho tập trung mọi người, nói: "Đây là tay súng trường thay thế Woody kiêm binh sĩ thông tin, lính cấp 2 Kim Jaejoong." Yunho giới thiệu một cách đơn giản.

"Anh xác định anh Yunho không lạm dụng chức quyền mà điều anh Jaejoong tới?" Changmin ôm súng, ló đầu ra khỏi hàng hỏi Sam.

"Yunho còn chưa đến mức đó, dù sao ở phòng thông tin chung quy so với ra tiền tuyến an toàn hơn rất nhiều." Sam ngồi trên xe thiết giáp miệng nhồm nhoàm nhai cơm, cặp ***g ôm trong tay.

"Nguyên quán anh Jaejoong ở đâu vậy?" Changmin hỏi.

"Thành phố Gongju, tỉnh Nam Chungcheong còn cậu?" Jaejoong hỗ trợ đạn dược.

(Nam Chungcheong gọi tắt là Chungnam)

"Đáng tiếc a, em ở Seoul."

"Vậy Yoochun?"

"Ba mẹ đều ở Seoul."

Trải qua lần sống mái trước đó, tiểu đội của Yunho được cấp trên viện trợ thêm lượng đạn dược tiếp tế, nhiều hơn gấp đôi. Chất đầy trong xe.

Jaejoong vừa lái xe vừa hưng phấn nhè nhẹ cất lời hát bài 'Complicated', một mình một xe vui vẻ, ngay cả TJ đang kiểm tra đại bác cũng bị lây nhiễm hát theo.

Sáng sớm, phố Haifa khác biệt rất lớn với những con phố khác ở Baghdad, đường gồ ghề, tốp năm tốp ba ổ gà, ổ voi, vũng bùn la liệt hai bên lề đường, vô số rác rưởi bị quăng ném tùy ý, ruồi bọ kết bè kéo lũ kêu ong ong bay vù vù, ngẫu nhiên bắt gặp phụ nữ Hồi giáo quấn khăn trùm đầu màu đen kín mít chỉ lộ ra hai mắt xách giỏ thức ăn hoặc ôm đồ dùng thiết yếu đi lại.

Ở Iraq, địa vị của phụ nữ rất thấp, đặc biệt gái chưa chồng ở trong mắt bọn họ còn không bằng một con dê. Đàn ông con trai không chịu làm việc, chơi bời lêu lổng, phụ nữ phải gánh trên vai mọi công việc nặng nhọc.

"Fuck!! Sao ngay cả trinh sát cũng không quét dọn đường phố sạch sẽ một chút?! Nhìn mấy thứ này khiến em sợ quá, cái nào cái nấy trông rất giống hệt IED!" Changmin đứng trước tháp đại bác, truyền lời qua radio.

Ở Baghdad, đường phố vô cùng sạch sẽ, binh lính vì giữ mệnh, mỗi ngày đều đảm đương nhiệm vụ của bác lao công, dọn dẹp tinh tươm sạch sẽ, nhưng thời điểm đi tuần tra ngày hôm sau mọi thứ lại trở nên bẩn thỉu như cũ, đột nhiên xuất hiện một đống đất đá hoặc đống rác, vậy càng phải cẩn thận, không khéo đó là vỏ bọc ngụy trang mà phía dưới chính là IED.

Yunho, Changmin và Key vác lưới thép gai, vây quanh ổ bom mìn.

Bọn họ chia nhau ra hai bên, mỗi bên cách nhau khoảng 1m để dễ di chuyển, phía đầu kia, bọn hắn dùng xe thiết giáp Skyer làm vật che chắn, Yoochun lượm tấm bảng hiệu viết chữ Ả rập từ cửa một căn phòng bên cạnh đã bị nổ tung lên, có lẽ trước kia chỗ này là một cửa hàng.

"Cấm, tới, gần." Yoochun một tay cầm súng, tay kia thì sờ sờ từng chữ một ngâm cứu, phát hiện có rất rất nhiều chữ, vì thế lại một lần ngâm cứu kỹ càng.

"Cậu xác định ý của nó là 'cấm tới gần'?" Key tiến gần lại.

"Chỉ cần không phải 'nổ súng bắn tôi' là được." TJ nhảy xuống khỏi xe thiết giáp cũng vây quanh xem xét.

“Shit, mấy người các cậu đều là nít ranh, lần đầu tiên tôi với Yunho tới nơi này, chúng tôi đã sắp xếp lại những từ tiếng Anh, tiếng Ả rập hữu dụng trên tấm bảng hiệu, nội dung đó là ‘tôi để bạn sống, bạn cũng phải để tôi sống trở về’.” Sam kể lại chuyện cũ cho đám tân binh này.

“Không chỉ những thứ này, còn có gì mà ‘6am-10pm, kiểm tra súng ống, vũ khí, thiết chế phẩm phi pháp, thời gian còn lại nothing’ ” Yunho nghe đến đó cũng không nhịn được chen miệng vào.

“Nhưng mấy thứ này trước sau gì cũng bị tịch thu, cho nên chúng tôi trộm lấy mấy thứ trước.” Sam nói xong nhún nhún vai.

“Vậy chẳng phải là có rất nhiều phần tử vũ trang lượn lờ trước mặt hai người??” Key cũng gia nhập cuộc nói chuyện phiếm.

“Đúng vậy, nhưng thế thì sao, sinh mệnh mỗi người đều chỉ có một, bọn họ buông tha chúng ta, chúng ta vì sao không thể buông tha cho bọn họ? Đại bộ phận binh lính không hề muốn giết người, bọn họ vì mất đi thân nhân mới muốn giết chúng ta, mà chúng ta mất đi huynh đệ chiến hữu mới vô cùng thống hận quân Iraq, không ai vừa sinh ra đã biết cầm súng chiến đấu, sống trong chiến tranh liền thích giết người, không một ai.” Sam trả lời.

Yunho nghe xong lời này yên lặng gật gật đầu, có một lần hắn bị dính đạn của quân Iraq, chỗ yết hầu nở hoa, cực độ sợ hãi ngất đi, đến khi tỉnh lại phát hiện bản thân còn sống, lúc nằm trên giường bệnh chữa trị vết thương thì chỉ còn lại nỗi nhớ Jaejoong không nguôi.

Không phải địch chết thì ta mất mạng, đeo gánh nặng trách nhiệm trên vai cho dù có quay trở lại quá khứ, ngoại trừ cẩn thật ra thì thật không còn phương pháp nào khác.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu liền thấy Jaejoong giống tiểu lưu manh dẫm dẫm chân, cầm khẩu M4 của hắn đứng bên cạnh lưới thép gai, quay lưng về phía hắn.

“Bé ngốc lại đây ” Yunho kêu Jaejoong.

Chân Jaejoong dẫm càng lợi hại hơn nhưng không có nghe lời.

“Bé động kinh lại đây!” Yunho nhìn bộ dáng ngạo kiều kia hận không thể nhào tới ôm chặt trong ngực mà xoa nắn.

“Anh mắng ai đó!” Jaejoong đột nhiên quay đầu lại nhìn Yunho, mắt híp lại bởi vì vừa mới vừa ngẩng đầu lên ngắm mặt trời mọc, ánh nắng làm chói mắt.

Yunho tiến vào trong xe, cầm một chiếc kính mắt tới gần Jaejoong: “Nói em đó, bé ngốc, ra ngoài cũng không biết mang kính, nhưng lại nhớ rất rõ mang theo kẹo.” Yunho vừa nói vừa đeo kính vào cho Jaejoong.

Jaejoong coi như khác biệt nhất nhóm, quả thật, ngoại trừ cậu, tất cả mọi người đều mang kính, xứng đáng với danh hiệu một thân trang bị từ trên xuống dưới không bỏ trống chỗ nào, một người hai người đều tựa như chiến sĩ tương lai.

“Chật không? Đầu lớn quá, khi về căn cứ anh mua cho em một cái khác lớn hơn.” Yunho trêu chọc.

“Anh dám nói đầu em lớn!!!” Jaejoong nắm hai bên má của Yunho véo mạnh.

“Báo săn 2, đây là hắc ưng 1, có biến giao chiến: ai cầm vũ khí là có địch ý. Nếu các cậu cho rằng phải nổ súng thì có thể nổ súng, hết.” Thanh âm từ Radio truyền ra khiến bọn họ ngừng hẳn đùa giỡn.

“Báo săn 2 nhận lệnh.”

“Ý gì đây?? Tôi thấy khó chịu là có thể nổ súng sao?” TJ hỏi.

“Đúng vậy, nếu cậu thấy một người phụ nữ Iraq mang súng, có thể nổ súng nhìn thấy một người đàn ông cầm súng ngồi ven đường hóng gió cậu cũng có thể nổ súng. Mặc kệ cậu dùng đạn 40 MM hay là đạn 84 MM.” Yunho nghiêm mặt nói.

“Roger that!” Thanh âm TJ nói những lời này tựa như binh lính trong [Red Alert], ngữ điệu bén nhọn.

Những tia sáng mặt trời sặc sỡ sắc vàng trải dọc theo từng con phố tới những miền đất xa, ban ngày không náo nhiệt như lúc sáng sớm tinh mơ, có lẽ mọi người đều cho rằng nên trốn trong phòng thì hơn.

Vẫn có một vài người đàn ông Iraq cưỡi ô tô đi tới đi lui gần quanh bọn hắn, Yunho biết đây là phần tử vũ trang đang thám thính, bình thường mấy người này một tay lái xe, một tay cầm điện thoại, chờ thời cơ tùy thời kích hoạt kíp nổ IED chôn ven đường.

Lúc này có một nam nhân mặc áo trùm dài màu trắng xuất hiện, trong tay hắn bế một đứa trẻ, đi thẳng qua chướng ngại vật trên đường.

TJ, Key và Harry đều giơ súng ngắm bắn chuẩn bị sẵn sàng.

"Khoan nổ súng!" Yunho ngăn lại, "Trên tay hắn có đứa nhỏ."

Yunho lắc lắc tay với người đàn ông ý bảo nơi này không thể đi qua, ai ngờ nam nhân không thèm để tâm còn tăng nhanh cước bộ.

Yunho lúc này cũng vác súng lên cảnh giới: "Yoochun, ném lựu đạn khói."

Đây là một biện pháp bọn hắn gần đây thường sử dụng, nếu khuyên bảo không có hiệu quả, bọn hắn sẽ ném lựu đạn khói cảnh cáo trước, người bình thường sẽ xoay người quay lại, như vậy sẽ giảm bớt ngộ thương cũng không có ai vượt qua hàng rào bảo hộ.

Cùng lúc với Yoochun ném lựu đạn khói, nam nhân kia cũng giơ bàn tay còn lại giấu trong áo choàng lên, trong tay cầm một khẩu súng, trong phút chốc Key nổ súng, nam nhân phía xa xa ngã xuống, đứa nhỏ bị bế trong tay co chân khóc ré lên. Lưu đạn khói lăn tới bên người hắn lúc bây giờ mới tỏa khói mịt mù.

Jaejoong lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cả kinh trợn mắt há hốc mồm, muốn chạy tới bế đứa nhỏ lại bị Yunho ngăn lại: "Jaejoong, em muốn làm gì?! Không được qua!!"

"Yunho, anh không thấy đứa trẻ còn sống ở chỗ đó!" Jaejoong kích động, giơ tay chỉ về phía đứa nhỏ, lại quên mất tay mình còn đang cầm súng, họng súng thẳng tắp hướng về phía đứa nhỏ.

"Đi lính nửa năm, lần thứ hai ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, lính cấp 2 Kim Jaejoong, em thì biết cái gì! Vạn nhất trên người đứa nhỏ cột bom thì sao, vạn nhất trong vòng bán kính gần đó có chôn IED thì sao, vạn nhất phần tử vũ trang đang ẩn nấp sau mấy tòa nhà chờ chúng ta đi qua thì sao! Em biết có bao nhiêu khả năng có thể xảy ra không!!" Yunho bình tĩnh phân tích, giống hệt người máy.

"Yunho, nhân tính của anh đâu?!" Jaejoong đeo kính râm màu đen, nhìn không ra ánh mắt cậu lúc này thế nào.

Một nữ nhân từ góc đường chạy ra gục xuống bên thi thể lớn tiếng gào khóc, người này có lẽ là vợ của nam nhân kia.

Bỗng nhiên, người phụ nữ ôm lấy đứa nhỏ hướng về lưới thép gai chạy tới.

"Fire!!" Yunho hạ lệnh.

Lựu đạn khói bốc khói dày đặc cuồn cuộn che mọi tầm mắt, mấy tay súng thiện xạ đều không bắn trúng mục tiêu. Jaejoong giãy khỏi người Yunho, chạy tới cứu đứa bé.

Không biết ai bắn trúng người phụ nữa kia một phát, viên đạn làm kích thích kíp thuốc nổ gắn trên người phụ nữ, một luồng khí tức quen thuộc đè Jaejoong nằm úp sấp xuống đất, trước mắt chỉ còn thịt nát xương tan.

Jaejoong nhanh chóng bò dậy, ngồi chồm hổm dưới đất nhìn hết thảy sự việc phát sinh, trên mặt không có biểu tình, nhưng cơ ngực kịch liệt phập phồng tựa hồ đang biểu đạt tâm tình lúc này của cậu.

Trong số những người ôm bom tự sát, có một số rất tuyệt vọng với cuộc sống của họ, vô luận trước hay sau chiến tranh đều mang trên mình một cuộc sống khốn cùng đầy tuyệt vọng, đến đường cùng, chỉ còn cách làm bom người sẽ có thể nhận được rất nhiều tiền để lại cho người nhà làm kế sinh nhai.

Một khi đã nhận tiền, không làm cũng sẽ bị giết chết.

10. Chương 10

Yunho trở mình lại phát hiện người vốn nằm bên cạnh lại không thấy đâu, liền đứng dậy đi ra cửa ký túc xá, quả nhiên, bé cưng đang ngồi trên rương đạn, cúi thấp đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Sao trên trời lóe sáng trong đêm, ở những địa phương hoang vắng như nơi này vẫn chưa có những ngọn đèn xã hội văn minh chiếu sáng.

"Nghe nói, các vì sao phải đi qua hàng trăm triệu năm ánh sáng mới có thể chiếu sáng cho chúng ta."

Yunho xê dịch một rương đạn tới bên người Jaejoong, dọn dẹp rồi ngồi lên.

"……em nói xem, có một số vì sao đã biến mất nên ánh sáng mới truyền tới nơi này phải không? Vậy những thứ chúng ta nhìn thấy là chân thực hay là ảo giác?"

Jaejoong ngẩng đầu nhìn sao trời, sau đó nhìn về phía Yunho: "… Ừm, em xin lỗi… hôm nay —— "

"Bé ngốc." Yunho cười, ôm Jaejoong vào lòng.

"Em không cần giải thích, chúng ta thân bất do kỷ không cách nào ngăn cản chiến tranh, Baghdad vốn là một thành phố xinh đẹp, chiến tranh đã biến nó trở thành đất vụn, ai mà ngờ rằng thành phố này từng có hiến pháp luật đầy đủ nhất trên thế giới, nơi này từng có chế độ hội nghị lưỡng viện đầu tiên, là đất nước xây dựng trường học đầu tiên, thậm chí còn sinh ra những ca khúc trữ tình sớm nhất."

Jaejoong im lặng không lên tiếng, Yunho biết sự tình hôm nay đã ảnh hưởng quá lớn với Jaejoong, đánh sâu vào tâm khảm, em ấy và hắn không giống nhau, Jaejoong là dân di cư đời thứ ba, ông nội đã yêu và cưới một cô gái người Mỹ, theo vợ di cư tới nước Mỹ làm ăn sinh sống.

Ba Jaejoong sinh ra ở nước Mỹ, cưới vợ người gốc Hàn, tạm trú ở Mỹ, việc làm ổn định lương cao, gia đình được liệt vào giai cấp trung lưu. Vì vậy, trong suốt 22 năm Jaejoong đã được ba mẹ nuôi dưỡng, bảo bọc trong một môi trường yên bình, tốt đẹp, bản thân cậu luôn chỉ thấy những điều chân thiện mỹ, cậu cùng với rất nhiều người Mỹ luôn tin rằng người với người luôn mang trong mình bản chất thiện lương.

Nhưng Yunho không giống vậy, ba mẹ hắn vì đi đãi vàng, theo đồng hương nhập cư trái phép, số người sống sót trên chiếc thuyền vượt biên kia qua từng trận bão táp hầu như chỉ còn một nửa. Lúc Yunho sinh ra, ba mẹ hắn xin chính quyền bảo hộ, khi ra hầu tòa thắng kiện mới lấy được quyền tạm trú hợp pháp, cho tới lúc Yunho 5 tuổi ba mẹ hắn mới được nhập quốc tịch Mỹ.

Vốn tưởng rằng khổ tận cam lai hay cuộc sống khổ sở kia cũng sẽ có ngày kết thúc, ai ngờ ba Yunho lại bị một tên da đen chặn đường cướp của khi đang trên đường đi làm ca đêm, ba hắn phản kháng, lại bị bọn cướp nã súng bắn chết. Từ đó về sau, một mình mẹ cáng đáng mọi gánh nặng nuôi hắn trưởng thành.

Hắn từ nhỏ liền nhìn thấu mọi mặt đáng ghê tởm của con người, ở Iraq nhìn thấy nhiều hơn chút nữa cũng chẳng là gì.

"… Yunho…. Chờ khi hai chúng ta đều xuất ngũ sẽ đi kết hôn nha, chúng ta kết hôn rồi nhận nuôi đứa nhỏ, tốt nhất là người Châu Á, Hàn Quốc hay Trung Quốc đều được, rồi dưỡng thêm một con cún bự, mỗi sáng sớm đứa nhỏ sẽ chạy từ trên lầu xuống "bịch bịch keng keng", em sẽ cười đón đứa nhỏ ôm vào lòng, cho dù tối hôm trước nó không chịu thu dọn đồ chơi mà ném đầy sàn nhà. Lúc này, anh sẽ cầm dây xích dắt con cún bự vừa mới chạy về từ bên ngoài, con cún hưng phấn vây quanh người anh nhảy nhót miệng sủa gâu gâu, cho dù trước đó nó vừa mới còn ngặm hỏng đôi giày da mới tinh của anh mà bị anh phạt đứng…Em sẽ cắt cỏ, chăm sóc sân vườn thật chỉnh tề, anh phụ trách dọn sạch sẽ bể bơi, như vậy, những ngày nắng nóng, một nhà bốn người chúng ta có thể ở trong hồ bơi lội chơi đùa, anh dạy đứa nhỏ học bơi, cún bự chạy loanh quanh đuổi bắt bóng hoa râm của chính nó trên mặt hồ."

"Vậy còn em?"

Yunho tưởng tượng ra những hình ảnh Jaejoong miêu tả, khóe miệng lơ đãng hướng về phía trước nhếch lên, hết lần này tới lần khác nhìn đầu Jaejoong trong ngực hắn, sao sáng đầy trời giống như đều dừng lại trong con ngươi của người ấy, hạnh phúc tràn đầy lan tỏa.

"Em à… có lẽ em sẽ tránh nắng dưới tán dù, đội chiếc kính râm nhìn cực ngầu, uống coca lạnh nhìn bọn anh."

Jaejoong cười cười, nước mắt xẹt qua khuôn mặt thanh tú: "Cũng có lẽ ngày đó em có việc không ở nhà đâu "

Yunho giơ tay ra lau sạch nước mắt trên mặt Jaejoong: "Ngày gia đình sao em có thể không ở nhà chứ, hẳn là em ở trong bếp thi triển tay nghề nướng đồ ăn trên bếp lò dã ngoại, cún bự bị mùi thơm hấp dẫn chạy tới bên cạnh em, sau đó nó cứ xoay vòng vòng bên chân em, thỉnh thoảng giơ móng vuốt cào cào, miệng kêu ô ô. Đứa nhỏ bị uống mấy ngụm nước hồ, một lúc sau có thể miễn cưỡng bơi được vài m rồi chạy lên bờ làm nũng ăn vạ, xách con cún ném ra xa rồi ôm lấy chân em gào ầm ĩ con đói bụng muốn ăn thịt nướng."

"… Sao có những ba mẹ nhẫn tâm như vậy chứ?"

Yunho ôm cậu không nói gì, xa xa chiến hỏa lúc sáng lúc tối lóe lên, âm thanh súng ống đạn dược khi có khi không nhắc nhở mọi người: Đây là Iraq.

Có thể vì Woody bị thương, cũng có thể vì tâm tình mọi người bị cảm xúc của Jaejoong ảnh hưởng, không khí trong tiểu đội không mấy vui vẻ.

Còn có một người ảm đạm không kém, đó chính là Key, bởi hắn biết chính mình đã bắn phát súng giết chết người phụ nữ cùng đứa nhỏ bà ấy ôm trong tay.

Sam nói với Yunho, gần đây giấc ngủ của Key rất không tốt, từng xin thiếu úy đi khám, bác sĩ kê đơn trợ lực nhưng không được phê chuẩn, chỉ có thể chấm dứt kỳ đi lính này mới được. Ngày hôm qua, sau khi nói chuyện với một vị mục sư trong quân đội liền an vị trong lều trại cả buổi chiều không chịu để ý tới ai, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Yunho muốn tìm hắn nói chuyện, bất hạnh lại không có thời gian.

Có thể là thiếu úy nhìn ra được không khí không vui vẻ đang bao trùm tiểu đội bọn họ hoặc là nguyên nhân khác, hôm nay ngoài dự liệu phân công cho bọn họ nhiệm vụ phân phát thức ăn, vật dụng và nước uống ở những khu vực tương đối an toàn, liên hệ với các già làng nơi đó xây dựng bệnh viện tạm thời cung cấp dịch vụ khám chữa bệnh.

Khu trực thuộc này có chút tương tự với khu vực lần đầu tiên bọn Yunho đi tuần tra, kiến trúc cơ bản vẫn được giữ nguyên vẹn có một công viên nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có phương tiện giải trí, có thiết bị tập thể hình, có thể do quốc tế viện trợ bảo tồn.

Tiểu hài tử có thể chạy nhảy chơi đùa, nhóm phụ nữ ôm theo các loại túi lớn túi bé cùng đồ dùng hằng ngày mới từ chợ trở về, nhóm đàn ông tìm chỗ trong công viên hút thuốc nói chuyện phiếm, trong nhà dân đều có điện.

Đương nhiên, hạnh phúc ở trong mắt mọi người đều chỉ là bộ dáng đó, còn bất hạnh thì có thiên thiên vạn vạn đủ mọi loại.

Bọn họ chọn một góc công viên dựng lều trại làm phòng khám lâm thời khám bệnh miễn phí cho người dân, tin tức rất nhanh truyền vạn dặm, đội ngũ rất dài rồng rắn thấy đầu không thấy đuôi, Changmin làm trợ thủ hỗ trợ ở lều trại Yoochun, ngoại trừ Changmin còn có một phiên dịch viên. Những người khác đứng bên ngoài cảnh giới.

Yunho dẫn Key đi tới một chỗ không xa, hắn cầm hai túi quân dụng đồ ăn, đưa cho Key phân phát tặng quà cho các em nhỏ,nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng hắn sau lần nổ phát súng đó.

Người trong một cửa hàng trước cửa chợ chú ý tới hai binh sĩ cao lớn, nhất nhất kêu gọi mời chào đến mua vật dụng hàng ngày để mưu sinh, trong cửa hàng có một ít ấm tích, nồi đồng. Còn có một ít chế phẩm gốm sứ, phần lớn là ấm trà và chén trà, mặt ngoài được tô vẽ men sứ thật xinh đẹp.

Nam nhân Iraq cả ngày chơi bời lêu lổng, để phụ nữ gánh vác gánh nặng gia đình, người phụ nữ trong cửa hàng thoạt nhìn còn không đến ba mươi tuổi, khăn trùm đầu bịt kín, dung nhan nhìn cũng được lắm, hốc mắt hõm sâu cùng sống mũi cao thẳng tràn ngập phong tình người tha hương. Bên cạnh có hai đứa con, một nam một nữ.

Yunho quỳ một gối xuống mở ba lô, vẫy tay ý bảo hai đứa nhỏ lại đây, hai đứa nhỏ thực chờ mong nhìn chằm chằm mẹ mình, được cho phép người chị liền nắm chặt tay em trai chạy tới.

Yunho lục lọi trong túi đồ ăn, lấy ra một gói bánh bích quy, một thanh chocolate đặt trong tay bé gái, rồi cầm chiếc túi lương thực đựng tất cả đồ ăn vặt khác đưa nốt cho bé trai.

Yunho ý bảo Key cũng làm như vậy, bé gái nhận đồ ăn ngượng ngùng cười cười với hắn, chính là bọn hắn không nghĩ tới bé gái này lại nói ra một câu "thanks you" bằng tiếng Anh. Sau đó, nắm tay bé trai chạy về bên người mẹ của mình.

"Có cảm giác tốt hơn chút nào không?" Yunho đứng dậy đội mũ giáp.

Key trầm mặc một hồi, có lẽ đang lựa chọn nên nói như thế nào để không chọc giận vị thủ trưởng trước mắt này: "Trung sĩ, anh cảm thấy chúng ta tặng cho mọi người một ít bánh bích quy và chocolate là có thể bù lại hết thảy sao?"

Ngữ khí hắn thực đạm, nghe không ra cảm xúc gì.

Yunho không nói gì, hắn nghĩ không ra lời biện bạch phản bác Key.

"Trung sĩ, anh đã nói trong đầu mỗi người đều có một cái hộp, đem tất cả những gì không vui ném vào đó, bây giờ tôi cảm thấy chiếc hộp trong đầu tôi đã đựng đầy, sắp tới sẽ tràn ra ngoài."

11. Chương 11

Khi trở lại gần lều trại, phát hiện không biết vì nguyên nhân gì mà bên trong lại trở nên rối loạn.

Có một nhóm đàn ông vọt vào lều trại không ngừng gào rú với Yoochun đang xem bệnh cho một đứa nhỏ khoảng 4, 5 tuổi, đứa nhỏ bị mấy người kia dọa sợ khóc thét.

Yoochun ôm đứa nhỏ bảo hộ trong ngực.

Người phiên dịch nói, mấy nam nhân này cần morphine và sự yên tĩnh, bọn họ cả đêm không ngủ nổi vì tiếng súng đạn.

"Nói cho bọn chúng, đám nam nhân như kỹ nữ bọn chúng, tôi sẽ không cho morphine hay yên tĩnh cái gì hết, nếu muốn xem bệnh thì cmn ngoan ngoãn tới cuối xếp hàng, nếu còn chen ngang thì cmn đều cút. Mother***er!!!"

Yoochun mở miệng chửi tục, còn dùng một tay đẩy đám nam nhân tới gây sự kia ra ngoài.

Yoochun vô cùng khinh thường đám nam nhân sống dựa vào nữ nhân như bọn chúng, tuy rằng đó là chuyện bình thường trong xã hội nước này. Bọn chúng có thể cưới vài người vợ, sinh một đống con cái, nhưng lại coi những người phụ nữ của mình như nô lệ.

Không chỉ có thế, Yoochun còn từng tận mắt chứng kiến đám nam nhân trưởng thành kia còn tranh đoạt một cục kẹo với một đứa con nít.

Bọn chúng còn vô cùng hai mặt, thấy quân Mỹ thì miệng lưỡi trơn tru nhằm vớt vát chút lợi ích, nhưng tới khi quân Mỹ đi rồi bọn chúng lại lập tức chạy đi báo cáo hành tung của bọn họ cho các phần tử vũ trang. Đám nam nhân này quả thực chính là bại hoại trong bại hoại.

"It's okey,baby, it's okey."

Yoochun đặt đứa nhỏ đang khóc trong lòng ngồi xuống ghế, ôn nhu dỗ dành.

Bởi vì hàng năm dinh dưỡng không đủ nên đứa nhỏ trông như da bọc xương, cần cổ mảnh khảnh đến nỗi khiến người ta lo lắng đầu bé tùy thời có thể rơi xuống khỏi cổ. Đứa nhỏ khóc nức nở, bàn tay nhỏ bé run run lau nước mắt.

Thấy tình cảnh như vậy Key nhịn không được, rốt cuộc nói ra lời vẫn tắc nghẹn trong tim mình: "Trung sĩ, con người không thể lựa chọn xuất thân, nhưng chẳng lẽ những đứa trẻ Iraq này cứ phải sống trong cái hoàn cảnh khốn cùng như vậy sao? Không phải, là do chúng ta đã làm thay đổi tất cả, tôi tòng quân không phải vì tiền cũng không phải không đậu được đại học, mà tôi nhiệt tình yêu nước, nhưng đến nơi này tôi mới biết tổ quốc đang làm gì, hiện tại tôi cũng đã hiểu những người luôn nổ súng về phía chúng ta, bọn họ cũng đang chiến đấu vì đất nước họ. Trong cuộc chiến này, ngay từ đầu chúng ta đã sai rồi, chúng ta không phải vì tổ quốc mà là đang phá hoại các mỏ dầu, chỉ vì dầu mỏ mà thôi, cuộc chiến này chính là chiến tranh xâm lược! FUCK."

Key xoay người định rời đi, lại bị Yunho túm cổ áo kéo lại: "Đừng có oán trách trời đất, nhóc con! Chuyện này cũng giống như chơi trò chơi thôi, ngay từ ngày đầu tiên cậu đặt chân tới đây vốn đã không còn đường lui rồi, tôi mặc kệ cái hòm trong đầu cậu đầy hay tràn gì đó, tôi chỉ hi vọng cậu thu lại những suy nghĩ viển vông kia đi, tập trung tinh thần trong mỗi lần công kích hay phòng ngự, đảm bảo tứ chi kiện toàn trở về nhà! Sau này trở về Mỹ rồi, cậu tiếp tục ở trong quân đội hay cầm thuốc nổ tới Nhà Trắng, thì đó là chuyện của cậu, tôi không quan tâm!"

Yunho biết dùng thái độ cứng rắn như vậy với Key là không đúng, nhưng anh không bao giờ… cho phép cấp dưới của mình mất tập trung, đây là chuyện đại sự liên quan tới tính mạng, không chấp nhận dù chỉ một chút qua loa.

"Cậu đã từng thử qua cảm giác bị đạn bắn trúng chưa?! Cậu cái gì cũng không làm nhưng bọn chúng lại đột nhiên nhảy ra điên cuồng xả súng về phía cậu, chính mắt thấy những chiến hữu của mình bị đánh chết hoặc bắn chết, những chiến hữu đã chết kia, bọn họ cái gì cũng không làm, chưa từng cướp bóc hay uy hiếp một người dân Iraq nào, chưa từng mang một lít dầu mỏ nào rời đi, cứ như vậy bất ngờ bị bắn chết. Những người đó khoác quốc kỳ trở về nhà, đây là sự thật, có lẽ không giống như trong tưởng tượng của cậu, nhưng sự thật chính là như thế!"

Nói xong Yunho hơi ngửa cổ, lộ ra một vết sẹo dài ở cần cổ: "Thời điểm tôi bị mảnh đạn của quân Iraq bắn trúng, trong lòng trừ bỏ sợ hãi cũng chỉ còn oán hận, không phải chúng chết thì là ta mất mạng, làm một người lính màn trời chiếu đất cậu Không! Có! Sự! Lựa! Chọn!"

Hai ngày sau đó bọn họ đều tới khu vực phòng thủ này hoạt động, Yoochun, Changmin và một người phiên dịch vẫn có mặt trong lều trại để khám chữa bệnh như cũ.

Yunho kéo JaeJoong vào nội thành đi dạo, JaeJoong thấy một cửa hàng bán đĩa, liền bước vào.

"Cái này bao nhiêu?" JaeJoong cầm một đĩa phim Hollywood lên hỏi.

"20 đô la." Nam nhân Iraq dùng thứ tiếng anh dày đặc khẩu âm Ả rập trả lời, còn vươn hai ngón tay ra sợ bọn họ nghe không hiểu, vẻ mặt nịnh nọt.

"Fuck you, ông thèm tiền tới điên rồi! chỗ khác chỉ bán có 5$." Yunho nổi sung, nhưng nam nhân kia nghe không hiểu còn tưởng khen mình bán rẻ nên toét miệng cười hố hố.

JaeJoong lại thấy một người bán kem, cậu buông chiếc đĩa xuống: "Cho tôi một cây kem." Cậu sợ người bán nghe không hiểu còn chỉ chỉ vào máy làm kem.

"Anh không ăn?" JaeJoong nhận cây kem hỏi Yunho.

Yunho lắc đầu, cười nói: "Em ăn một miếng sẽ không muốn ăn miếng thứ hai đâu."

JaeJoong trợn trắng mắt lườm hắn một cái, sợ hắn bắt bẻ, cố liếm thêm mấy miếng mới vứt đi.

Hương vị kia kì dị không thể tả nổi, tựa như trộn lẫn giữa vị ngọt của loại sữa giá rẻ với tinh dầu vậy.

Bọn họ trở lại phụ cận xe thiết giáp, Yunho mở cửa sau xe, lấy ra một cái hộp đặt xuống cạnh xe, bên trong đều là đồ ăn quân dụng, là số cơm trưa chuẩn bị sẵn cho mọi người.

Xe dừng ở khu công viên trung tâm có mấy trò vui chơi giải trí, JaeJoong muốn chơi đánh đu nhưng trên người cậu đang võ trang hạng nặng không thể cởi ra, vì thế cậu thay đổi ý tưởng, vòng ra sau đẩy đu giúp mấy đứa nhỏ. Trên đu có một bé gái mặc váy đỏ đang chơi, chiếc váy theo dây đu đong đưa qua lại, tựa như một cánh bướm hồ điệp đỏ xinh bay qua bay lại, bé nhìn JaeJoong ngượng ngùng cười. Những đứa nhỏ khác trật tự xếp hàng đợi tới lượt chơi đu.

Hết chương 11

12. Chương 12

Yunho bị cảnh tượng đó hấp dẫn, mới vừa nhấc chân đi về hướng Jaejoong, lại nghe thấy âm thanh huyên náo ồn ào ở phía sau. Hắn theo bản năng giơ súng lên ngắm bắn. Thì thấy một bé trai tầm 8-9 tuổi.

Nam hài ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất run run, bên cạnh đôi chân đặt hai túi thức ăn của bộ đội Mỹ: "Chú lính Mỹ đừng bắn cháu."

"Em biết nói tiếng Anh? Nghe hiểu được anh nói gì sao?" Yunho buông súng,mặc cho nó tự xuôi thẳng xuống nằm im trong bao đeo bên thắt lưng.

"Cháu nghe hiểu được, nhưng chỉ biết nói một ít, ba cháu từng học ở LonDon."

Tiểu nam hài ôm đầu như trước, dùng đôi mắt to sợ hãi nhìn Yunho.

Jaejoong thấy động tĩnh bên này vội vàng chạy qua, nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt dù không nghe rõ cũng đoán được bảy tám phần. Cậu giơ tay đi tới.

"Chú lính Mỹ đừng đánh cháu, đừng đánh a."

"Không ai đánh em đâu, mau đứng lên."

Jaejoong giơ hai tay ôm nam hài kéo đứng dậy, hiển nhiên bởi vì quá trình phát triển rối loạn nên đứa nhỏ 8,9 tuổi này mới chỉ cao ngang thắt lưng Jaejoong.

Cậu khụy gối ngồi xổm, tháo kính bảo hộ xuống, ngẩng đầu nhìn nam hài: "Vì sao phải đi ăn trộm?"

Nam hài do dự, hắn quay đầu lại nhìn nhìn, rồi lại quay đầu.

Jaejoong theo tầm mắt cậu bé phóng qua, hai tiểu nam hài trốn lủi sau cây đại thụ cách đó không xa, bọn hắn nghiêng đầu nhìn qua bên này, lúc chạm phải ánh mắt dò xét của Jaejoong nhanh chân bỏ chạy.

"Ba cháu đã chết, mẹ với cháu phải ở nhờ nhà chú, hai người trốn bên kia là anh họ của cháu, bảo cháu đi ăn trộm thức ăn." Nam hài thành thật khai báo.

"Nhà chú cháu không có cái ăn sao?" Ở trung hỏi.

"Có, nhưng chú chỉ cho cháu ăn một ít ít, đã vậy mấy tên anh họ còn cướp bớt đi, lúc nãy bọn họ nói chỉ cần cháu trộm hai túi đồ ăn thì sẽ cho cháu một túi." Nam hài nói xong, đôi mắt to ầng ậc nước mắt.

Jaejoong nắm bàn tay nhỏ bé kéo vào bên cạnh một cái rương, cậu xách hai túi đồ cho tiểu nam hài: "Bé con trung thực thật là ngoan, chúng ta làm giao dịch được không?"

Jaejoong cười nói, "Về sau, mỗi ngày, em hãy tới nơi này, giúp đỡ bọn anh, anh sẽ trả em 5$, còn có cơm ăn, thế nào?"

"Thật không?? Chú lính Mỹ?" Ánh mắt nam hài sáng lấp lánh, công nhân ở Iraq chỉ được nhận 20$ một tháng.

“Thật sự, em còn được nhận một túi đồ ăn mang về cho mẹ.” Jaejoong nói.

“Cảm ơn chú, chú lính Mỹ. Vậy em phải làm gì giúp mọi người?” bé con nhanh chóng ôm chặt đồ ăn trong tay.

“Ừm… Em làm phiên dịch viên nhỏ cho anh đi, ngài phiên dịch.”

Jaejoong nghe một tiếng lại một tiếng “chú lính Mỹ” tiểu tử này gọi, không khỏi bật cười.

“Yes, sir!!” Nam hài chào một cái theo kiểu quân đội.

“Không không không, anh không phải sir, sir là anh kia.” Jaejoong ngoẹo đầu, chỉ vào người Yunho cho tiểu nam hài nhìn.

Yunho đeo kính bảo hộ, nhìn không ra biểu tình gì nhưng vẻ mặt không chút thay đổi đã dọa bé con run sợ, không còn bộ dạng hoạt bát như vừa rồi, không khác gì học sinh gây chuyện bị thầy giáo bắt gặp.

Jaejoong đứng dậy, nhéo nhéo khuôn mặt Yunho: “Yah, anh dọa sợ ngài phiên dịch nhỏ của em rồi! Cười một cái nào ”

“Thật sự hết cách với em.”

Yunho nhếch môi cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng, tuy rằng ánh mắt bị ngăn trở bởi kính bảo hộ, nhưng Jaejoong dường như vẫn cảm giác được sự sủng nịch không thèm che giấu của nam nhân của mình, hai má bỗng chốc đỏ ửng.

Jaejoong hướng tiểu nam hài ngoắc ngoắc: “Mau tới đây, ngài phiên dịch của anh, chúng ta phải đi đưa cơm cho mấy chú lính Mỹ bên kia.”

Nói xong lại khôi phục bản sắc ngạo kiều vốn có: “Yunho, anh phụ trách ôm thùng.”

“Em không phải mới thuê phiên dịch viên sao?” Yunho buồn cười nhìn Jaejoong, không chịu ra tay.

“Em ấy vẫn còn nhỏ!”

“Em có thể, anh lính Mỹ.” Nam hài nói xong, cúi người xuống ôm thùng.

“Được rồi, được rồi, anh đã biết, ngài phiên dịch, cái này để cho anh.”

Yunho xốc cái rương lên vai, một tay nắm tay tiểu nam hài dắt đi.

Jaejoong gạt tay Yunho đoạt lấy bàn tay nhỏ bé của nam hài: “Em ấy là phiên dịch viên của em.”

Jaejoong trọng âm đặt nặng trên chữ “Của em”.

Yunho tính trẻ con một phen kéo tay kia của Jaejoong qua, nói: “Nhưng anh là người yêu của em mà!”

Jaejoong không thèm để ý đến Yunho ấu trĩ, quay đầu hỏi tiểu nam hài: “Em tên là gì?”

“Em tên là Amil, chú lính Mỹ, nó có nghĩa là vương tử nha.” Tiểu nam hài giải thích hàm nghĩa tên hắn.

“Phốc, vậy em là Uday sao?” Yunho cười.

Uday là một người con của Saddam, trước kia Sadam độc tài thống trị quốc gia này, Uday không phải là vương tử sao.

“Không, không. Uday là người xấu, tên kia giết người khắp nơi, bọn em đều rất sợ hắn.” ánh mắt Amil toát ra nỗi sợ hãi tích tụ đã lâu.

“Được rồi, được rồi, em chính là tiểu vương tử, sau này anh có thể gọi em là tiểu vương tử không?” Jaejoong nói.

“Ừm, được ạ, nhưng đừng để người khác nghe thấy, có thể chứ, chú lính Mỹ.” Amil ngại ngùng nói.

“OK, một lời đã định, tiểu vương tử Ảrập.”

Một giờ đồng hồ ở chung, Jaejoong phát hiện Amil rất hoạt bát sáng sủa, đối với công việc của mình cũng rất tận tụy chức trách.

Sắp tới thời gian quay về căn cứ, Jaejoong đưa cho nam hài 5 $ và hai túi đồ ăn.

"Tiểu vương tử, sáng ngày mai phải tới đúng giờ nha." Jaejoong thổi mạnh lên chiếc mũi nhỏ.

"Vâng, anh lính Mỹ."

Ngày hôm sau Jaejoong mua một quả bóng đá tặng cho Amil, quả nhiên, bé con cực kỳ cao hứng, nói bản thân bé thích David Beckham nhất, lúc nhỏ theo ba đến London được gặp nhiều cầu thủ bóng đá.

Amil dùng túi lưới bọc quả bóng, một tay cầm chặt giơ ra phía trước, chân đá đá, không chút để ý hỏi: "Anh lính Mỹ, ngài trung sĩ thích anh đúng không?"

Bé con nghe các binh sĩ xung quanh đều gọi Yunho là 'trung sĩ ', cho nên cũng gọi theo là 'ngài trung sĩ'.

Jaejoong đang nắm tay đứa bé, vừa nghe nó hỏi cả người đều căng thẳng, không biết nên trả lời như thế nào.

"Anh thẹn thùng? Anh lính Mỹ," Amil cười, tầm mắt chuyển dời từ quả bóng sang người Jaejoong.

"Ở Iraq cũng có rất nhiều người như vậy, nhưng bọn họ không thể công khai, tôn giáo chúng em không cho phép. Nhưng em cảm thấy bọn họ không có làm gì sai. Chẳng lẽ làm như vậy là trái với ý muốn của Allah sao? Em cảm thấy không hẳn, bọn họ nói gay là tà giáo ngoại đạo nhưng tiên tri Mohammed cũng đã nói "ai bắt nạt người ngoại đạo không chịu chung sống trong hòa bình đó chính là đang bắt nạt ta" trong [Thánh huấn] sao, cho nên em cũng không hiểu lắm."

Amil dừng một chút, nói tiếp: "Bọn anh cũng không thể công khai sao?"

"Đúng vậy, nếu công khai, bọn anh không còn là lính Mỹ nữa rồi." Jaejoong tận lực dùng những từ ngữ đơn giản mà bé con có thể nghe hiểu.

"Nhưng chờ bọn anh hết nhiệm vụ làm lính Mỹ, sẽ đi kết hôn, ở nước Mỹ gay được phép kết hôn, cũng sẽ có người chúc phúc cho các cặp đôi."

"Em sẽ giữ kín bí mật cho các anh, ừm, em cũng chúc phúc cho hai người." Amil chân thành tha thiết nói.

"Cảm ơn em, tiểu vương tử."

Jaejoong nhìn Yunho đi ở phía trước bọn họ, hắc, Yunho, anh nghe rõ chứ?

Ở thế giới Ảrập xa xôi, ở các quốc gia vùng Trung Đông chiến hỏa tán loạn, ở thánh địa thống trị tinh thần của thánh Allah có một tiểu Thiên sứ đang chúc phúc cho chúng ta.

13. Chương 13

Hôm nay là ngày nghỉ định kỳ của đội Yunho, JaeJoong ngủ thẳng cẳng tới giữa trưa mới dậy, lại chôn trên giường Yunho rầm rì không chịu bò dậy, mãi cho tới khi căn tin sắp đóng cửa mới bị Yunho lôi dậy, kéo ra ngoài căn tin.

Khi đi ngang qua cửa căn cứ, cậu nhìn thấy bên ngoài có một bé trai đang ngồi xổm, bởi vì căn cứ Mỹ không thể tới gần, nên bé ôm đầu gối ngồi ở ngoài sa mạc xa xa, chung quanh không có vật gì che chắn, JaeJoong tinh mắt nhìn ra là Amir.

Bảo Yunho tới căn tin lấy đồ ăn và nước uống còn cậu chạy nhanh tới chỗ bé.

"Tiểu vương tử, thực xin lỗi, anh quên không nói cho em biết hôm nay bọn anh được nghỉ, để em phải đợi."

JaeJoong tháo mũ của mình xuống đội lên đầu Amir, giúp bé che nắng, rồi dắt bé đi tới chỗ bóng râm cạnh tường bao căn cứ.

"Em không sao, anh lính Mỹ."

Môi Amir khô khốc tới bong tróc, JaeJoong không biết đến tột cùng bé đã đi bao xa để tới được đây.

Yunho cầm theo hai chai nước và hai cái cặp ***g đầy cơm, đưa cho Amir.

"Oa, cám ơn anh, ngài trung sĩ, đây là lần đầu tiên em được ăn cua và tôm hùm."

Amir mở cặp ***g ra, hai từ cua và tôm hùm bởi vì không thường dùng nên bé phát âm có chút sai.

"Đừng khách khí, em cứ ăn thoải mái đi, lát anh lại lấy thêm cho em một ít, em có thể mang về cho mẹ em."

Yunho ôn nhu nói, hắn đã nghe JaeJoong kể một chút về hoàn cảnh của Amir.

Hai người ngồi cùng bé ở cạnh chân tường bên ngoài căn cứ, nhìn bé lang thôn hổ yết ăn hết đồ ăn.

Amir lấy tay lau lau miệng, JaeJoong vội vàng rút khăn giấy ra lau tay cho bé: "Về sau, khi ăn cơm xong phải dùng khăn tay lau miệng, nhớ chưa?"

Nói xong, JaeJoong đưa nốt cái khăn tay còn lại cho bé.

"Em nhớ rồi, cám ơn anh, anh lính Mỹ, nhưng em không thể mang cái này trở về."

Amir trả lại cái cặp ***g còn nguyên đồ ăn còn lại cho JaeJoong.

Thấy biểu tình hai người khó hiểu, bé chậm rãi lên tiếng: "Chuyện em làm phiên dịch cho các anh đã bị anh họ nói cho chú biết, chú không chỉ đánh em mà còn cảnh cáo không cho phép em làm việc với người Mỹ, bằng không sẽ nói với mọi người mẹ em là tín đồ dị giáo, trợ giúp người Mỹ để lấy tiền và đồ ăn. Như vậy mẹ em sẽ bị thiêu cháy mất."

"Fuck!!" JaeJoong xốc áo Amir lên, quả nhiên, trước ngực và sau lưng bé con đều là những mảng xanh xanh tím tím, hiển nhiên đã bị roi vụt.

Yunho lấy thuốc mỡ luôn để trong túi tùy thân ra: "Tiểu vương tử, đây là thuốc mỡ, bôi một ngày hai lần, rất nhanh sẽ liền lại."

"Cám ơn anh, ngài trung sĩ." Amir tiếp nhận lọ thuốc mỡ.

"Ngài trung sĩ, em biết anh là người tốt, em còn biết bí mật nho nhỏ của anh và anh lính Mỹ nữa."

Amir cười thần bí chớp chớp mắt: "Em biết nhưng em đã đáp ứng anh lính Mỹ sẽ giữ bí mật cho hai anh, bí mật này chỉ có thánh Allah mới biết, lúc em nghe giảng đạo cũng cầu nguyện giúp hai anh rồi. Thánh Allah sẽ phù hộ hai anh bình an về nhà."

"Cám ơn nhóc, tiểu vương tử, em là bằng hữu tốt nhất của bọn anh ở Iraq này."

Yunho khụy một gối xuống, nắm tay lại, khẽ đụng vào bả vai của bé.

Giờ phút này, Yunho đang dùng lễ nghi chào hỏi giữa nam nhân với nam nhân cùng Amir.

JaeJoong lấy bút ra, viết địa chỉ của bọn họ ở Mỹ: "Tiểu vương tử, nếu em có cơ hội tới Mỹ tìm bọn anh, thì đây là địa chỉ và số điện thoại, bọn anh lúc nào cũng hoan nghênh em."

Đã biết Amir lần này cố ý tới là để nói lời từ biệt với bọn họ, hốc mắt JaeJoong không khỏi đỏ hoe.

Amir lộ ra chút ngượng ngùng: "Kỳ thật, em không biết chữ. Em cũng không đọc được tiếng anh."

Bé không tiếp nhận tờ giấy.

"Không sao, em cố gắng học tập cho tốt, em thông minh như vậy, nhất định sẽ giống như ba của em được đi du học, đến lúc đó thì tới tìm bọn anh, đây là ước định giữa chúng ta."

JaeJoong lại chỉ chỉ vào bảng tên trước ngực mình: "K – I – M, Kim. Anh họ Kim, tên là Kim JaeJoong."

"Anh họ Jung, tên là Jung Yunho." Yunho cũng chỉ chỉ vào bảng tên trước ngực mình.

Amir nghiêm túc gật đầu rồi nhét tờ giấy vào trong túi mình.

"Còn nữa, em cầm hết chỗ này đi." JaeJoong móc hết túi quần túi áo lấy toàn bộ tiền mặt mình có ra, tổng cộng 80$.

“Không được, chú đã lấy hết tiền của em, số tiền này rồi cũng sẽ bị chú lấy mất.”

“Vậy em cầm lấy cái này.” Yunho cởi chiếc đồng hồ của mình ra đeo lên tay cho bé.

“Cám ơn anh, ngài trung sĩ, em nhất định sẽ tới nước Mỹ tìm các anh.”

Quần áo trên người bé thoạt nhìn thực cũ thực bẩn, chân đi một đôi dép lê lớn hơn chân bé rất nhiều, nên nhóc ấy trông càng nhỏ bé hơn.

Mái tóc xoăn xoăn, đôi mắt to tròn, làn da có chút ngăm đen, khi bé cười, đôi mắt cong cong hình bán nguyệt.

JaeJoong rốt cục nhịn không được rơi lệ, cậu ôm chặt lấy Amir: “Khi bọn anh kết hôn nhất định sẽ mời em, em nhất định phải tới dự nhé.”

“Em sẽ tới, anh lính Mỹ. Em cũng muốn nói cho anh một bí mật.”

Bé ở bên tai JaeJoong thì thầm một câu: “Lần đầu có người gọi em là Tiểu vương tử, em rất vui, cám ơn anh, Kim.”

Hết chương 13

14. Chương 14

Ngày hôm sau, bọn hắn đi tới chỗ phiến khu, quả nhiên Amil không hề xuất hiện, nhưng trong đám trẻ con đang chơi đùa giữa sân, Jaejoong thấy quả bóng mà cậu tặng cho Amil, Yunho thì thấy chiếc đồng hồ ngày hôm đó hắn chính tay đeo vào cho Amil.

Đó là một chiếc đồng hồ điện tử màu đen thuộc dòng sản phẩm chính được sản xuất ở Tây âu, hiện tại đang lấp lánh trên cánh tay của một đứa bé khác.

Lấy Jaejoong làm chuẩn mực so sánh thì ở đất nước Iraq này,thì Yunho cho tới bây giờ chưa từng là người tốt, hắn nhanh chân tóm chặt nam hài kia, lớn tiếng chất vấn: “Đồng hồ trên tay mày lấy từ đâu?!!”

Nam hài bị dọa sợ, rối rắm mở miệng xì xà xì xồ trả lời, tiếng Ảrập Yunho nghe không hiểu.

Yunho cầm lấy cánh tay đeo đồng hồ của nam hài, chỉ vào chiếc đồng hồ hỏi lại: “Đồng hồ trên tay mày lấy từ đâu!”

Nam hài nói tràng dài ngôn ngữ Ảrập càng khiến Yunho buồn bực khó chịu.

“Phiên dịch!! Phiên dịch!” Yunho tìm một người phiên dịch túm đến.

“Nó nói, chiếc đồng hồ này là ba nó cho nó.” Người phiên dịch thuật lại với Yunho.

“Vớ vẩn, mê ngủ nói sảng hả!! Đây là đồng hồ của tôi!! Cậu hỏi nó một lần nữa rốt cuộc nó lấy được ở đâu!”

Yunho rút súng ghim vào đầu nam hài, nhưng không có mở chốt bảo hiểm, hắn chỉ muốn dọa đứa nhỏ này sợ hãi, như vậy nó mới có thể khai thật.

Người phiên dịch nhìn ra đó là chiếc đồng hồ của trung sĩ bọn hắn, khuyên nam hài nói thật.

Nam hài nhìn Yunho lấy súng nhắm vào chính mình, sợ hãi, chảy cả nước mắt nước mũi, nghẹn ngào trả lời, nó cướp chiếc đồng hồ đó từ trong tay em họ Amil của mình. Nó nói xong, run run cởi ra trả lại cho Yunho.

Yunho cầm chặt chiếc đồng hồ ném mạnh ra xa hơn mấy mét, bắn một phát súng phá hủy tan tành.

“Về sau còn dám cướp thứ gì đó từ tay em mày, mày sẽ nát bét tựa như chiếc đồng hồ này!” Yunho uy hiếp nói.

Hắn hi vọng uy hiếp như vậy có thể giúp đỡ một phần cho cuộc sống ăn nhờ ở đậu của Amil chuyển biến tốt đẹp.

Mới vừa trở lại căn cứ, Jaejoong đã bị sĩ quan trưởng kêu vào văn phòng, sĩ quan trưởng là một "tiểu lão đầu", tóc hoa râm như đã có sáu mươi tuổi, kỳ thật chưa đến 45 tuổi.

Không đến nửa tiếng Jaejoong đã quay lại.

"Tiểu lão đầu gọi em vào văn phòng có chuyện gì?" sĩ quan trưởng quản lý rất nhiều phương diện, Yunho cũng đoán không được.

Nhìn bộ dáng Jaejoong lã chã muốn khóc, không phải bị điều đến đơn vị khác chứ, nhưng việc này cũng có thể được thượng úy thông báo cho biết.

"… … em….. em được nghỉ phép dài hạn!!!" Jaejoong nhảy lên trên người Yunho, hưng phấn hét to.

Đóng quân ở chiến trường, binh sĩ lục quân Mỹ đều có một kỳ nghỉ phép dài 18 ngày và một kỳ nghỉ phép ngắn 4 ngày.

Nếu được nghỉ phép 18 ngày thì có thể quay về Mỹ, hoặc đến địa phương nào đó du lịch, hơn nữa chi phí mua vé máy bay bay tới bay lui đều được Bộ Quốc phòng Mỹ chi trả.

Mà được nghỉ phép 4 ngày, bình thường đều đi du lịch các làng nghề trong biên giới có lục quân Mỹ trú đóng hoặc là tham quan Qatar, căn cứ Kuwait của quân Mỹ.

"Nhóc con em làm anh sợ muốn chết!! Anh thấy em sắp rơi nước mắt cứ tưởng em bị điều đi nơi khác."

Yunho bóp bóp cặp mông cậu.

"Tốt quá tốt quá tốt quá " Jaejoong ở trên người Yunho xoay xoay, đột nhiên nghĩ tới gì đó: "ai ya anh từng được nhận nghỉ phép dài hạn chưa?"

"Chưa từng, ngay cả nghỉ phép 4 ngày anh cũng chưa từng được cấp trên sắp xếp."

"Vậy có khi nào lần này chúng ta được nghỉ cùng nhau không?" Ánh mắt Jaejoong lập lòe phát sáng, giống như bọn họ thật sự đã nhận được thông báo thời gian nghỉ phép dài hạn như nhau.

"Cũng không phải không có khả năng, chỉ là tỷ lệ quá nhỏ, trong một tiểu đội thường không có khả năng hai người cùng được nghỉ phép một lúc." Yunho lắc đầu phủ nhận.

Jaejoong có chút uể oải, Yunho liền an ủi: "Không sao, thấy em được nghỉ ngơi anh cũng vui vẻ hạnh phúc, nghỉ ngơi chơi đùa cho thỏa, đừng nghĩ tới chuyện ở chỗ này."

"Trung sĩ, sĩ quan trưởng gọi anh." Người anh em George đi qua gọi Yunho.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, hắc hắc! Không cần đoán cũng biết lúc này hai người bọn họ thật sự được nghỉ cùng nhau.

"Jung, kì nghỉ 18 ngày của cậu được duyệt, 8h00 sáng mai xuất phát, 7h30 tập trung tại bãi đỗ xe nhé."

Sĩ quan trưởng ngồi trước bàn làm việc trong văn phòng phê duyệt báo cáo.

"Yes, sir!! Thank you, sir!!"

Yunho quay lại ký túc xá, lần này, đôi chim nhạn mới biết được, Yunho được nghỉ sớm hơn Jaejoong một ngày, vì thế hai người đành phải một trước một sau rời đi.

Hai người bọn họ thương lượng một chút, quyết định về nhà nghỉ ngơi một tuần, sau đó sẽ đi tới Miami cách đó không xa du lịch một tuần, những ngày còn lại sẽ quay về nghỉ ngơi, thu xếp đồ đạc chuẩn bị quay lại làm việc.

Về nhà trước, Yunho xắn tay thu dọn qua nhà cửa một chút, bởi vì lúc Jaejoong đi huấn luyện, vật dụng đồ đạc bừa bộn chưa được sắp xếp gọn gang, nhưng những đồ vật nho nhỏ vụn vặt đều được đặt trong hộp cho lên kệ nên cũng không tốn nhiều thời gian.

Sau đó hắn đi tắm, kỳ cọ sạch sẽ, rửa trôi mọi thứ, sáng sớm hôm sau dậy đi siêu thị mua sắm thức ăn, đồ dùng thiết yếu.

Yunho mặc dù không được tính là đầu bếp nhưng từ nhỏ hắn đã phải nấu cơm, mưa dần thấm lâu, rèn luyện cho hắn một tay nghề nấu ăn khá thành thạo mà cũng khá ngon.

Sở trường của Jaejoong là nấu cơm Tây, cũng không phải vì nhà có điều kiện mà là lúc cậu học trung học có lẻn đi làm thêm trong một nhà hàng, Jaejoong vẫn tương đối có thiên phú làm đầu bếp.

Jaejoong thích các món ăn Hàn Quốc, cho nên khi hai người bọn họ sống cùng nhau chủ yếu vẫn là Yunho nấu cơm.

Ngủ một giấc không mộng mị, Yunho thức dậy tính toán thời gian Jaejoong sắp về đến nhà liền đứng dậy nấu cơm. May mắn lúc chuẩn bị xong cách thời gian Jaejoong về đến nhà không sai biệt lắm.

"A a a a a a a a a a, vẫn là ở nhà mình thoải mái nhất!!"

Jaejoong vừa vào cửa liền ném bịch bọc hành lý vừa to vừa nặng xuống nền đất, còn bản thân tự ném mình ngã phịch trên chiếc sô pha dài rộng trong phòng khách.

"Được rồi, bé quỷ bẩn, mau đứng lên tắm rửa, rồi ăn cơm." Yunho đeo tạp dề, đầu nhỏ nhô ra khỏi phòng bếp.

"Yunho, Yunho, Yunho " Jaejoong vọt vào phòng bếp cuốn lấy Yunho đang nấu cơm: "Oa canh xương bò!! Quá tuyệt " Jaejoong tiến đến dựa vào bên cạnh bếp lò, mũi nhỏ hít hít: "Thơm quá a tài nấu nướng của Yunie nhà chúng ta thật sự là số một!"

Yunho tắt bếp, tháo tạp dề, giang tay ôm lấy Jaejoong chạy vội tới phòng tắm: "Bé quỷ bẩn mau mau tắm rửa, còn ăn cơm."

Dội hết tro bụi trên người, Jaejoong chỉ mặc độc chiếc quần đùi hay dùng khi đi biển, ngồi ngay ngắn trước bàn ăn chờ Yunho bưng thức ăn ra.

Yunho bưng canh xương bò, nhìn đến bộ dáng Jaejoong mát mẻ như vậy liền nhíu mày: "Sao không mặc áo vào rồi hãy ra? Lúc trước không chịu lau khô tóc, bây giờ lại không chịu mặc áo".

Lúc trước, Jaejoong cắt tóc đầu nấm, bây giờ đi lính cắt ngắn gọn gàng thật đúng bớt việc cho cậu.

Yunho đặt nồi canh xuống, xoay người vào phòng ngủ chọn một chiếc áo ngắn tay đưa cho cậu: "Mặc dù bây giờ đang lúc nắng nóng đỉnh điểm nhưng cũng không thể như vậy, trong nhà lại đang bật điều hòa, em đó, thực là không khác gì một bé con không chịu lớn."

"Bé con không chịu lớn cần năng lượng phát triển " Jaejoong không chút khách khí hướng về nồi canh múc một bát đầy: "Ở Iraq, ăn cơm Tây trong suốt thời gian dài như vậy, miệng em chỉ thiếu điều ói ra nữa thôi, may mắn được nghỉ phép giải tỏa vật chất và tinh thần để an ủi chút ít cái dạ dày người Hàn quốc này của em. Hắc hắc hắc " Jaejoong hùng hổ nhai, Yunho ngồi một bên nhìn.

"Anh cũng ăn đi." Jaejoong ngẩng đầu thấy Yunho chỉ nhìn chính mình.

"Em ăn nhiều vào, anh được về trước nghỉ ngơi một ngày rồi mà."

Yunho cầm đũa gắp một miếng thịt đặt vào bát Jaejoong.

"Không, không " Jaejoong từ bên này chạy sang bên kia, đặt mông ngồi xuống đùi Yunho, một bàn tay chế trụ cổ Yunho, một tay cầm đũa gắp miếng thịt vừa rồi Yunho gắp cho mình đưa đến tận miệng Yunho: "Mau ăn a được không?"

Nhìn Yunho nhai nhòm nhèm rồi nuốt xuống, Jaejoong còn thật sự tự hỏi, nồi canh này có phải chính tay mình làm không.

"Ngon." Yunho đơn giản trả lời.

"Sao vậy? Có chuyện gì sao??" Jaejoong buông đũa, hai tay vòng qua cổ Yunho.

"Không có, " Yunho cũng thuận thế ôm eo Jaejoong: "Nhìn thấy bé cưng của anh hoạt bát đáng yêu như vậy, anh thật sự rất vui vẻ và cảm động."

Nguyên lai Yunho suy nghĩ cái này, Jaejoong dùng ngón tay gãi gãi cái ót của cậu: "Kỳ thật….. ngày hôm qua lúc ở sân bay, em cũng có chút không thích ứng, có chút căng thẳng. Em cũng không biết làm sao, chỉ là hành động theo bản năng đi trước cả suy nghĩ, lúc sau em còn thật sự thức tỉnh bản thân, tự hỏi chính mình, em tin tưởng em có thể làm tốt, sẽ không bởi vì một số khó khăn xảy ra mà lo lắng, đề phòng."

"Anh rất vui được nghe em chia sẻ mọi thứ với anh đặc biệt là những lời vừa rồi, đặt chân trở về đất nước lần này sẽ có chút di chứng trên chiến trường anh lo lắng bởi vì chuyện của cậu bé kia sẽ khiến tâm trạng của em ngày càng trở nên tồi tệ. Càng lo lắng em bị PTSB (Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý)."

Yunho cũng chân thành chia sẻ những điều hắn lo lắng.

(Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (PTSD) là một loại rối loạn lo âu kích hoạt bởi một sự kiện chấn thương tâm lý. Có thể phát triển chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý khi có trải nghiệm hoặc chứng kiến một sự kiện gây căng thẳng sợ hãi, bất lực hoặc kinh dị.

Nhiều người đang tham gia vào các sự kiện chấn thương tâm lý có một thời gian ngắn khó khăn điều chỉnh và đối phó.)

15. Chương 15

Hậu chấn tâm lý (Posttraumatic stressdisorderPTSD) chỉ xảy ra ở những người từng gặp hoặc đối mặt với áp lực lớn, trạng thái tâm lý này sinh ra di chứng mất cân bằng trong cuộc sống, triệu chứng này xuất hiện khi tính mạng bị đe dọa, hoặc bị tổn thương vật lý nghiêm trọng, thân thể hoặc tâm hồn bị uy hiếp, đa phần xảy ra trong lúc chiến tranh, động đất, tai họa nghiêm trọng, sự cố nghiêm trọng, bị cường bạo, chịu khổ hình hoặc bị cướp bóc. Triệu chứng PTSD đa số phát bệnh sau khi bị thương mấy ngày hoặc trong vòng nửa năm. (Hậu chấn tâm lý: tìm hiểu thêm ở đây)

"Quả thật trẻ con có chút ảnh hưởng với em, nhưng anh cũng đã từng nói, phải biết buông bỏ, quá khứ rồi cũng trôi qua, không phải lúc nào cũng có thể toàn thân trở về, chỉ cần nơi này…" Nói xong dùng ngón trỏ chỉ đầu mình: "Đừng để quãng đời còn lại của mình ở lại luôn Iraq. Anh có thể làm được, vì sao em không làm được?!"

JaeJoong ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Yunho.

"Gì??! Lời này anh chưa từng nói với em, tiểu tử Park Yoochun nói với em?"

"Đúng vậy, cậu ấy thấy em có một khoảng thời gian không được ổn, đã tới khuyên nhủ em, sau này em phát giác, hóa ra sở thích và tư tưởng của bọn em không khác nhau là mấy! Bọn em là Soulmate."

"Em và cậu ta thân thiết với nhau như vậy từ lúc nào?!" Yunho nheo mắt lại nguy hiểm.

"Vậy anh và Sam thân thiết với nhau cũng gần 2, 3 năm thì sao?!" JaeJoong không chịu thua phản bác.

"Được rồi, còn dám tranh luận với anh, để anh xem cái miệng láu lỉnh này có mùi vị thế nào nào."

Nói xong Yunho cúi đầu hôn xuống, JaeJoong mím môi không cho hắn hôn, lời nói phát ra từ trong cổ họng ồm ồm: "Ưm… không cho anh hôn! Em muốn ăn cơm! A — "

Yunho một phen bế bổng JaeJoong đi thẳng tới phòng ngủ, ném xuống giường, chính mình cởi áo chặn JaeJoong lại: "Ăn cơm?! Chờ uy no anh rồi, anh sẽ cho em ăn cơm."

"Không muốn!!!" JaeJoong ngoài miệng nói không muốn nhưng vẫn thuận theo mà tách hai chân ra để Yunho thuận lợi tiến vào.

Yunho hôn lên khóe mắt JaeJoong, một đường hôn xuống sống mũi, cạy mở khớp hàm, tìm được đầu lưỡi cùng quấn quýt giao triền.

Tay cũng theo đai quần vói vào trong: "Hôm nay cục cưng không mặc quần lót a." Yunho vừa nói chuyện vừa cùng môi JaeJoong cao thấp ma sát, khiến cậu động tình hàm trụ đôi môi dày của Yunho.

"Ưm … Thói quen…. ở Iraq." Tay Yunho cầm phân thân của JaeJoong cao thấp luật động khiến JaeJoong thoải mái tới nheo mắt hưởng thụ.

Khắp Iraq đều là cát, cát theo gió bay vào ống quần, cổ áo. Nếu bên trong mặc quần lót thì chiếc quần lót dính đầy cát giống như miếng giấy ráp theo mỗi bước chân cọ sát vào làn da non mịn nhạy cảm tinh tế, cho nên mỗi binh lính ở Iraq đa phần đều không có thói quen mặc quần lót, như vậy cát cũng sẽ theo ống quần mà rơi ra ngoài, khiến bộ vị mẫn cảm không bị tổn thương.

Cởi bỏ đống quần áo phiền toái trên người cả hai, Yunho ra sức dùng tay vân vê núm hồng bên trái, thường thường búng gảy trêu chọc nó. Núm hồng bên phải lại dùng răng khẽ gặm cắn ma sát, một đường hôn xuống cái bụng phẳng lỳ trơn bóng, lưu lại một dải nước miếng trong suốt. Ai ngờ JaeJoong bỗng xoay người một cái, khóa ngồi lên đùi Yunho. Phân thân thật lớn của Yunho bị quần lót tứ giác bao bọc, bởi vì đang cương mà đỉnh phân thân đã nhô đầu ra, ngón tay JaeJoong nhẹ nhàng xoa nắn từ đỉnh cho tới gốc, cuối cùng còn xoa nắn hai quả cầu qua lớp quần lót.

"Ưm…. Bảo bối hôm nay thực chủ động." Yunho nằm trên giường mặc JaeJoong bài bố, cách lớp quần lót, JaeJoong như có như không khiêu khích phân thân Yunho trướng lớn một vòng.

Cởi bỏ quần lót, JaeJoong cầm phân thân cả hai cùng xoa nắn ở trong tay, của Yunho so với cậu to dài hơn một chút, đầu khấc to lớn theo động tác từng chút từng chút đỉnh vào hai quả cầu của JaeJoong, JaeJoong thoải mái ngửa cổ lên, lộ ra cần cổ tuyết trắng hoàn mỹ. Yunho ngồi dậy ôm lấy JaeJoong, cầm phân thân nghiền nát xung quanh cửa tiểu huyệt phấn hồng, khẽ đâm vào rồi lại rút ra, lặp đi lặp lại hơn mười làn, thẳng tới khi JaeJoong có thể tiếp nhận hắn, mới xông vào tiểu huyệt ấm nóng, mà lúc này JaeJoong cũng phối hợp ngồi thật mạnh xuống.

"Ah… ưm…quá… sâu…" JaeJoong không ngờ động tác của cả hai lại khiến Yunho vào trong cậu sâu đến vậy, tựa như muốn đâm thủng cậu luôn.

Yunho vừa ngậm núm hồng trước ngực JaeJoong liếm láp, hạ thân vừa hung hăn xỏ xuyên ra vào. Kích thích thật lớn khiến JaeJoong kìm lòng không được mà ôm chặt lấy đầu Yunho, phối hợp với động tác của hắn mà đong đưa vòng eo.

Để JaeJoong nằm xuống giường, Yunho chống hai tay hai bên nhìn xuống JaeJoong, gò má JaeJoong đỏ bừng phiếm tình, hai mắt mê ly nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn há ra thở dốc, từ góc độ của hắn còn có thể nhìn thấy đầu lưỡi đỏ hồng nghịch ngợm của em ấy.

Hai chân JaeJoong vòng quanh thắt lưng rắn chắc của Yunho, quặp chặt không cho hắn rời đi, Yunho mãnh liệt va chạm mỗi lần xỏ xuyên đều phát ra tiếng ba ba *** mỹ.

"Bảo bối, thích anh làm em sao?" Yunho đong đưa càng lúc càng nhanh, khiến phân thân đâm chọc khắp nơi bên trong tiểu huyệt mềm mại của người yêu, JaeJoong luôn không chịu nổi Yunho mãnh liệt như vậy, mỗi lần đầu đỉnh thật lớn của Yunho va chạm đều khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái, còn thường xuyên khiêu khích đụng chạm điểm mẫn cảm khó nói.

"Ưm…Ah…. Thích…. Thích…. Yun…..Yun…." kích thích quá lớn phía sau cùng đẳng trước hư không trống rỗng khiến JaeJoong muốn tự an ủi mình lại bị Yunho chế trụ đặt hai tay lên đỉnh đầu.

"Anh muốn em bị anh làm tới bắn." Yunho rút ra toàn bộ phân thân rồi lại thật sâu đâm mạnh vào, đánh vòng nghiền nát.

Luật động xỏ xuyên đâm chọc khắp nơi tạo khoái cảm khôn cùng khiến JaeJoong ý loạn tình mê, lay động vòng eo phối hợp với động tác của Yunho, miệng phát ra tiếng khóc nức nở, giải phóng bắn ra.

Cảm giác tần xuất ra vào của Yunho càng lúc càng nhanh, JaeJoong có quy luật co rút tiểu huyết, gắt gao cắn chặt phân thân Yunho, Yunho nhịn không được bắn luôn trong cơ thể người yêu.

Hai người ở trong phòng tắm lại nhịn không được tới thêm lần nữa, cuối cùng JaeJoong ồn ào kêu đói bụng, hai người không kịp ăn bữa tối nóng sốt, khi ngồi được xuống bàn ăn thì mọi thứ đã nguội ngắt.

Hôm sau, tỉnh lại đã là giữa trưa, kế hoạch nguyên bản của cả hai chính là hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi thả lỏng một tuần, cho nên cứ thế lăn lộn trên giường trêu đùa nhau tới tận chiều.

Bởi vì Yunho thường xuyên phải tới doanh trại, nên nhà bọn họ ở ngay Fort Polk, Louisiana.

Nơi này là một trấn nhỏ, cảnh giới vốn không cao, hơn nữa hai năm nay kinh tế đình trệ, giá nhà cũng không đắt, bọn họ đã quyết định mua nhà trả góp ở đây, mỗi tháng Yunho đều có tiền trợ cấp từ quân đội, hiện tại JaeJoong cũng đã vào quân ngũ, hai người đồng tâm hiệp lực rốt cuộc trong hai tháng đã trả hết tiền mua nhà.

Căn nhà lớn hai tầng, phía trước có gara, phía sau có sân vườn, còn có một cái bể bơi không quá lớn.

Nhưng bởi vì Yunho thường xuyên phải ở trong kí túc xá quân đội cho nên luôn bị JaeJoong oán giận lúc ấy đầu bị kẹp cửa mới mua căn nhà lớn như vậy.

Hiện giờ xem ra thật sự là một chỗ ở không tồi.

Yunho lấy thịt đã ướp sẵn từ tối hôm qua ra, bưng tới hậu viện chuẩn bị bếp nướng thịt.

"Yun ah, bể bơi trong nhà một chút cũng không thích, quá bé, muốn lặn cũng không lặn được."

JaeJoong mặc chiếc quần bơi đỏ tươi giống ngày hôm qua, từ bể bơi trồi lên rồi lại chuẩn bị nhào xuống nước.

"Hai ngày nữa chúng ta tới Miami đi, tới đó em muốn lặn thế nào thì lặn đó chính là Đại Tây Dương."

Yunho vừa nướng thịt vừa nhìn tiểu mỹ nhân dùng các loại tư thế ngụm lặn trong bể bơi.

"Ai nha nha, nếu lúc trước anh vào hải quân thì tốt rồi, như vậy nhà chúng ta sẽ ở Miami." Jaejoong từ bể bơi đi lên.

Hải quân Mỹ có ba căn cứ chính: Virginia, California và Florida.

Đương nhiên ở Washington và Hawaii cũng có hai cái.

"Vậy cũng chưa chắc, nhỡ anh bị điều tới California thì sao, mà nhà ở Miami rất đắt."

Nghe tới đây, JaeJoong cũng đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, nhà ở Miami rất đắt."

"Không sao, chờ anh được thăng quan tiến chức, cưới em rồi, tự nhiên sẽ được phân nhà lớn."

Yunho bộ dạng chủ gia đình, từng chút từng chút nướng thịt để trên bàn cạnh bể bơi.

"Shit ai thèm gả cho anh."

JaeJoong bĩu môi, không khách khí nhón thịt ăn, ăn xong còn vỗ vỗ tay khen ngợi, bộ dạng tiểu lưu manh nhìn Yunho.

"Hắc hắc hắc, Kim JaeJoong! Lúc ở Iraq em đã đồng ý rồi! Anh mặc kệ, anh đã bắt được em rồi thì em đừng hòng chạy thoát!"

Yunho một cú bất ngờ, ôm chặt thắt lưng JaeJoong, chạy lấy đà, nhảy tùm xuống bể bơi.

Hai người ở trong nhà cơ hồ lặp đi lặp lại những ngày lười nhác nhàn nhã như vậy.

Hết chương 15

16. Chương 16

Một tuần nghỉ phép sắp trôi qua, hôm nay vừa ăn cơm tối xong, Yunho rửa xong bát, lau khô tay đi lên phòng khách, thấy Jaejoong mặc áo ngủ trắng thuần, hai vạt áo rộng thùng thình hở ngực nằm trên sô pha vừa ăn khoai tây chiên vừa xem TV, thi thoảng bật cười ra tiếng.

Yunho ôm người yêu vào trong lòng, hỏi: "Hay lắm à?"

Mỹ nhân hoàn toàn bị chương trình ti vi hấp dẫn, đầu cũng không quay lại đáp: "Hay."

Vì tỏ vẻ mình không ngó lơ người yêu bên cạnh, cậu lấy một miếng khoai tây chiên ra, vươn tay đút cho Yunho.

YunHo cúi đầu xoay cổ dùng một tư thế kỳ lạ, dùng miệng tiếp nhận miếng khoai tây chiên, tay kia của JaeJoong ôm lấy anh, khẽ vỗ nhẹ sau gáy anh, thuận tay sờ sờ ít tóc tơ, vẫn còn có chút không quen.

Chương trình TV còn chưa kết thúc, nhưng JaeJoong đã muốn đổi kênh.

Thấy ESP có nhiều điểm đánh dấu, YunHo hỏi:" Không phải đang rất hay à? Sao lại đổi."

"Không phải anh thích xem bóng đá sao." JaeJoong bỏ khoai tây chiên xuống, vươn tay với lấy cái gối ôm.

"Có muốn đi bar không? Chúng ta trở về còn chưa đi chơi đâu, trước kia không phải em kêu ở nhà buồn chán sao?" YunHo nói.

Anh còn nhớ trước đây JaeJoong nói với anh, ở nhà rất buồn chán, vì vậy giờ anh mới khuyên cậu ra ngoài chơi. "Lúc ấy chỉ có mình em ở nhà, đương nhiên là buồn rồi." JaeJoong bĩu môi oán giận, sau đó lại nói: "Chỉ có điều.....ừm, thôi quên đi, quán bar ồn lắm." Cậu lắc đầu bác bỏ lời đề nghị của YunHo.

Có lẽ là mới từ Iraq trở về nên Jaejoong không thích đến những nơi ồn ào đông người.

"Dĩ nhiên không phải tới quán bar lớn, chúng ta đến quán bar đã gặp nhau trước kia, nhé nhé?" YunHo lắc lắc tiểu mỹ nhân trong lòng, hy vọng nhận được sự đồng ý.

Lần đầu hai người bọn họ gặp nhau là ở trong một quán bar nhỏ, quán bar này tương đối lâu đời trong thị trấn nhỏ, ông chủ nơi này là một người đàn ông đã 50 tuổi. Nó không ầm ĩ như thành phố mà có chút an tĩnh, ánh đèn mờ nhạt cùng với lời bài hát Blues làm cho nơi này mang chút hơi thở mờ ám.

Jaejoong dường như nghĩ tới điều gì, cười cười, lại ngẩng đầu hỏi: "Anh không xem bóng đá à?"

Jung YunHo là một người mê bóng đá, đừng nói trở về đã mấy ngày, ngay lúc ở Iraq, lúc rảnh rỗi cũng sẽ xem một chút. Hiện tại vừa vặn sắp có một trận đấu kinh điển.

" Bóng đá làm sao quan trọng bằng em được."

YunHo nói với ngữ khí sủng nịch, làm cho khóe miệng JaeJoong không khỏi nhoẻn cười, trong lòng như có cái gì đó muốn nổ tung, cậu chôn mặt vào gối ôm, để lộ nụ cười cong cong, hai mắt hình trăng lưỡi liềm nhìn YunHo.

"Có được không, hử?" YunHo cũng cười, trong mắt tràn ngập sự ôn nhu.

"Được." JaeJoong cười gật đầu đáp ứng.

YunHo nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này, nhịn không được đặt lên trán cậu một nụ hôn:" Vậy thay quần áo đi, chúng ta xuất phát."

Quán bar cách nhà không xa, đi một lúc là đến.

Hai người bọn họ ngồi ở quầy bar, gọi 1 chai Whiskey, nhân viên phục vụ là một người Trung quốc trẻ tuổi, lấy thêm chút đá bỏ vào ly, đưa cho hai người, rót rượu vào, liền cất chai rượu trên bàn đi.

"Còn nhớ rõ không, YunHo, chính tại quầy bar này, chúng ta đã quen biết nhau." JaeJoong một hơi uống cạn rượu trong ly, cười nhìn YunHo.

“Đương nhiên nhớ rõ, lúc đó em uống say không biết trời trăng gì, thiếu chút nữa bị đám háo sắc trêu ghẹo, may mà có anh làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Đó là lần đầu tiên trong đời YunHo tới quán bar cùng với một vài binh sỹ trong đại đội, bọn họ mặc thường phục, nhưng thân thể cường tráng cũng với ký hiệu quân đội làm bại lộ thân phận quân nhân của họ.

Bọn họ vừa đến đã khiến cho các cô gái trong quán bar chú ý, vây kín họ. Nhưng YunHo là ngoại lệ, anh không có hứng thú đối với những cô gái này, còn bị mùi nước hoa nồng nặc trên người họ khiến cho hắt xì liên tục.

Chạy ra khỏi vòng vây của đám nữ nhân, anh nhìn thấy một người đang ngồi gục trên quầy bar, đó là Jaejoong với mái tóc ngắn đen tuyền rất đẹp, còn có vài lọn tóc nhu thuận rủ trên thái dương. Cậu nghiêng nghiêng đầu, gối trên cánh tay, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng lầu bà lầu bầu không biết là nói cái gì nữa, đôi mắt to xinh đẹp chằm chằm nhìn thẳng chén rượu trước mặt, xem ra đích thị là đã uống say.

Lúc này một người đàn ông to cao đi đến, ngồi ngay bên trái tiểu mỹ nhân, định đưa tay đụng chạm, tiểu mỹ nhân giãy dụa dường như không muốn cho người đó đụng vào. YunHo cũng không biết chính mình tại sao lại ra tay, anh đem tên người da trắng kia quật ngã xuống đất, các anh em đều tưởng YunHo bị khi dễ, một đám người quây vào đánh người đàn ông kia, YunHo lại kéo tay của tiểu mỹ nhân chạy ra khỏi quán bar.

Tiểu mỹ nhân trước mắt mềm nhũn, ngã xuống đất, YunHo nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy hông cậu kéo cậu ôm vào ngực, đầu của mỹ nhân chôn trong cổ anh, luyên thuyên nói gì đó, YunHo cúi đầu nghe.

Tư thế này của hai người giống như hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt.

“Người Hàn??” YunHo nghe từ giọng nói mơ hồ của cậu ra một ít từ ngữ.

“hì hì, đúng vậy.” Tiểu mỹ nhân dùng tiếng Hàn để trả lời. “Thật tốt, tôi cũng vậy. Cậu tên gì? Đang ở đâu?” YunHo buồn cười nhìn người trong lòng.

“Tôi là..hừ..Không nói cho anh! Vì sao tôi phải nói cho anh.”

“Tôi là Jung YunHo, coi như trao đổi cậu hẳn nên nói cho tôi biết tên của cậu.”

“Ừm.. Tôi là…Kim JaeJoong, Jung YunHo.” Tiểu mỹ nhân ngẩng đầu lên nhìn YunHo.

“Vậy cậu đang ở đâu vậy? Tôi đưa cậu về.” YunHo lại nhìn người trong lòng hỏi.

“Ừm …Nhà của tôi à…” JaeJoong vòng tay ra sau gáy YunHo cọ cọ có chút buồn, ngay sau đó dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể đặt lên người YunHo, cả người trượt xuống dưới.

“Này này, JaeJoong??” YunHo nhanh chóng siết chặt hai tay, nghiêng đầu nhìn, thì ra cậu ấy cứ vậy mà ngủ mất tiêu.

“YunHo, anh biết không?” JaeJoong nghịch ngợm nháy đôi mắt to, “Kỳ thực, lần đó say rượu là em giả bộ.”

Lúc này đến lượt YunHo mở to hai mắt nhìn.

“Em thấy anh cùng bọn họ vừa đến liền để ý đến anh ngay, cũng nhìn ra anh là binh sĩ.” JaeJoong nói tiếp, “Em lại không xác định được anh và em có phải cùng một loại người hay không, cho nên giả vờ say rượu để thu hút sự chú ý của anh.”

“Em khẳng định anh sẽ đi qua?”

“Đánh cuộc một lần, hơn nữa em cảm nhận được anh nhất định sẽ qua.” JaeJoong lấy tay chống đầu nhìn YunHo.

“Vậy em say ngã vào lòng anh là giả vờ?” YunHo vươn tay ra ôm JaeJoong vào lòng.

“Đúng vậy, bằng không sao có thể biết được anh đang ở nơi nào?” JaeJoong nói với ngữ khí hùng hồn.

“Tiểu quỷ, tiểu yêu tinh, em lừa gạt tình cảm của anh.” YunHo xoa đầu người trong lòng, “Nhưng anh cam tâm tình nguyện.”

"Hừ! Em còn chưa tìm anh tính sổ đâu."

JaeJoong từ trong lòng YunHo ngồi dậy, đứng thẳng lên, chu cái miệng nhỏ nhắn: "Em giả bộ lâu như vậy anh vẫn còn cùng đám con gái kia cười nói. Em thiếu chút nữa bị cái tên người Mỹ kia bắt đi! Hừ!!"

"Được rồi, cục cưng." YunHo hôn chụt lên miệng nhỏ vểnh ra của JaeJoong: "Không phải về sau anh đã là anh hùng cứu mỹ nhân sao."

"Hừ! Hoàn hảo, thời gian khi anh quen em tương đối nhu thuận, tha thứ cho anh!" JaeJoong vung tay lên: "Mang lại đây 1 chai nữa."

Nhu thuận!! Nghe từ miêu tả này, khóe miệng YunHo giật giật, nhưng nghe đến câu "Mang lại đây 1 chai nữa" của tiểu mỹ nhân, liền vội vàng nắm tay cậu, đặt tiền lên bàn, kéo JaeJoong đi ra ngoài: "Còn uống? Ngày mai chúng ta phải đi Miami! Nên về nhà thôi!"

Kim Jaejoong cũng không giãy dụa, trái lại để YunHo tùy ý kéo cậu rời khỏi quán bar, còn cười hì hì nói lời tạm biệt với nhân viên phục vụ.

Cậu thích cảm giác được nam nhân phía trước lôi kéo, bất luận đi tới đâu, nơi nào có anh thì nơi đó chính là Thiên Đường.

17. Chương 17

Miami! Biển rộng mênh mông, bãi cát làm say lòng người, mặt trời rực rỡ, bóng cây đu đưa còn có sự nóng bỏng của những cô gái cùng với thủ đoạn độc ác của những tên trùm buôn thuốc phiện. Đương nhiên còn có nhân vật chính của chúng ta là Jung YunHo và Kim JaeJoong.

Ngày đầu tiên bọn họ đến bãi biển nổi tiếng của Miami, bù đắp những ngày tiếc nuối ở nhà. Trò chơi điên loạn đầu tiên của JaeJoong là chôn vùi YunHo trong đống cát, sau đó lại thuê ván lướt vừa lướt sóng vừa la hét ầm ĩ.

Nhưng vì kỹ thuật quá kém, vừa được vài cái cậu đã bị sóng biển Đại Tây Dương hất sô vào bờ không thương tiếc.

Vừa quay đầu lại thấy YunHo đang được mấy cô gái mặc bikini thân hình nóng bỏng vây quanh, trong lòng một trận phát hỏa, tiến đến không chút nào che dấu tuyên bố chủ quyền của mình.

Cô gái mặc bikini tiếc nuối đồng thời cũng hào phóng tặng họ lời chúc phúc của mình, làm cho JaeJoong không khỏi cảm thán thành phố lớn thực không giống nhau.

Nhưng lại nhìn YunHo với ánh mắt khinh bỉ…….

Trên đường hai người cãi nhau về vấn đề này, đến cuối cùng Yunho phải dùng một nụ hôn nóng bỏng mới có thể chế ngự cái miệng nhỏ nhắn của cậu.

Miami là một nơi không ngủ, phong cảnh ban đêm không kém ban ngày chút nào, cảnh vật chung quanh xa hoa truỵ lạc và những cô gái nóng bỏng có thể làm cho cả con đường lóe sáng lên. Trong quán rượu, âm nhạc mạnh mẽ đập thình thình, khiến cho du khách không kìm lòng nổi mà điên cuồng theo.

Jung YunHo không thực sự thích các quán ăn đêm ở nơi này, nhưng khó có dịp đi du lịch miễn phí một chuyến, hơn nữa thấy ánh mắt mong chờ của JaeJoong, bọn họ vẫn là nhiệt tình lựa chọn đi vào một quán ăn đêm ở nơi này.

Ngày thứ hai bọn họ đi đến công viên quốc gia, dọc theo đường đi Jaejoong la hét muốn xem voi.

"YunHo, YunHo, mau chụp ảnh cho em với con voi."

JaeJoong cầm chiếc điện thoại trong tay nhét vào tay YunHo, xoay người nhe chiếc răng nhỏ, híp mắt, vươn tay chỉ vào con voi.

“Được rồi.” YunHo đưa di động cho JaeJoong.

“Trời ơi YunHo anh ngốc chết đi được! Con voi nó đi chậm như vậy sao anh lại không chụp được hết!”

JaeJoong nhìn ảnh chụp, có thể là do YunHo ấn chậm nên trong ảnh chỉ thấy được mông của con voi.

YunHo ôm JaeJoong vào trong ngực, giơ điện thoại lên, tách tách chụp.

Trong tấm ảnh có một con voi mẫu đứng bên cạnh, phía bên tay phải đang ôm JaeJoong chính là YunHo.

Tiếc rằng nơi này, Thái Lan, Myannmar và các nước Châu á không giống nhau, voi hoang dã, không thể cưỡi được.

JaeJoong không thể làm gì khác hơn là ngồi xe từ xa nhìn đàn voi di chuyển trước mắt mình.

Chập tối quay lại thành phố, đi ngang qua trung tâm mua sắm, YunHo là người mê bóng rổ, liền kéo JaeJoong vào mua vé xem trận đấu bóng. Trận này sân nhà là Miami tiếp đón Tiểu Ngưu Dallas.

Đây đã là hiệp thứ ba của trận chung kết, đang lúc nghỉ ngơi giữa hiệp đấu, camera theo thường lệ bắt đầu quay đến khán giả, đúng lúc xuất hiện trên màn hình trung tâm hai người đang hôn nhau.

“Thực ra anh muốn ở nơi này nói lời cầu hôn với em… cũng rất lãng mạn.” YunHo đứng đó, quay đầu nhìn về phía JaeJoong.

“Em nói không cần mà! Ở đây làm sao mà lãng mạn!” JaeJoong không hề cảm động, cậu vặn mở nắp bình, uống một ngụm lớn, nhìn trận đấu trong màn hình lớn.

Cậu nhìn camera quay mọi người, đúng đôi đang hôn môi, thắc mắc sao họ quay chuẩn như thế, đúng đôi yêu nhau, JaeJoong ở trên màn hình lớn thấy được mình và YunHo.

Anh ngửa đầu nhìn mình, uống nước ngọt, con mắt nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt, mà người bên cạnh dường như bị các cầu thủ hấp dẫn không có chú ý tới màn hình lớn.

“Này này, YunHo mau nhìn kìa, là chúng ta đó.” JaeJoong buông cái chai xuống lôi kéo YunHo, giơ tay lên ý bảo hắn nhìn màn hình lớn.

Jung Yunho thấy hai người bọn họ ở trên màn hình lớn, hưng phấn không thôi, anh cười đối với JaeJoong nói: “Nếu bị quay chúng, như vậy…”

“Ấy! Không được, đông người như thế, ưm…” không đợi JaeJoong nói xong, YunHo đem hai tay ôm lấy hai gò má cậu, không để ý đến đôi mắt đang trừng lớn kia, không chút do dự hôn xuống.

Nhất thời không khí trong sân bùng nổ, tiếng huýt sáo, tiếng thét chói tai, còn có tiếng vỗ tay lướt nhanh qua nhưng cũng khiến cho JaeJoong khẩn trương và xấu hổ, hai tay cậu ôm chặt eo YunHo, hưởng thụ sự ngọt ngào này.

“Ha ha ” vừa kết thúc nụ hôn, điều khiến YunHo không ngờ chính là JaeJoong bật cười.

“Sao vậy? Bảo bối.” JaeJoong tựa đầu lên trán JaeJoong, cũng cười hỏi.

“Loại cảm giác này cũng không tệ lắm.”

Ở nơi này là thành phố đa dân số, người Latin chiếm tỉ lệ lớn.

Ở Miami, tháng ba hàng năm là lễ hội trăng, sẽ có rất nhiều hoạt động diễn ra.

Cho dù là bây giờ cũng có rất nhiều hoạt động vui chơi giải trí đang diễn ra, hai người xem xong trận đấu liền muốn tránh khỏi khu vui chơi ồn ào cạnh bờ biển Cuba mà đi ăn khuya tại một nhà hàng.

Không ngờ tới lúc đi ra vẫn bị cuốn theo đoàn người sôi động đó.

Nếu đã như vậy thì đành tùy ý lắc lư theo âm nhạc.

Theo đoàn người đi thẳng tới phố mua sắm Lincoln, đối với người mẫn cảm như JaeJoong sẽ không bỏ qua các xu hướng trào lưu thời trang mới của Miami.

Đi tới phố Lincoln, JaeJoong như con chuột nhỏ tiến vào vại dầu. không chỉ chọn lựa đồ cho mình mà còn chọn cho YunHo không ít.

Bọc lớn bọc nhỏ đi ra, cậu bị thu hút bởi hai anh em chơi ghita bên lề đường, người anh cùng lắm chỉ mới 10 tuổi, người em cũng khoảng 5,6 tuổi. Không ít người bị tiếng đàn ghita êm tai chân thành tha thiết của người em thu hút mà dừng chân lại xem.

Cuộc sống chính là như vậy, có người vừa ra đời đã có thể thừa kế gia sản hơn 1 tỷ, mà có người ngay từ nhỏ đã phải dựa vào chính mình để kiếm sống.

Những đứa nhỏ sinh ra và lớn lên trong hòa bình sẽ được hưởng thụ mọi thành quả của xã hội văn minh. Còn những đứa trẻ bất hạnh sống trong chiến tranh còn chưa kịp hiểu chiến tranh là gì đã sớm biến mất khỏi mảnh đất ác liệt đó.

Có 18 ngày nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần của JaeJoong tốt vô cùng, cậu và YunHo cũng đã trở về đơn vị đúng hạn, cập nhật ngày tuần tra.

Mặc dù YunHo nói chính mình sẽ không đào ngũ, thế nhưng trong đội cũng sẽ có vài người nghĩ YunHo nhất định sẽ đào tẩu, hoặc là không trốn thì cũng về muộn.

18. Chương 18

Chớp mắt, thời gian trôi đi chỉ còn lại 3 tháng, mọi người hưng phấn lên kế hoạch làm việc khi về nước.

"Việc quan trọng nhất khi tôi về nhà chính là bỏ phiếu cho Đảng Dân Chủ!! Tôi phải dẫn cả gia đình đi bỏ phiếu, cả đời này tôi chỉ bỏ phiếu cho Đảng Dân Chủ!!" Sam nằm trên giường chơi PSP đang cầm trong tay.

"Hắc hắc, đừng quên anh sẽ trở về Đức, ha ha ha ha ha ha ha!" YooChun đả kích một cách không thương tiếc.

"Thằng nhóc kia, cậu thì biết cái gì, ở Iraq cũng có thể bỏ phiếu, chỉ cần cậu là công dân.." Jung YunHo đi vào ký túc xá của bọn họ.

"YunHo, anh thì sao?" ChangMin hỏi.

"Đợi sau khi tôi và Jaejoong xuất ngũ, chúng tôi sẽ kết hôn." Yunho nói với vẻ mặt hạnh phúc.

"Vậy là anh còn phải đợi 4 năm nữa sao? Yên tâm với con mèo nhỏ vậy à." Sam tính toán ngày JaeJoong xuất ngũ.

"Sáu năm, tôi đã ký hợp đồng binh sỹ chuyên nghiệp."

JaeJoong vừa đi đến cửa chợt nghe được chủ đề của bọn họ, ngồi xuống bên cạnh Yunho: "Nói ra làm gì? Còn lo lắng cái gì chứ."

"Chúng ta sau khi về nước hãy tính, dù sao em cũng đóng quân ở Hàn Quốc, trở về nhất định phải ăn một bữa thịt quay đầu tiên a a a a a a a!!!" ChangMin nói đến đây nhịn không được ôm lấy gối đầu lăn lộn trên giường, lăn qua rồi lăn lại.

"YunHo nói chờ cậu xuất ngũ sẽ cùng cậu kết hôn." YooChun cười xấu xa nhìn phản ứng của JaeJoong.

Quả nhiên, Jaejoong nghe đến đó mặt đỏ tới tận cổ. YunHo hỗn đản! Chuyện này sao có thể nói ra trước mặt mọi người. Nhưng lại không ngăn được sự ngọt ngào trong lòng.

"Chậc chậc chậc, xem phản ứng này thì biết là yên tâm rồi, xấu hổ đến nỗi lỗ tai đều đỏ hết kìa, lòng không ngăn được sự ngọt ngào lan tỏa. Khi nào về nhà, tôi cầu hôn tiểu tình nhân của tôi mà cậu ấy cũng biểu lộ ra bộ dạng này tôi liền cảm tạ vô cùng." Sam lại bắt đầu trêu trọc JaeJoong.

“Tôi không nói lại anh không có nghĩa tôi không đánh được anh!!!” Jaejoong đạp một cái Sam ngã nhào xuống giường, sau đó hắn nghiêng mình bước xuống giường: “YunHo, xem lại vợ đi:”

Lúc này người ngăn cản bọn họ không phải là YunHo mà là Thiếu úy Nell: “Jung, chuẩn bị đi chín giờ tối chúng ta xuất phát.”

Không nghĩ tới chính là lần này Kim Jaejoong không lẩm bẩm hay mè nheo gì, chỉ hừ nhỏ một tiếng rồi khom lưng kiểm tra đồ trang bị.

Bên kia, YunHo đang kiểm tra đạn hỏi: “Sao hôm nay lại vui vậy?”

“Hứ, không nói cho anh biết.”

“Nhóc con ” YunHo lắp súng đạn để một bên, cầm lấy súng lục M9 ở trên đùi đút vào trong bao súng, nói: “Nào, đi ăn cơm đã.”

YunH ra khỏi ký túc xá vẫn không thấy JaeJoong đi ra, đang chuẩn bị quay đầu lại, chợt thấy trên vai nặng trĩu.

Thân thể bởi vì chấn động mạnh theo quán tính chúi đầu về phía trước một bước.

“Ai u, sao hôm nay lại to gan vậy hả?” Yunho nghiêng mặt hỏi người yêu trên lưng.

JaeJoong nhìn bốn phía không có ai mới lớn mật nói: ” Em thích, em hài lòng!”

“Được được, ngài Kim.” YunHo cũng thuận theo lời cậu nói.

Ánh mặt trời màu đỏ cam chiếu trên sa mạc làm cho mặt JaeJoong ửng hồng.

Cậu sẽ không nói cho YunHo biết cậu thích anh công khai quan hệ của bọn họ cho bạn bè biết.

Bọn họ không phải cặp đôi bí mật không ai biết mà bọn họ là cặp đôi yêu nhau vào sinh ra tử.

9h tối, dưới sự che giấu của bóng đêm, một đội quân tinh nhuệ chạy thật nhanh về phía tây Fallujah, nơi bọn họ cần tới có tên Ramadi, cách 30 dặm về phía tây Fallujah, hai thành phố này đều thuộc về tỉnh Al-Anbar.

Nghe nói phần lớn phần tử võ trang chạy trốn từ Fallujah đều đang đánh chiếm Ramadi.

Chứng cứ cũng rất rõ ràng sau khi Fallujah bị san bằng, hoạt động phản kháng tại Ramadi càng gia tăng hơn nhiều, đến tận bây giờ mới tạm ngưng, có thể nói Ramadi là thành phố nguy hiểm nhất biên giới Iraq.

Lần đột kích này không chỉ có doanh trại của bọn họ mà còn có hải quân, lục quân và không quân, xem ra lần này lãnh đạo quyết tâm đánh thật, cuộc hợp tác lịch sử giữa ba quân chỉ mới bắt đầu ba năm trước đây sau khi xảy ra chiến tranh.

Về sau YunHo mới biết được, vốn dĩ lần này không chỉ tiêu diệt phần tử vũ trang, mà quan trọng hơn chính là phải bắt được hai tên đầu sỏ, chính xác mà nói có một tên không phải là người Iraq mà là phần tử khủng bố từ bên kia Áp-ga-ni-xtan lẻn vào, lần này gã sang đây là để hợp tác với tên đầu sỏ phần tử vũ trang trong nước.

Tên này liên quan đến hai chiến trường Iraq và Áp-ga-ni-xtan, cho nên quân đội cấp cao Mỹ thậm chí là tổng thống Bush cũng đặc biệt chú trọng.

Buổi tối trước khi xuất phát, thiếu úy Nell gọi mình YunHo ra dặn riêng: “Jung, tôi nghe cấp trên nói trong thời gian cậu đi lính từng tham gia một hành động đặc biệt, khi đó cậu phụ trách tiểu đội đột kích, còn đánh cho tên trùm rơi một tai. Lần này truy kích hai tên đầu sỏ, mà hắn ta là một trong số đó, tôi hy vọng cậu cẩn thận, dường như gã muốn nhắm vào cậu.”

Thiếu úy Nell là một người bạn tốt, thực sự lo lắng cho YunHo, ông rất thích YunHo vì anh là binh lính tốt.

“Cảm ơn sếp quan tâm, tôi sẽ chú ý.” YunHo cười nói. Đúng vậy vì JaeJoong anh nhất định sẽ cẩn thận.

19. Chương 19

Lúc này YunHo đang lái xe, anh lo lắng nhìn Jaejoong đang đeo kính hồng ngoại.

Kính hồng ngoại khiến người ta mất đi cảm giác chiều sâu, ánh sáng tà tà khiến ta không thể phân biệt những bóng mờ mờ trước mắt là kênh rạch hay là lan can.

"Toàn thể xe báo săn, chúng ta đang tiến về phía Ramadi, duy trì tốc độ 25km, duy trì khoảng cách giữa các xe, kết thúc."

"Có lúc radio rất đáng ghét, các trung đội cách xa nhau tới hàng dặm mà cũng thi nhau hò hét gọi tiếp viện."

Trong lúc JaeJoong vắng mặt, công việc liên lạc đều do ChangMin đảm nhiệm, cậu thực sự mang chiếc radio đáng ghét kia về nhà.

"Dù sao nó cũng có chỗ tốt, bằng không cũng sẽ không phổ biến đến từng binh sỹ." YunHo đeo ống nhòm hồng ngoại tập trung lái xe.

"YunHo, em quên chưa nói với anh, anh đeo kính này nhìn rất đẹp trai! Giống như diễn viên Schwarzenegger trong Terminator nha." JaeJoong nhìn YunHo với vẻ mặt si mê.

Kính hồng ngoại có một cái giá đỡ cong, có thể cố định ngay trên nón sắt, khi cúi xuống nó sẽ tự điều chỉnh kích thước vừa vặn với đôi mắt.

YunHo có hai cái kính hồng ngoại, một cái là hai mắt, một cái là mắt đơn, để phòng ngừa lúc lái xe xuất hiện cảm giác buồn ngủ, bình thường anh chỉ đeo cái kính mắt đơn nhìn tựa như con mắt trong Terminator, chẳng qua là nổi bật hơn rất nhiều.

"I'll be back!!" YunHo phối hợp quay đầu lại bày ra vẻ mặt không chút thay đổi nói lời thoại trong "Terminator ".

"Đáng tiếc dáng người anh còn kém xa! ha ha ha." Sam ngồi ở đằng sau đưa tay lên đập vào bả vai YunHo một cái.

"Này này, đau, tôi đang lái xe!!"

"Báo săn 2-1, đây là báo săn số 2." Báo săn số 2 chính là thiếu úy Nell, "Chúng ta nhận được một nhiệm vụ: người bên đội tiếp viện lục chiến đã bị tập kích ở phía Nam, ba người bị thương, sáu người bị bắt. Họ cần chúng ta đi giải cứu. Rõ chưa?"

"Đã rõ, thưa sếp."

"Hắc, tôi nghe nói sáu binh sĩ đã bị bắt ở chỗ này, những người đó đều bị đóng trên cây thập tự giá." Key nói.

"Đóng trên thập tự giá!?" YooChun ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, đó là một loại hình phạt. Anh từng đọc qua thánh kinh chưa? Từng sống tại Mỹ chưa?"

Hai tay ChangMin cầm khẩu súng đại bác liên thanh M429, đứng ở giữa hai đồng đội, nghe đến đó bèn cúi đầu vào bên trong khoang thuyền dò xét, nhân tiện còn nhìn khinh bỉ YooChun một cái.

"Không đúng, đều là chuyện vớ vẩn." JaeJoong nói, "Nhưng mà tại sao lại muốn chúng ta đi cứu sáu binh sĩ kia, người của bọn họ đâu."

"Tuy rằng chúng ta không cùng đơn vị với 6 binh sĩ kia, nhưng dù sao đều là lính Mỹ. Bọn họ vốn ít người, gần đây bọn nổi loạn ở Ramadi chống cự rất ngoan cố, lấy đâu ra người, cho nên mới nhờ đến chúng ta." YunHo giải thích cho cậu.

"YunHo." JaeJoong mở miệng gọi nhưng không nói tiếp.

YunHo nghi hoặc quay đầu nhìn cậu.

“Sao cái gì anh cũng biết thế!” trong giọng nói có thể nghe ra được độ si mê của JaeJoong lại tăng lên một bậc.

“Đó là bởi vì cậu rất ngốc! Ha Ha Ha ha ha ha ha!!” Sam cười to một trận, làm cho mọi người trong xe đều cười theo.

“Fuck Sam!!”

Khi mọi người trong xe đang cười to, một chuỗi đạn của súng liên thanh đột ngột quét ngang qua xe thiết giáp của bọn họ, dọc theo cửa xe bọc thép phát ra âm thanh leng keng cùng với tia lửa bắn tung tóe, kéo dài tới bệ pháo, ChangMin theo bản năng ngồi xổm người xuống.

Mọi người trong xe nhanh chóng nhảy xuống nấp ở dưới đê bên đường.

YooChun vẫn còn đang nhô người ra khỏi đê, hấn tháo cái kính hồng ngoại ra, cầm ống nhòm lên quan sát.

Bất kể là ở phía Nam sa mạc, hay là khu nông nghiệp phía bắc sông Euphrates xanh biếc, đê điều bảo vệ là một đặc trưng lớn của Iraq. Chúng được xây dựng từ cát hoặc đất, có một đến hai tầng, mỗi tầng cao khoảng hơn 2 m.

“YooChun mau tới đây!!” YunHo gọi.

Nhưng YooChun lại đứng yên như tượng, không hành động cũng không trả lời.

Tiếng súng cũng có ngôn ngữ riêng của nó, chủ yếu dùng để áp chế sinh lực, mục đích nhằm chế trụ đối phương, loại tiếng súng giống như bây giờ, nghe thì lộn xộn bừa bãi nhưng cho dù có muốn nghe ngóng cũng không biết chính xác ở đâu.

Loại tiếng súng này hoàn toàn là ngẫu nhiên, dựa theo trình độ nào đó mà nói, dường như cũng không có thể gây chết người.

“YunHo huyng, hình như em nhìn thấy lửa đạn của đối phương, ở hướng 11h, cự ly 1000m, hai bên trái phải đều là bụi rậm.” YooChun thỉnh thoảng lại hạ ống nhòm xuống dùng mắt thường quan sát.

“ChangMin, lên vị trí của cậu đi.” YunHo dùng xe thiết giáp làm vật chắn, dùng ống nhòm quan sát, đồng thời chỉ huy ChangMin lên bệ pháo, “hướng 11h, 1000m.”

ChangMin bóp cò, M249 gầm thét phun lửa ra liên tiếp.

“Hướng bên trái 50” YunHo thấy ánh lửa của súng bên đối phương, “Hướng bên trái 10, hướng về trước 20.”

Bên trong ống nhòm phản chiếu được số người ngã xuống mặt đất, tiếng súng cũng yên tĩnh trở lại.

“Park Yoochun, anh không muốn sống nữa sao?” Không kịp vui mừng, Changmin đứng ở tháp đại bác gào thét với Yoochun.

Ngạc nhiên là YooChun không những không giận mà ngược lại còn cười: “Không hiểu sao xem bắn nhau trên TV tôi đều rất căng thẳng, thực ra tôi muốn thử cảm giác bị đạn bắn trúng nó thế nào.”

“Đồ điên!!” Changmin trợn trắng mắt.

20. Chương 20

Ramadi cách Fullajiah không xa, cho nên hơn nửa đêm bọn họ đã tới doanh trại ở Ramadi, vì cuộc chiến sắp tới nên toàn bộ đèn ở mọi nơi trong khu đóng quân đều bật sáng trưng, quả nhiên không chỉ có bộ binh mà còn có sáu chiến đội nữa.

Xe thiết giáp đi theo xe tải, xe tiếp viện, xe Hummer, chậm rãi tiến vào nơi đóng quân.

Cho dù là rạng sáng cũng thấy binh sỹ ở trong phòng bắt đầu xếp những bao cát, củng cố gia tăng nhiệm vụ bảo vệ những điểm yếu.

"Tốt lắm, các đồng chí, " Thiếu úy Nell xuống xe, tập hợp 4 đội trưởng các đội trong đó có cả YunHo.

" 5h sáng ngày mai sẽ chiến đấu, bởi vì nhiệm vụ của chúng ta là giải cứu con tin, cho nên chúng ta phải cùng đội đầu tiên tiến vào từ phía sau đi giải cứu con tin, vị trí cụ thể của con tin cấp trên đã đưa cho tôi." Hắn vừa nói vừa lấy ra bản đồ.

Ramadi có ba đường chính, chúng ta sẽ đi vào từ đường chính giữa, đến ngã tư thứ ba thì rẽ phải qua hai tòa nhà, theo máy bay không người lái gửi tin về thì khả năng con tin ở chỗ này. Jung và James, hai người các cậu trợ giúp hỏa lực chi viện bên ngoài, Parker cùng Karl hai cậu phụ trách cứu con tin. Mặc dù có yểm chợ nhưng trong này quân địch rất đông hơn nữa còn rất ngoan cố. Nhiệm vụ này do Tổng tư lệnh Mỹ – David và tướng quân Peter trực tiếp chỉ huy."

Hắn cất bản đồ, nói: "Tôi biết nghe như trong phim "Black Hawk down", nhưng tôi muốn con tin phải được cứu trước khi bọn chúng rời đi, Rõ chưa?"

"Rõ, thiếu úy."

Rạng sáng hôm sau ngày 04/10, toàn bộ binh lính tại nơi đóng quân đều tập luyện ở đây.

YunHo kéo JaeJoong qua một bên nói: "Hôm nay em lái xe, lát nữa tới nơi, có thể xuống chậm lúc nào hay lúc ấy."

YunHo kiểm tra đai áo chống đạn cho Jaejoong, một lần nữa cái chắc lại, "Băng cầm máu chữ D đâu?"

"A, ở đây." JaeJoong lục lọi hồi lâu mới lấy ra băng cầm máu được cố định bên đùi chân phải.

"Huấn luyện viên của em chưa nói với em băng cầm máu nên để ở đâu sao?" Khẩu khí của YunHo có phần trách móc, JaeJoong biết mình làm sai, chỉ bĩu môi, mặc cho YunHo đem băng cầm máu thắt ở trên cổ chân.

"Dán mẫu ghi nhóm máu chưa?" YunHo kiểm tra toàn bộ trang bị và đồ phụ trợ tiện lợi trên người cậu.

Phân biệt nhóm máu chính xác trên chiến trường là điều cần thiết, thuận tiện để các quân y biết nhóm máu của người bị thương.

"Ở chỗ này" JaeJoong giơ tay có dán giấy ghi nhóm máu ngay phía dưới lá quốc kỳ cho YunHo xem.

"Tốt nhất nên dán trước ngực." YunHo xé xuống, dán lại, ngẩng đầu lên nhìn, mũ nồi trên đầu cũng đội chắc lại.

"Lát nữa không được cậy mạnh, tự bảo vệ tốt chính mình."

Chiến trường rất hỗn loạn, mặc dù YunHo biết mình sẽ luôn bên cạnh Jaejoong nhưng một khi đã khai hỏa thì không thể lúc nào cũng để ý được.

"Em biết rồi, anh cũng phải bảo vệ tốt chính mình." JaeJoong nặng nề gật đầu, YunHo nói như vậy cũng đúng.

YunHo thật sâu nhìn JaeJoong một cái, sau đó xoay người vố tay tập kết đội ngũ: "Chuẩn bị chiến đấu sau năm phút nữa."

Trên khoảng đất trống trong căn cứ Hai chiếc máy bay trực thăng đã bay lên không, đây là một loại hình vũ khí có hai khoang chỗ ngồi để tấn công, nhìn qua có chút tròn tròn nhỏ nhỏ, nó làm gia tăng độ yểm hộ trên bầu trời của đạn hỏa tiễn, đây là điểm hiếm thấy trong nhiệm vụ trước đây.

Mà vật nhỏ bên cạnh chính là 3 mô hình Máy bay trực thăng vận chuyển "Hắc ưng".

Động cơ trên mặt đất không ngừng chuyển động ầm ầm, khiến cho mạch máu người ta sôi trào, được trang bị súng ống đạn dược đầy đủ, nắm chặt vũ khí tự động, tim của bọn họ đang đập thình thịch dưới lớp áo chống đạn.

Hành động lần này có tên gọi là "Achilles", ngụ ý là không nói tự khai, nhưng đừng quên, Achilles cũng có nhược điểm chí mạng.

Buổi sớm ở Iraq tất cả các thành cổ đều chìm đắm trong những bài ca tôn giáo, bất kể là người mang thuốc nổ hay là nông dân khi mặt trời lặn cũng vậy, vào giờ khắc này đều biến mất vô hạn sau cánh cửa nhà thờ. Vứt bỏ đi những ham muốn, tập trung tu hành khiến sa mạc chìm trong một mảnh yên tĩnh.

Các máy bay sắp xếp theo đội hình chặt chẽ hướng về mục tiêu xuất phát, thế nhưng xe thiết giáp của YunHo được sắp xếp đi sau xe Hummer lại chạy nhanh hơn về phía trước.

Mạng lưới vô tuyến điện rất lớn, cho phép tiếp nhận bất cứ tin tức gì về 'Achilles', Jung Yunho ngồi trong xe chắp tay trước ngực, làm động tác cầu nguyện.

Xe tiên phong đã bắt đầu giao chiến cùng quân địch.

Đạn gào thét rít qua làm phát ra âm thanh như mảnh gỗ bị bẻ gãy, theo như đã định, Parker cùng Karl dẫn đầu đội của mình lập tức ném lựu đạn ra phía sau mục tiêu, sau đó sẽ phát động tổng tiến công: Phá cửa sắt, nhảy qua bậc thang, bước lớn vọt vào trong phòng, hét lên để cho người không liên quan đồng thời nằm úp xuống, hướng vũ khí theo tiếng súng nổ để phòng thủ.

Nhiệm vụ giải cứu con tin rất thuận lợi. Ở bên ngoài tiểu đội của YunHo cùng James lại tản ra ai về chỗ nấy, đưa lưng về phía tòa nhà mục tiêu, hướng về các hướng bắn.

YunHo cầm chiếc M16 liếc về hướng 9h, chỗ đó có khoảng mười tên phần tử vũ trang tập hợp thành đội, đang từ khu quảng trường tiến gần đến bên này, hơn nữa chính là vùng lân cận có nhiều ngõ nhỏ thường xuyên có người bắn lén.

Mặc dù bọn chúng không có vũ khí tiên tiến và hỏa lực lớn mạnh của người Mỹ nhưng lại dựa vào sự kiên cường mạnh mẽ kéo gần khoảng cách lại.

Tình huống hiện tại dường như đã mất kiểm soát, trên màn hình điện tử lớn ở trung tâm chỉ huy, càng ngày càng nhiều phần tử vũ trang từ 4 hướng cầm vũ khí xông tới, số lượng đã vượt quá con số bọn họ phỏng đoán trước đó.

Do đánh giá thấp số người nơi này, cho nên chỉ phái ra số lượng lục quân và hải quân tổng cộng là 400 người, mặc dù quân số gần ngang nhau nhưng đã chia ra để hành động, không có cách nào hình thành tuyến phòng thủ tiến công hiệu quả. Hơn nữa đang đánh giáp lá cà, nếu như lúc này phái ra phi cơ tấn công, giết địch đạt hiệu quả lớn nhưng cũng sẽ làm bị thương người của mình.

Mà lực sát thương của "Hắc ưng" quá nhỏ, chỉ chuyên chở đạn dược, căn bản là không có tác dụng yểm trợ trên không, hiện tại chỉ có thể dựa vào sự xuất sắc của bọn họ đột phá vòng vây.

"Fuck, ***, nhanh lên một chút!!"

YunHo dùng súng đánh gục càng ngày càng nhiều tên địch, nhưng lòng lại lo lắng chờ người mình đưa con tin ra.

Chiến tranh là hai phía, một khí đã biến thành phố này thành khu tự do nổ súng, chẳng khác nào bọn họ đang tuyên chiến với thành phố này, nếu có người dân nào chết dưới họng súng của quân tiên phong, người vô tội mất đi người thân, dân chúng trong thành nhất định sẽ cầm súng lao vào chiến tranh.

Đường phố chất chội, lộn xộn, tiếng thét chói tai liên tục, phụ nữ cùng trẻ em chạy tán loạn, có người chạy về hướng xảy ra chiến tranh, co người lại chạy về hướng ngược lại, trên đầu truyền đến tiếng rít của máy bay trực thăng đinh tai nhức óc, bốn phía vang dội tiếng súng liên thanh rất rõ ràng.

Phần tử vũ trang dùng ô tô và tường làm yểm chợ, thủ đoạn của bọn chúng luôn luôn là làm loạn gây rối, sau đó lại trốn vào ngõ nhỏ, có khi lại lấy súng ra bắn phá.

Chính xác, chiến tranh là tội ác xấu xa, nhưng đại đa số nước ở đây vẫn giải quyết vấn đề bằng phương thức này. Các quốc gia văn minh tất nhiên có cách giải quyết tranh chấp mà không cần dùng phương thức bạo lực, nhưng tất cả đều phụ thuộc vào việc hai bên có nhân nhượng hay thỏa hiệp với nhau hay không.

21. Chương 21

Cuối cùng, Parker và Karl cũng giải cứu được con tim đưa ra ngoài, bọn họ nhanh chóng lên xe trở về căn cứ. Trên đường đi thân xe của bọn họ không ngừng bị đạn bắn trúng, cũng may vỏ xe thiết giáp Stryker dày rặn cứng rắn nên cũng không bị mấy viên đạn đó bắn thủng, thậm chí còn có thể chống đỡ được hỏa đạn tấn công.

"Núi cao số 1, đây là báo săn số 2, chúng tôi đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, xin được trở về căn cứ, hết."

"Không được, chúng ta đang bị hỏa lực tấn công mạnh mẽ, các cậu phải hộ tống đội lục chiến đưa các thương binh trở về, quay lại vị trí. Hết!"

Mặc dù cục diện chiến trường thay đổi trong nháy mắt, nhưng theo nguyên tắc Thế chiến II của quân đội Mỹ 'Tuyệt đối không vứt bỏ bất kỳ binh sĩ nào', nên sĩ quan chỉ huy đã ra lệnh cho bọn họ như vậy.

"Nhưng trong xe đã không còn chỗ, đề nghị đưa con tin về căn cứ, hết."

Radio bên kia trầm mặc một chút, lại lập tức nói: "Chở con tin bằng xe chuyên dụng về căn cứ, các xe còn lại chấp hành nhiệm vụ, hết."

"Đây là báo săn số 2, báo săn 2-1 và báo săn 2-2 nhanh chóng trở về vị trí ban đầu, chuẩn bị hộ tống người bị thương, hết."

"Fuck Marine (đội lục chiến)!! Điều khiển một chiếc Hummer mở đường tiên phong!"

Kim Jaejoong hai tay đánh tay lái quay đầu trở lại, bây giờ quay lại chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới.

"Núi cao số 1, đây là báo săn 2-1, chúng tôi đã tới vị trí đã định, hết." YunHo gọi tổng bộ.

"Được, ở đó chờ lệnh, đội lục chiến dự tính năm phút sau sẽ đến, hết."

"Fuck!! Tôi không tin con mẹ nó sẽ chỉ có năm phút đồng hồ!!" Sam ghìm súng chuẩn bị mở cửa sau.

Toàn bộ bọn họ không thể ngu ngốc ở hết trong xe, như vậy chẳng khác gì baba nằm trong hũ.

Nhưng hỏa lực của quân địch rất mạnh, đạn bay liên tiếp không ngừng bắn ở thành xe, căn bản không có thời gian để cho bọn họ mở cửa nhảy xuống.

"Key mau bắn rơi súng của đối phương đi!!" YunHo dùng bộ đàm đứng trên bệ pháo liên lạc với xạ thủ Key.

M249 gầm lên, cảm thấy hỏa lực của đối phương đã yết đi, Sam nắm lấy thời cơ mở cửa sau xông ra ngoài, hết người này tới người khác theo sau liền nhảy ra ngoài.

YunHo chạy dọc theo mép tường, anh muốn chiếm lấy vị trí chỗ góc rẽ phía nam, dường như không có một bóng người canh phòng trong ngõ nhỏ, trên thực tế đó chẳng qua là một đoạn đường đất, chỉ có thể miễn cưỡng vừa một chiếc ô tô con đi qua, vách tường dựng đứng dính đầy bùn, khắp nơi trên đường đều là rác rưởi, phế thải, còn có xác những chiếc ô tô bị vứt bỏ.

Đối diện với YunHo, ChangMin và Key dùng một chiếc ô tô hỏng làm vật che chắn, đặt vũ khí trên nóc xe, vừa vặn hướng mặt về trung tâm từ trên cao nhìn xuống. Nơi này đường đất không bằng phẳng, hai bên đường gồ lên, lõm ở giữa.

Mà Sam, Harry, TJ ba người và Chang Min, Key phòng ngự bên trái, Candy, YooChun và YunHo bên phải.

JaeJoong đâu? YunHo khẩn trương tìm kiếm, JaeJoong trốn sau một cái cột, cột chỉ rộng khoảng 1m, cao mét rưỡi, đạn không ngừng bắn tới xung quanh chỗ cậu.

"JaeJoong! Mau tới đây!!" YunHo hướng về phía JaeJoong gọi to.

Chờ tiếng súng ngừng lại trong chốc lát, Jaejoong nhanh chóng vọt tới bên cạnh YunHo, vừa mới dừng chân, phe địch đối diện lại bắt đầu xả súng.

"Con mẹ nó em chạy loạn cái gì! Từ giờ trở đi không được tách khỏi anh nghe chưa!!" Hai mắt YunHo phát cáu đỏ hằn lên.

"Rõ, trung sĩ!!" JaeJoong cũng rất cao hứng, không biết là vì quy mô tác chiến lớn, hay là vì một lần nữa YunHo không chút nào che dấu biểu cảm quan tâm đến cậu.

Tình huống bên này của YunHo tạm thời mà nói là tốt, đội lục chiến bên kia lại vô cùng thê thảm, kẻ thù tập hợp từ bốn phía từng bước ép sát, đạn kêu bằng bằng ngay bên tai, cảnh tượng trước mắt rất kinh khủng, mùi máu tươi nồng nặc trộn lẫn với mùi đốt cháy khét lẹt cùng với bụi đất và mùi hôi thối của nước tiểu, phân gia súc, phảng phất tỏa ra trong không trung.

Ngay lúc YunHo chuẩn bị thả lỏng thì chiếc xe thiết giáp trước mắt nổ tung.

Một ngọn lửa màu cam bên phía phải xe bùng ra, áp xuất khí làm phía đầu chiếc xe thiết giáp nổ mạnh, bay lệch về phía bên trái, một quả cầu lửa bắn trúng phía đuôi xe, một đám mây mù và khói bụi phun ra từ phía bánh xe.

RPG!! Phản ứng không kịp nữa, quả cầu lửa thứ ba nổ tung ngay phía trên đầu YunHo và YooChun.

"Núi cao số 1, đây là báo săn 2-1, xe thiết giáp của chúng ta bị ba phát RPG đánh trúng, không cách nào hoạt động bình thường, đề nghị chi viện, hết!"

Ngay lúc YunHo đang gọi, một tên phần tử vũ trang cầm súng trong góc đường nhảy ra còn chưa đứng vững đã bị JaeJoong quật ngã.

"Báo săn 2-1, nhanh chóng đi về phía xe Hummer, tọa độ S-Q-37195, theo đoàn xe về căn cứ, hết!"

"Rõ" YunHo quay lại tập trung đội ngũ nói: "Các đồng chí chúng ta phải đi qua ba con phố chạy về vị trí xe Hummer, sau đó chúng ta sẽ đi cùng bọn họ! Xuất phát!!"

Bọn họ vội xếp thành một hàng nghiêm chỉnh, YunHo dẫn đầu, JaeJoong đi theo ngay đằng sau, sau đó là Sam, Harry, bọn họ để bác sỹ điều trị đi giữa, cuối cùng là ChangMin cầm súng nặng đi sau cùng.

Đạn bay qua ngay sát người bọn họ, đạn tên lửa cũng bắt đầu gào thét, đầu tiên là một trận khói bụi cùng tia chớp, tiếp ngay sau đó là một quả đạn lửa trên không trung tạo thành đường vòng cung hoàn mỹ, bắn trúng một tòa nhà.

Bọn họ đi tới một chỗ rẽ, YunHo nắm tay ra hiệu cho mọi người tiến lên, YunHo kề sát tường ló đầu ra, trong tích tắc một viên đạn xẹt qua mặt anh.

YunHo hít sâu một hơi, lắc người một cái quay mắt về phía tên địch, quỳ một chân trên đất, súng bắn liên tiếp, đối phương liên tiếp ngã xuống đất.

Trong hẻm nhỏ một vài người tiếp tục tiến vào, JaeJoong phát hiện ánh lửa của tên lửa Ba-dô-ca phóng ra, cậu quay ngược lại, hướng về phía đó bắn kịch liệt, ngay lúc đó, cậu cảm thấy cẳng tay mình hình như bị một cái gậy bóng chày quất mạnh một cái, chính là cảm giác này, "A" một tiếng, đánh tiếp một cái nữa, cậu cúi đầu nhìn, trên cánh tay bị rách một mảng, khớp xương bị gãy.

Chỉ trong – nháy mắt, một quả đạn bay qua mũ sắt của JaeJoong,sượt qua lỗ tai cậu tạo thành một vết rách, cậu cũng bị hai cỗ lực lớn hất ngã văng xuống đất.

YunHo đã chạy về phía trước ba mét nhưng dường như cảm nhận được JaeJoong trúng đạn, anh mạnh mẽ quay đầu lại đã thấy người yêu máu chảy đầm đìa đang nằm trên mặt đất, "JaeJoong."

22. Chương 22

Tôi quay đầu nhìn về phía chỗ Jaejoong ngã xuống, chân chưa kịp bước nhưng mọi thứ xung quanh em ấy đều đột nhiên biến mất trước mặt tôi tựa như rơi vào một lỗ đen thật lớn, tối om.

Mặt của tôi chợt đau nhói, tôi nỗ lực tìm kiếm, muốn nhìn xem là cái gì đã đánh trúng tôi, nhưng không cách nào vượt qua được không gian trống rỗng này.

Mặt của tôi lại bị đánh tiếp, ít nhất tôi còn có thể cảm nhận được một thứ gì đó, tôi muốn dùng tay sờ lên mặt, đồng thời ngăn cản thứ gì đó đang đánh vào mặt tôi, nhưng đến tay tôi cũng không nghe lời tôi.

Tôi cảm thấy trống rỗng, dường như thân thể và ý thức của tôi đã bị tách rời.

Tôi như đang bay lên, bất động giữa không gian.

Một vật nào đó lại làm hai má tôi đau nhói lần thứ hai, một tia sáng xuyên thấu qua hư vô vô tận trở nên càng ngày càng sáng rõ, càng lúc càng lan tỏa, ánh sáng chói lóa làm mắt tôi không thể nhìn thấy được gì.

Đau đớn đột phát, dời đi sự chú ý của tôi, khiến tôi quay lại với tình trạng thân thể, đùi phải bị bỏng, tôi không thể nhìn thấy được, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Mấy hình ảnh mông lung mờ nhạt không ngừng di chuyển trước mắt, một gương mặt tiến lại gần tôi, tôi muốn đưa tay về phía người đó nhưng tay chân tôi lại không chịu khống chế.

Khuôn mặt đó dần dần rõ ràng, tôi mơ hồ nhận ra đó là ChangMin, miệng cậu ta mấp máy cái gì đó, sao lại không nghe thấy tiếng? Tay vẫm đeo găng của Changmin vỗ vỗ mặt tôi, giờ tôi mới hiểu ra nguồn gốc cơn đau trên mặt, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra??

Bây giờ tai tôi cứ ong ong, đó là âm thanh duy nhất tôi nghe được, tôi thử nhìn bốn phía, lúc này mới ý thức được là mình đang nằm trên mặt đất.

Cách chỗ cuối cùng tôi đứng khoảng 5m.

Đột nhiên thính giác của tôi được khôi phục, âm thanh ong ong trong tai lập tức bị thay thế bởi tiếng súng, tiếng nổ mạnh, tiếng thét chói tai…

Đùi phải của tôi nóng như lửa đốt, nơi viên đạn ghim vào nóng bỏng tê dại, bắp chân cũng có một viên đạn ghim vào, máu thịt lẫn lộn nhưng cũng may xương cốt không bị gãy.

Tôi phủi mảnh đạn xuống, muốn ngồi dậy, nhưng cả thế giới chợt nghiêng ngả, ChangMin túm lấy áo chống đạn của tôi, kéo tôi về hướng cậu ấy, cả thế giới lại nghiêng theo một hướng khác.

Trên đỉnh đầu vẫn đang phát ra những tiếng nổ, những viên đạn xung quang chúng tôi vẫn điên cuồng gào thét, ChangMin dùng thân thể che chắn cho tôi.

Đầu tôi ngoẹo về bên phải, nhìn thấy Sam, hắn đứng ngay bên cạnh Jaejoong, máu tươi tuôn ra ở vết thương trên đùi hắn, mà JaeJoong đang nằm trên mặt đất, một viên đạn ghim vào cánh tay em ấy, máu tươi phun ra với tốc độ kinh người, YooChun ơ bên cạnh lấy ra băng cầm máu băng bó cho Jaejoong.

Một bên cổ em ấy tựa như bị máu tươi phủ, tôi không biết vết thương của em ấy như thế nào, nhưng hẳn không trúng động mạch chủ.

Tôi muốn gọi em ấy, muốn ôm em ấy, nhưng tôi không nói nên lời, chỉ phát ra những âm thanh lầm bầm không rõ ràng, chân tay lại mềm nhũn, tôi nỗ lực đứng lên đi tới bên cạnh em ấy, kết quả lại phát hiện mình lần nữa ngã trở lại lòng ChangMin.

"YunHo huyng, anh không sao chứ?" ChangMin gọi to, "Anh bị pháo nổ trúng đó!!"

Lại thêm một quả RPG nổ tung trên không trung, những mảnh vụn vách tường tan nát như mưa rơi xuống chỗ bọn họ.

Ghìm súng bắn liên tiếp về phía sau Kẹo, một cỗ máu tươi phun mạnh lên trời, súng cũng rơi khỏi tay anh.

Geogre. Candy. Vốn tên cậu ta là Candy, mọi người liền gọi cậu ta là 'Kẹo', cậu ấy lớn lên nho nhã, vóc dáng cao cao gầy gầy, thành tích ở trường cũng rất tốt, nhưng không ngờ rằng cậu ấy lại tham gia quân đội, ngày thường nói không nhiều lắm, khi cười lên còn lộ rõ hai má lúm đồng tiền trên mặt.

Cậu đối xử với mọi người trong đội rất tốt, bị binh lính cũ bắt nạt cũng chỉ cười cười cho qua, JaeJoong thực sự thích cậu em này, ngoại trừ ChangMin, cái gì tốt cũng đều cho cậu ấy.

Nhà Kẹo ở Texas, gia đình có một nông trại chờ cậu về thừa kế và kinh doanh, YunHo và JaeJoong từng nói với Kẹo, sau khi về nước sẽ tới tìm Kẹo, xem ngựa con của nhà cậu còn muốn ăn bánh kem, ca hát, uống rượu...

Kẹo mới 18 tuổi, gia đình cậu có một nông trường, nếu như cậu vinh quang xuất ngũ, cậu sẽ vô cùng vui vẻ trở về nông trường của nhà mình cùng ba cậu nuôi trâu thả ngựa.

YunHo nhìn đồng đội của mình chết ngay trước mắt, anh đấu tranh, run rẩy đứng lên, cầm súng liên thanh bắn phá phần tử vũ trang, Yunho lảo đảo ngã xuống, ChangMin một phen giữ Yunho lại: "Em đỡ anh, YunHo huyng, em đỡ anh." Cậu nói.

YunHo dựa vào người ChangMin, dường như không còn khí lực đứng vững, nhưng anh ép buộc bản thân phải đứng thẳng lên.

Anh loạng choạng đi về phía JaeJoong, cuối cùng là chạy nhanh về phía đó.

Một viên đạn xẹt qua bên tai anh, một viên khác bắn trúng áo chống đạn của anh, viên đạn thứ ba bắn trúng mặt đất nơi mà Yunho sắp đặt chân xuống ở bước kế tiếp, một quả RPG bên trái anh phát nổ mạnh, sóng sung kích tấn công, giống như lò lửa ập tới đập trúng bên hông và lưng YunHo, anh bị hất bay lên, ngửa mặt ngã sấp xuống đất.

YunHo nằm bất động trên mặt đất.

Sóng xung kích quá mạnh làm yunho choáng váng trong nhất thời, ngực đau nhức, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy như phổi bị xé rách.

Đạn pháo nổ mạnh mẽ quét qua lông mày và khóe mắt YunHo.

Anh lật người nằm sấp xuống, khẽ ngẩng đầu lên, máu tươi trong nháy mắt bao trùm bên gò má anh.

YunHo thậm chí không còn khí lực đưa tay lên lau sạch máu đang chảy xuống mắt, toàn bộ tâm tư của anh đều đặt lên người JaeJoong đang nằm cách đó không xa.

Anh dồn toàn bộ sức lực, dùng đầu gối chống đỡ bản thân, nhưng xem ra đó là một nhiệm vụ bất khả thi, lần nữa ngã lăn xuống đất, vì vậy YunHo quyết định trườn tới chỗ JaeJoong.

JaeJoong, em cố chịu đựng! Anh tới cứu em, anh tới cứu em về nhà.

23. Chương 23

RPG nổ mạng trên không trung, YooChun nhào mạnh lên người JaeJoong, dùng thân thể của mình che chắn cho cậu, mảnh đạn rít mạnh qua, sau đó anh chống người tránh khỏi Jaejoong, Yoochun mới ngẩng được đầu lên, đột nhiên người nghiêng nghiêng ngã lăn trên mặt đất, không nhúc nhích được.

Chờ YunHo chạy tới bên chỗ bọn họ, cuối cùng YooChun trở mình, trên mặt đầy máu tươi, viên đạn bắn trúng mặt anh, tạo thành một lỗ vô cùng sâu bên má phải anh.

"YunHo huyng, anh không sao chứ?" YooChun chẳng quan tâm máu tươi loang lổ trên mặt mình, không đợi YunHo trả lời liền kiểm tra đầu anh.

Lỗ tai YunHo chảy ra cái gì đó giống như thạch trái cây, thứ này nhìn trong suốt, một chút màu hồng hồng, còn có chút sền sệt.

"Tôi không sao, tôi rất ổn." YunHo quay đầu, càng nhiều dịch thể màu hồng hồng từ mũi và 2 lỗ tai anh chảy ra, nhưng anh lại hỏi tình hình JaeJoong: "JaeJoong thế nào? Cổ của em ấy sao lại chảy nhiều máu như vậy? Em ấy...."

YunHo nghẹn ngào, một giọt nước mắt rơi xuống ngực JaeJoong.

Anh muốn ôm JaeJoong vào lòng, nhưng lại sợ sai tư thế sẽ khiến cậu bị thương lần nữa, anh gắt gao nắm lấy tay trái không bị thương của cậu.

"Không sao đâu, anh đừng lo, trên cổ anh ấy chỉ là máu do viên đạn sượt qua tai thôi, chỉ là vết thương ngoài cơ thể, không sâu, cánh tay phải cũng chỉ là súng bắn bị thương dẫn đến gãy xương. Hiện tại chỉ bị mất một ít máu." Yoochun lấy trong túi cấp cứu ra một ống kim tiêm, tiêm cho JaeJoong một mũi, không sai, đây chính là morphine.

Không biết là do tác dụng của morphine hay cảm thấy là YunHo, JaeJoong tỉnh lại, thấy YunHo khóc đỏ hai mắt: "Này này này, anh có biết là anh khóc rất xấu không, ha ha." JaeJoong khẽ cười nhưng rồi kéo tay phải của anh.

"KimJaeJoong! em muốn dọa chết anh phải không!!" YunHo nhìn JaeJoong tỉnh lại, lấy tay lau qua loa máu cùng nước mắt, trừng con mắt đỏ ngầu nhìn cậu.

" Anh làm em đau." JaeJoong cau mày.

YunHo vội vã buông tay đang gắt gao nắm chặt tay JaeJoong.

"Được rồi, YunHo huyng, chúng ta nhanh chóng đưa JaeJoong huyng đến nơi an toàn đi." YooChun nói, sau đó đem tay bị thương của cậu đặt lên cổ mình, để YunHo đem cánh tay bị thương kia của JaeJoong giơ lên cao.

Ba người băng qua hỏa tuyến, đặt JaeJoong ở sau một bức tường thấp.

Đến lúc này, YunHo mới phát hiện vết thương của YooChun rất nghiêm trọng, nhưng chính hắn lại chỉ cười cười nói: "Thấy không, huân chương đã trong tay em, anh có muốn cũng không được."

YunHo bắt đầu gọi tổng bộ: "Núi cao số 1, đây là báo săn 2-1, chúng tôi đang bị tấn công, quân ít địch nhiều, chúng tôi cần viện trợ, yêu cầu phái ra lực lượng hỏa tốc, hết!"

"Được, chúng tôi đã cho người tới, hết!"

Nhanh chóng là bao lâu? Trong lòng YunHo cực kỳ hỗn loạn, nhưng là một người lính, anh vĩnh viễn phải kiên trì, đánh cho xong mỗi trận đấu.

Anh muốn đưa JaeJoong về nhà, muốn nhanh chóng đến xem nông trường của Kẹo, anh không thể chết ở nơi này.

Ngay sau đó bọn họ kéo Sam vừa bị thương qua bên này, YooChun cắt ống quần ướt sũng máu, tiến hành băng bó vết thương trên ống chân của Sam.

Cách đó không xa Key yểm trợ ở trung tâm đi tới, hắn để vũ khí bên người, nòng súng hướng xuống. Nhìn qua có chút không tập trung.

"Key" YunHo hướng hắn gọi to, hắn không tra lời.

"What's the ***! cậu ta đang làm cái trò gì thế!!?" ChangMin cũng nhìn ngây người.

Key quay đầu, nhìn quang cảnh trước mắt khắp nơi hoang tàn, cậu đi ra hướng đầu phố, thân thể cậu hoàn toàn bại lộ ra ngoài, súng vẫn đeo bên người, hành động bất ngờ này làm cho toàn bộ quân địch trên phố kinh ngạc.

Bọn họ ngừng bắn, nhưng rất nhanh khôi phục lại, toàn bộ súng trường AK tự động bắn đúng hướng Key.

Đạn trên không trung gào thét, cát bụi bay tứ tung trên mặt đất bên cạnh hắn, nhưng cậu vẫn tiếp tục đi về hướng quân địch.

YooChun và ChangMin đưa mắt ra hiệu, ChangMin bắn rất nhanh và chính xác yểm trợ cho YooChun. YooChun đứng lên trong mưa đạn kéo lấy áo chống đạn của Key, kéo cậu quay lại, anh kéo Key ngã xuống đất, Key một chút phản ứng cũng không có.

"Key" YunHo vỗ vỗ vào mặt cậu.

Không có phản ứng, nhìn qua cậu như bị mắc chứng hoảng loạng tinh thần, chỉ dùng ánh mắt mờ mờ nhìn về nơi xa.

Chứng căng thẳng – catatonia: sự vận động và ý chí rối loạn, bao gồm: cứng nhắc, ra vẻ ta đây, tự động phục tùng, cứng đờ, bắt trước theo hành động, im miệng không nói, không tuân lệnh, tự kích động. Những hiện tượng này xuất hiện khi di chuyển quá nhiều, quá ít hoặc di chuyển không theo bối cảnh.

Thông thường là do nhiệm vụ quá nhiều, trách nhiệm to lớn, sốt ruột, cảm giác không điều khiển được cuộc sống của mình, làm việc không được tốt, ăn uống không phù hợp, ít vận động, thiếu ngủ, gia đình mâu thuẫn, cùng với tác động của ô nhiễm môi trường gây nên. Còn nhiều nhân tố khác, nhưng dễ nhận thấy Key là bởi vì chiến tranh.

Chiến đấu khiến cho sự sợ hãi và lo lắng trong cơ thể mỗi người biểu hiện sự khác nhau. Ví dụ như YunHo, căng thẳng khiến cho anh càng trở nên lạnh lùng.

Nhưng biệu hiện của Key lại là một biểu hiện mới, trạng thái tâm lý của cậu không cách nào qua loa đối phó trong tình huống này, khiến cho tinh thần của cậu hoàn toàn sụp đổ. Mấy tháng trước, đặc biệt là đối trận chiến này khiến cho thần kinh cậu ta căng thẳng, buồn chán, gắt gỏng, tỏ ra tiêu cực.

Cậu biết tâm lý của mình đã không còn cách nào ứng phó với trận chiến này, "Cự tuyệt' đã trở thành cách tự mình đề phòng của cậu ta.

Hiện tại chỉ còn lại 5 người tham gia chiến đấu, bọ họ phải đối mặt với 30 người, đạn dược cũng không còn lại là bao.

YunHo cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Đúng lúc này phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng súng, sau đó nhằm ngay họng súng của địch, mục tiêu bắn xuất hiện, nhưng bọn họ ngưỡng mộ chính là súng máy cỡ 50, súng liên thanh M240, và máy phóng đạn Mk19.

Cảm tạ trời đất, thượng úy Paul tới đúng lúc.

24. Chương 24

"Chúng ta mau chóng rút lui, 20 phút nữa chi viện trên không đến, sẽ san bằng nơi này." Thượng úy Paul nói.

Để các anh em yểm trợ, YunHo cùng ChangMin đỡ Sam đặt lên xe, YooChun một bên mặt quấn băng gạc cũng theo lên xe.

YunHo chạy lại ôm JaeJoong, nguyên nhân vì JaeJoong tiêm morphin nên hiện tại hết sức phấn khích.

Cái miệng nhỏ không ngừng nói: "YunHo, anh bế kiểu công chúa là muốn cưới em sao??"

"Yunho anh chạy chậm chút, tay em đau chết đi được!"

"Yunho, nếu em không còn cánh tay anh còn muốn em không?"

Yunho không rảnh để đấu võ mồm với cậu, thầm nghĩ chạy càng nhanh càng tốt.

"Trung sĩ, xe này đã đầy, xin anh lên một xe khác." Binh lính trên xe lục chiến chỉ chiếc xe cách đó 10 thước.

"Fuck!!" càng chạy nhiều sẽ càng nguy hiểm, quân địch còn đang không ngừng điên cuồng xả súng.

Trong nháy mắt, YunHo xoay người, một viên đạn bắn trúng áo chống đạn của JaeJoong, một viên khác bắn trúng khe hở nách của quân phục và áo chống đạn của anh.

YunHo không phát hiện ra, ôm JaeJoong thẳng đến xe Hummer.

“JaeJoong, JaeJoong, tỉnh tỉnh, vừa rồi còn blah blah nói không ngừng mà.” YunHo lay lay JaeJoong trong lòng.

Ai ngờ JaeJoong lại ho ra một ngụm máu, miệng cậu mở rộng, thở gấp gáp, phì phò, tay chân lạnh lẽo, cậu đang rơi vào trạng thái bị sốc.

“YunHo…em… ngày gia đình em thật sự….thật sự không thích….Ở nhà đâu.” Khóe miệng cậu máu chảy ra không ngừng còn mang theo máu cục.

“JaeJoong, JaeJoong, em cố chịu đựng.” YunHo kiểm tra cơ thể cậu, quả nhiên thấy phía bên phải dưới nách có vết máu chảy, anh vội vã đem JaeJoong đặt ngang trên xe. Anh tự tay lau máu trên khóe miệng cậu, nhưng dù lau thế nào cũng đều không sạch.

“Anh… căng thẳng như vậy làm gì, thế này có thể…a… bị bắn trúng, về nước… mua xổ số.” JaeJoong cười, nhưng nước mắt trên khóe mắt chảy xuống.

Hàm răng trắng tinh, ngăn nắp, sạch sẽ bị máu nhuộm đỏ, đầu của cậu đã sớm gục xuống, tóc ngắn rất đẹp, cái trán đầy đặn, không đẹp nhất chính là trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt lộ ra màu đen của bụi bẩn và mồ hôi.

” Nhanh lên một chút! Mẹ nó!! lái nhanh một chút!!”

“Trung sĩ, chúng tôi đã gọi PJs, dự tính năm phút nữa bọn họ sẽ tới ngoại ô, chúng tôi sẽ yểm chợ cho 2 người lên phi cơ.”

Một hạ sĩ nghiêm trang quy củ nói với YunHo.

YunHo cũng hiểu rõ, hiện tại JaeJoong trúng đạn, tình huống nguy cấp, tốc độ của xe dù sao cũng đuổi không kịp phi cơ.

PJs: Pararescue Jumpers, là không quân đặc chủng tác chiến bộ tư lệnh (AFSOC) và không quân tác chiến bộ tư lệnh (ACC) Hợp tác thành lập, chấp hành viện trợ theo chủ nghĩa nhân đạo và nhân viên cứu trợ chi viện đặc thù chiến đấu quân đội được gọi là “PJs”.

Hummer vừa mới dừng sau tường yểm trợ ở ngoại ô thì máy bay trực thăng đúng lúc bay tới.

YunHo bị thương tương đối nhẹ, anh ngồi dựa vào máy bay trực thăng, hai mắt nhìn chằm chằm JaeJoong.

Máy bay trực thăng cứu viện đã được Black Haw sửa lại, bỏ đi chỗ ngồi phía sau thuận tiện để người bị thương có thể nằm ở phía trên.

Jaejoong đang trong tình trạng rất nguy cấp, miệng không ngừng chảy ra máu tươi, kèm theo bọt khí biến thành máu cục.

Không nghi ngờ, đạn đã bắn trúng phổi của cậu.

Hô hấp của cậu bắt đầu dồn dập, ánh mắt lờ mờ.

“Cầu xin anh, hãy cứu lấy em ấy, đừng để ý tới tôi!” YunHo ngăn cản việc kiểm tra của bác sỹ đối với anh.

“Đừng lo cho tôi.” YunHo khoát tay không muốn chấp nhận điều trị.

“Trung sĩ, vị binh sỹ kia đương nhiên sẽ có người chăm sóc.” bác sỹ lớn tiếng nói bên tai hắn.

Máy bay trực thăng phát ra âm thanh âm ầm nên YunHo nghe không rõ.

“Con mẹ nó, anh không thấy em ấy sắp chết sao!!” YunHo muốn tới gần JaeJoong.

Anh muốn coi chừng em ấy, cho dù chết, anh cũng không để JaeJoong chết trên máy bay trực thăng lạnh giá này.

“Trung sĩ, xin hãy bình tĩnh, bình tĩnh.” bác sỹ đưa hai tay ngăn chặn YunHo, nỗ lực làm cho anh tỉnh táo lại.

Bên kia, hai bác sỹ khác đang cấp cứu cho JaeJoong.

Máu và dịch thể lần lượt được đưa vào cơ thể JaeJoong.

Phổi của cậu bị trúng đạn, áp lực ***g ngực cao, do ảnh hưởng của hai nguyên nhân trên khiến cậu dù đeo bình Oxy cũng thực sự khó thở, mặt cậu tái nhợt, hai mắt nhắm hờ, đầu vô lực nghiêng về một bên.

Bác sỹ nghiêng mình tìm kiếm vật dụng cấp cứu.

YunHo cúi người, đưa tay nắm chặt một tay JaeJoong.

Cái tay đó không ấm chút nào, bởi vì YunHo nắm chặt mà hiện ra dáng vẻ khác thường. Tay anh thả lỏng buông thõng xuống khoang máy bay.

Bởi vì trận đấu ác liệt này, bàn tay xinh đẹp ban đầu bị nhuốm đen bùn đất bao phủ. Ngay cả trong móng tay cũng đều là bùn.

"Kim JaeJoong, em không được buông tay, anh không cho phép em đắp quốc kỳ về nhà, càng sẽ không cho em đến cái nơi Arlington ngu ngốc gì gì đó." (Nghĩa trang Arlington là nơi an táng của hơn 290.000 người, trong đó phần lớn là các binh lính, sĩ quan hoặc cựu chiến binh của quân đội Hoa Kỳ.)

YunHo không muốn nói ra không muốn nói ra hai từ nghĩa trang. Đó là nơi các binh sỹ đều không muốn nhắc tới.

"Mùa đông ở Virginia rét như vậy, tuyết sẽ rơi, em sẽ không quen đâu."

YunHo thấp giọng nói, dần dần chỉ nhìn thấy bờ môi của anh mấp máy.

Anh tựa như rơi vào thế giới khác, hai mắt đờ đẫn, tay đang cầm tay JaeJoong cũng buông lỏng ra.

" Tìm được rồi"

Bác sỹ vội vã xoay người tới bên cạnh JaeJoong, cởi áo cậu ra, cầm một vật sáng ước chừng như ngòi bút bi cứ như vậy chậm rãi đâm vào phía dưới xương quai xanh, làm cho khí phóng ra khỏi ngực.

Bác sỹ ra tay rất chuẩn, vừa mới đâm xuống đã thấy JaeJoong thở mạnh một cái, đôi mắt cũng thoáng chốc mở ra.

Hô hấp của cậu dần dần ổn định, dường như cũng khôi phục được ý thức.

Quay đầu lại nhìn vào mắt YunHo nở nụ cười.

Cậu chớp chớp hai mắt mình làm cho YunHo yên tâm.

Này, Jung YunHo, em vừa đến một nơi rất tối, không hề có ánh sáng.

Trước khi gặp được anh, em đã lãng phí thật nhiều thời gian, cũng từng lỗ mãng thấy chết không sợ.

Hình như em nghe được âm thanh của anh, anh gọi em trở về.

Em không sợ sống, cũng không sợ chết, em đã đi qua bao bài ca sớm mai, cùng lửa đạn hoàng hôn.

Em muốn quay về bên cạnh anh, vì anh em phải trở về, đến bên cạnh anh.

Bởi vì em sợ, không có ai yêu anh nhiều hơn em.

25. Chương 25

Đến căn cứ, một chiếc máy bay trực thăng khác đã sớm chờ ở đó để đưa JaeJoong về căn cứ ở Pa-ki-xtan điều trị, nơi đó có điều kiện chữa trị rất tốt.

Mãi đến khi ChangMin kéo YunHo lại anh mới buông tay JaeJoong ra.

YunHo nhìn theo chiếc trực thăng bay về hướng biển đông, xa xa hai binh sĩ đang áp giải tù binh tới phòng thẩm vấn, YunHo thấy tên tù binh, hai mắt đỏ ngầu vọt tới đánh cho tên tù binh ngã xuống đất, YunHo ngồi trên người hắn đấm một cái, sau đó hai tay anh túm cổ áo gã, lượng a-đrê-na-lin lớn làm cho tay anh không ngừng run rẩy.

"Trung sĩ! Gã là tù binh!" hai binh sĩ cố gắng kéo YunHo ra.

Đầu tóc YunHo lúc này như con sư tử điên cuồng: "Đậu má nhà mày!! cmn cút hết cho tao."

Tên tù binh lại bật cười: "HA ha ha, Trung Sĩ Jung của chúng ta hình như quên mất "Công ước Geneva"." hắn nhổ máu trong miệng ra.

"Fuck you!!" YunHo gầm thét, "Tên, cấp bậc, số thứ tự! Nếu như mày không có họ tên, cấp bậc và số thứ tự, mày không phải là binh sĩ, "Công ước Geneva" vô hiệu đối với mày. Mày không phải binh sĩ nhưng tao phát hiện trên người mày có vũ khí, mày không phải là phần tử khủng bố thì cũng là gián điệp. Bất luận thế nào, tao cũng có thể đả thương mày."

"Ha Ha, chúng mày đều là người Mỹ, chúng mày muốn nói cái đéo gì chả được." tên tù binh cười với vẻ mặt thoải mái.

"Tập kích bọn tao đều do một tay mày bày ra phải không?"

" Chúng mày cho rằng bắt được tao và thằng Apudule thì lực lượng vũ trang bên ngoài sẽ nghe theo bọn mày sao? Chấp nhận kiểu dân chủ của bọn Mỹ chúng mày sao?"

"Cmn trả lời vấn đề của tao! Có phải mày làm không?"

"Người của tao đã bắn chết tiểu tình nhân của mày, coi như là báo thù cho lỗ tai của tao đó."

"Con mẹ nó, câm miệng! Em ấy không chết!!" YunHo nổi giận lấy tay bóp miệng tên tù binh.

Thiếu úy Nell kéo YunHo lại, phân phó binh sĩ đưa tù binh đi.

"Jung YunHo cậu không được khinh suất!"

Thiếu úy Nell thấp giọng khuyên bảo anh, lại nhìn thấy máu thịt mơ hồ ở chân anh: "Mau đến bác sĩ kiểm tra một chút đi."

Đám người dần dần giải tán, YunHo một mình đứng ở bãi đỗ xe, trong đầu chợt hiện lên từng cảnh tượng JaeJoong bị trúng đạn cùng với tiếng cười nói của tên tù binh.

Lúc này anh cảm thấy toàn bộ khí lực như bị trút hết, toàn bộ trời đất xoay chuyển, mặt đất, bầu trời, nhà cửa đều biến mất vào khoảng không đen tối đáng sợ.

"JaeJoong!" YunHo đột nhiên giật mình tỉnh giấc từ cơn mơ, do bất chợt ngồi dậy, trước mặt YunHo là một màu đen kịt, còn có chút chống mặt. Bởi vì não chấn động, ký ức của anh dừng lại ở cảnh anh cùng JaeJoong trên máy bay cứu trợ.

Dần dần, mảng đen trước mắt biến mất, YunHo phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, giường bên phải cũng là một người bị thương, bên trái bị chắn mởi một tấm rèm màu trắng.

YunHo vén chăn xuống giường, không ngờ chân phải vừa đặt xuống toàn thân liền đau nhức, người anh lảo đảo, dưới tình thế cấp bách anh liền đưa tay với lấy tấm rèm trắng, đồng thời kéo rơi tấm rèm xuống.

Anh ngẩng đầu đã nhìn thấy bên cạnh là giường của JaeJoong, đứng bên cạnh giường là bác sĩ đang cầm bệnh án của cậu.

"Vị trung sĩ này, chân anh vừa mới phẫu thuật, còn nữa, xin đừng tiếp tục hành động nguy hiểm như vậy." vị bác sĩ mặc áo blouse trắng, gương mặt bởi vì cặp mắt nòng nọc mà trông có vẻ rất ngây thơ.

Một bên y tá dìu YunHo dậy ngồi bên giường.

"JaeJoong huynh, anh có việc gì hoặc muốn xuống giường cứ bấm chuông, em sẽ đến ngay." Vị bác sĩ trẻ có khuôn mặt vô hại cười nói.

“Yah, nhóc con này, JaeJoong huyng của cậu đã có tôi rồi.” YunHo trợn tròn hai mắt, nhìn bác sỹ trẻ như tình địch.

“Hừ, chờ anh đi được rồi nói!” bác sỹ trẻ liếc anh rồi đi ra ngoài cùng y tá.

Thấy bác sỹ đi ra ngoài rồi, JaeJoong mới mở miệng nói: “Jung YunHo anh ấu trĩ chết đi được!”

JaeJoong bởi vì phẫu thuật phổi nên đang nửa nằm nửa ngồi, phần đầu giường được nâng lên khoảng 30 độ, cậu thoải mái dựa vào một cái gối đầu.

“Ơ, JaeJoong! em có thể nói chuyện!” YunHo hưng phấn nhảy một chân đến bên giường JaeJoong, cẩn thận ngồi xuống, sợ sẽ đụng vào người cậu.

“Nói thừa, em bị thương ở phổi chứ không phải dây thanh quản!” tuy nói như vậy nhưng âm thanh của JaeJoong rất yếu, mang theo hơi thở mạnh.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Yunho hỏi.

“Căn cứ an ninh Rammus ở Đức.”

Nguyên nhân là do YunHo ngất xỉu suốt hai ngày, bác sỹ ở căn cứ muốn đưa anh đi điều trị ở bệnh viện tốt nhất. Vì vậy, hắn đến căn cứ này sau JaeJoong hai ngày, trụ sở này nằm phía Tây Đức.

YunHo dừng một chút, khó chịu hỏi: “Vừa rồi, vị bác sĩ kia, em quen à?”

“Đúng vậy, em và JunSu nói chuyện rất hợp đó.” JaeJoong cố ý nói rất thân mật.

“…..Oh…..” YunHo ngạc nhiên trả lời.

Lúc này đến lượt JaeJoong buồn bực: “Anh chỉ “Oh” là sao? Jung YunHo, có phải bị anh nổ tới ngu người rồi không!”

YunHo nghe được JaeJoong hỏi như vậy, đương nhiên biết bọn họ là quan hệ bạn bè, anh không nhanh không chậm đứng dậy nói: “Thằng nhóc kia trông như trẻ con, chẳng làm được trò trống gì đâu.”

YunHo nhảy một chân về giường mình tươi cười nói.

“Anh!! A—“

YunHo cư nhiên không ghen mà lại còn nói như vậy!! JaeJoong nhất thời kích động muốn đứng dậy, nhưng lại động vào vết thương, nhăn mặt lại, ngã trở về giường.

“JaeJoong, em không sao chứ?? Anh gọi bác sỹ” YunHo lo lắng muốn ấn chuông.

“Không cần! bị anh chọc giận tức chết rồi!” JaeJoong không quay được người, chỉ có thể nhìn qua chỗ khác, mơ hồ kéo chăn lên đầu.

“Anh tin em, JaeJoong.” YunHo bất đắc dĩ nhảy qua, kéo chăn của người yêu ra: “Nếu em thực sự thích cậu ta, anh sẽ chúc phúc cho em, chúng ta đã vượt qua tình yêu, Kim JaeJoong, em chính là người thân của anh.”

Bọn họ nói, yêu trên mười năm chỉ có thể là thân tình, bọn họ còn nói, mãi mãi không thay đổi chính là thân tình.

Kim JaeJoong, anh muốn em trở thành thân nhân của anh, không phải là tình nhân, hay người nào đó.

Bởi vì vết thương của YunHo nhẹ, nửa tháng sau đã được xuất viện, quay trở về Iraq. Mà Kim Jaejoong vẫn đang điều trị ở Đức.

Cậu điều trị ở Đức hoàn toàn hồi phục đã là ba tháng sau, lúc liên lạc với YunHo, anh và một số binh sĩ đã về nước, YunHo cũng nói sẽ ra phi trường đón cậu.

Vì thế JaeJoong vẫn còn cùng anh ầm ĩ.

Lúc bọn họ cùng nhau thắng trận trở về, JaeJoong ở căn cứ Bayern Đức tiếp nhận quân hàm binh nhì. Trong hội trường quân đội trang nghiêm, rất đông quân nhân, trên có tướng quân, dưới có các cấp bậc binh sĩ, còn có nhiếp ảnh gia quân đội, đều là vì một người.

"Ngoại trừ tấm huân chương này ra, tôi còn muốn trao tặng binh nhì Kim JaeJoong một huân chương khác." Thượng tá trao huân chương cho JaeJoong nói.

"Tôi không biết cậu ấy biết rõ không, nhưng cậu ấy phải nhận được huân chương này," Thượng tá nhìn JaeJoong một chút: "Huân chương này là do tiểu đội trưởng xin cho cậu."

Jung YunHo?

JaeJoong nghe được câu này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

"Trung sĩ Jung YunHo" Thượng tá nói ra tên vị tiểu đội trưởng này, lại nói tiếp: "Còn có Thiếu úy Nell."

Thượng tá cúi đầu nhìn bản thảo, cũng lộ ra vẻ mặt bất ngờ, sau đó vừa cười vừa tiếp tục đọc: "Khen thưởng cậu đã anh dũng đối mặt với quân địch, hơn nữa không sợ hãi chút nào đi cứu các binh sỹ bị thương, tôi đại diện cho ba quân Hải, lục, không của The United States of America, tại đây, trao tặng binh nhì Kim JaeJoong huân chương Đồng tinh."

"Từ nay về sau, cậu được giao quyền có thể làm dũng sỹ chiến đấu ký hiệu đồng tinh huân chương."

JaeJoong nở nụ cười, cậu cúi đầu lén lút lau đi nước ở khóe mắt, cậu đang nhớ lại lúc khổ luyện ở trại tân binh, lại nghĩ tới khó khăn khi mới tới Iraq.

Trong lễ đường vang lên tiếng vỗ tay, cậu ngẩng đầu, nhưng lại không nhìn rõ những người dưới đài.

Jung YunHo, em thật hy vọng anh ở đây bên cạnh em.

"Ngoài những thứ này, ở chỗ tôi còn có một phong thư, do chính tay trung sĩ Jung YunHo viết, cậu ấy hy vọng tôi có thể đọc ở đây, " Thượng tá nói, quay đầu hỏi ý kiến JaeJoong: "Có thể chứ?"

JaeJoong không hiểu ra sao, ngây ngốc gật đầu.

"Trung sĩ Jung YunHo nói, cậu là binh sĩ ưu tú nhất." Thượng tá dừng một chút rồi nói tiếp: "JaeJoong, anh đã từng nói, muốn ở trung tâm thương mại Miami cầu hôn em, nhưng em vô tình cự tuyệt anh, về sau anh nghĩ trở về sân bay cầu hôn em, nhưng chiến tranh vô tình cự tuyệt anh."

Thượng tá đọc đến đây, trong lễ đường đã vang lên tiếng vỗ tay hoan hô, cửa đối diện hội trường mở ra, YunHo mũ áo chỉnh tề bước nhanh đến, JaeJoong thật không ngờ sẽ gặp YunHo ở chỗ này, cậu dùng tay che miệng đang há to, lắc đầu không thể tin được.

Thượng tá cười nhường lại vị trí, đưa lại huân chương vào tay YunHo.

"Cuối cùng, anh chọn cầu hôn em ở căn cứ Bayern của Đức, xin hãy gả cho anh, Kim JaeJoong." YunHo trịnh trọng cầm huân chương đưa ra trước ngực JaeJoong, quỳ một chân xuống đất nói.

Dưới tiếng hoan hô "Đồng ý đi" của cả lễ đường có thể làm bật tung cả nóc nhà.

JaeJoong lại nói: "Có ai cầu hôn mà cả một bông hoa cũng không có, còn dùng huân chương."

"Nhưng anh có tấm lòng!"

"Cầu hồn ngay cả thật lòng cũng không có thì cầu cái gì." JaeJoong vẫn như cũ kiêu ngạo nói.

"Anh..anh.." YunHo nôn nóng nói không ra lời, anh ủ rũ đứng lên.

YunHo nghĩ dùng huân chương cầu hôn, đối với quân nhân mà nói thật là lãng mạn.

"Đồ ngốc" JaeJoong nhìn anh khẩn trương như vậy, lấy trong túi áo ngực của mình ra một chiếc nhẫn, đeo vào tay YunHo: "Nào, bây giờ là em cưới anh, Jung YunHo."

Chiếc nhẫn này là biểu tượng của bọn họ, mỗi binh sỹ đều có một cái.

YunHo lẫy tay vỗ sau gáy, anh tại sao lại không nghĩ đến!!

JaeJoong nhìn động tác của anh, nói: “Thế nào? Không muốn à?”

“Anh đồng ý, Chỉ cần có thể cùng em kết hôn!!”

JaeJoong nhìn ánh mắt nồng cháy của YunHo, “Nè, nè, Jung YunHo, anh không phải là ở chỗ này, ưm….”

Chính là cái cậu vừa nghĩ ra kia, YunHo hôn lên môi JaeJoong.

JaeJoong ngay lúc này lại phá lên cười.

“Em cười cái gì?” YunHo hỏi.

“Em muốn nói, hay là cầu hôn ở sân vận động American Airlines Arena hoành tráng hơn, ha ha!”

Nghe tiếng cười đứt đoạn của JaeJoong, vẻ mặt YunHo tức giận, tiểu tổ tông này, làm thế nào cũng không hài lòng.

“Này này! YunHo, anh có biểu cảm gì đấy! Nhẫn cũng không mang, anh muốn hủy hôn sao!”

“Nghe em nói như vậy, anh bỗng thấy hối hận, anh muốn ở nhà hàng sang trọng cầu hôn lại em.”

“Ai, không cần không cần! lần này, ở đây rất tốt!”

“Không được, Ở đây không có gì tốt!” YunHo không nhìn thấy vẻ mặt của JaeJoong nghiêm túc nói.

“YunHo” JaeJoong trộm gà không được còn mất nắm gạo, khuôn mặt nhỏ nhắn mất tự nhiên, miệng làm nũng.

“Vậy em có lấy chồng không?”

“Lấy, em lấy!” JaeJoong nhanh chóng gật đầu, gắt gao nắm chặt tay YunHo, sợ anh sẽ đổi ý.

” Vật nhỏ, cuối cùng anh cũng cưới được em về tay, ha ha!” YunHo ôm eo JaeJoong, cúi đầu hôn.

Kim Jaejoong nghe xong lời này mới phản ứng: “Jung YunHo, lão tử nhớ lời anh nói!!”

[Chính văn hoàn]

26. Chương 26: Phiên Ngoại 1

Một ngày nào đó cuối năm 2010

“ChangMin, em vào xem xem, sao JaeJoong vẫn chưa đi ra vậy?” YunHo đứng dựa bên cạnh xe hoa, đưa tay lên nhìn đồng hồ, vừa lo lắng nhìn vào phòng.

“Ai nha, đến đây, đến đây.” Không đợi ChangMin đi vào, YooChun đã đẩy cậu ra, “Gấp cái gì, không phải đã ra rồi sao.”

“Nếu không ra sẽ trễ giờ lành, tiểu tổ tông ạ” YunHo nói.

Anh nhìn người yêu trước mắt, thực sự là nói không nên lời.

Hai người vội vã ngồi lên xe hoa, hướng tới giáo đường.

Không sai, hôm nay là ngày bọn họ kết hôn, cuối năm 2010, tổng thống ký tên, sau 17 năm, chính sách “Không hỏi không nói” đối với đồng tính luyến ái chính thức bị phế bỏ. Tuyên bố sau này của Mỹ là tiếp nhận công khai những người đồng tính luyến ái nhập ngũ, cũng không khai trừ những người đồng tính khỏi quân ngũ.

Kim JaeJoong mặc một thân tây trang màu trắng, bên trong là một chiếc sơ mi màu hồng, còn thắt một chiếc nơ màu trắng. Tóc giống như ba tháng trước, che khuất cái chán, không có cái đầu nấm đáng yêu, cũng bất đồng với vẻ ngoài anh tuấn ở Iraq, nhưng lại hiện ra một chút đơn thuần trẻ trung.

“Không phải em nói sẽ mặc quân phục đấy sao?” YunHo thấy cậu một thân tây trang liền hỏi.

Quâ nhân đang thi hành nghĩa vụ quân sự phải mặc quân phục, nhưng cô dâu có thể mặc trang phục kết hôn truyền thống hoặc đồng phục.

“Đồng phục của em không đẹp!”

Được rồi, người này lại bắt đầu ngạo kiều.

JaeJoong liếc mắt nhìn đồng phục của YunHo.

YunHo xuất ngũ năm 2006, sau đó dành học phí học xong đại học chính quy về lục quân, 10 năm tham gia quân đội, sau đó vào trường sỹ quan lục quân Mỹ học tập, vì thành tích tốt nghiệp xuất sắc, nên được phong hàm Thiếu úy.

Trước đó không lâu anh đã qua kỳ thi thăng cấp, trở thành trung úy.

YunHo mặc bộ lễ phục sĩ quan màu tím, bên trong mặc áo sơ mi trắng, thắt nơ màu đen. Trước ngực đeo huân chương năng lực và huân chương anh dũng. Đặc biệt là huân chương đồng tinh và huân chương tử tinh.

Chiến tranh Iraq kết thúc cùng với việc ngồi văn phòng làm việc khiến JaeJoong yên tâm không ít, hơn nữa dưới hoàn cảnh kinh tế trì trệ, chỉ riêng việc YunHo làm trung úy tiền lương một tháng hơn 6 mươi nghìn, cũng rất khả quan, chưa kể các loại bảo hiểm, phúc lợi khác.

Điều JaeJoong hài lòng nhất chính là, sĩ quan không giống như quân lính phải quay về căn cứ, bọn họ sau khi kết hôn, cấp trên cấp cho 1 căn phòng, còn căn phòng nhỏ bọn họ đã mua để lại ChangMin và YooChun có thể qua lại.

Sinh hoạt cứ theo quỹ đạo như vậy.

“JaeJoong của chúng ta mặc cái gì đều dễ nhìn” con mắt YunHo nhìn thật lâu trên người JaeJoong, thế nào cũng không đủ.

“Không được, cả đời kết hôn một lần, em muốn đẹp hơn anh!” JaeJoong quay đầu lại nhìn lễ phục của YunHo một chút.

Người nhà cùng bạn bè cũng đã chờ trong giáo đường, nghi thức chúc phúc của mọi người ở đây đã hoàn tất. Khiến cho JaeJoong kinh ngạc, hai người đi cổng chào lại có hàng quân kiếm tạo thành cổng vào chờ bọn họ.

Hóa ra quân nhân kết hôn lại có nghi thức riêng như vậy, tổng cộng sáu người, khoảng cách giữa hai người là một một bậc thang, hai người đối diện nhau, theo khẩu lệnh truyền đạt, tay phải giơ kiếm lên cao, hai mũi kiếm đụng nhau, lưỡi kiếm hướng về phía trước.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của JaeJoong, YunHo cười giải thích cho cậu: “Đây là truyền thống quân đội, tượng trưng cho sự trung thành của lục quân với vợ chồng mới cưới, chỉ có tân hôn mới được phép đi qua cổng vòm nha.”

“Em không muốn sự trung thành của lục quân với em, em chỉ muốn anh trung thành với em.” JaeJoong gắt gao kéo cánh tay YunHo.

YunHo không tra lời, nhưng ôm thắt lưng JaeJoong hôn sâu, thẳng đến khi JaeJoong sắp không thở nổi dùng tay đang cầm hoa trong ngực khẽ đẩy YunHo ra.

“Có đủ trung thành hay không?”

“Được….tạm được rồi ”

Trong lúc JaeJoong vui vẻ đi qua người cuối cùng của cổng vòm, cái mông đột nhiên bị vỗ một cái: “Welcome to the Army.”

Đây là một phong tục, binh sĩ hàng cuối cùng sẽ dùng sống kiếm vỗ nhẹ vào mông tân nương, thể hiện sự hoan nghênh đến với lục quân. Bất quá nghi thức này đúng là chưa từng áp dụng với tân nương quân nhân. Hiển nhiên binh nhì này không nhận ra đây là Thượng sĩ Kim.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ lên, hai mắt trừng trừng, làm cho binh nhì kia sợ hãi.

Đây là Thượng sĩ, Kim JaeJoong." Khách quý hai bên lễ đài và Thiếu tá Nell nén cười, đối với binh nhì này nói.

JaeJoong hung hăng nhéo sau lưng YunHo một cái.

Dám dừa bảo em biết có thể mặc gì tùy chọn!

Không chỉ bị mọi người cho là cô dâu, còn bị người ta vỗ mông. Sớm biết vậy mình đã mặc quân phục, hừ!!

Để tránh buổi chiều lại phát sinh sự tình kia, Buổi tiệc tối JaeJoong mặc lễ phục dạ hội của lục quân giống YunHo.

Lễ phục dạ hội này là một loại chế phục, có chút giống với áo tuxedo không đuôi, ngắn thì giống áo jacket. Phía trước mở rộng giống như áo áo bành tô, những sợi kim tuyến đan to vòng qua vai áo, YunHo là màu vàng, còn JaeJoong là màu đỏ tươi.

Thắt lưng được thiết kế thu mở tự nhiên, lộ ra vóc dáng rất đẹp của nam nhân, đặc biệt như là nhân vật chính hôm nay của chúng ta, người có vóc dáng vô cùng đẹp.

Bên trong là áo sơ mi trắng, phối với một cái nơ đen nhỏ. Tay áo Lễ phục màu đen có thêu đường viền hoa màu vàng rực rỡ, sự khác nhau của JaeJoong cùng YunHo là Quân hàm thêu trên đó.

"Shim ChangMin em có thể kiềm chế một chút không!" JaeJoong cầm một ly Champagne, vẻ mặt khinh bỉ trách mắng ChangMin đang điên cuồng ăn tiệc.

"Uhm… Em cũng đâu phải chưa đưa tiền mừng, a…" ChangMin cố sức nuốt xuống thức ăn trong miệng, nói tiếp: "Chỗ này còn chưa đủ tiền mừng của em đâu, hay là, anh sợ em ăn luôn nam nhân của anh."

Sau đó lại cầm một cái chân con cua lên, nói: "Nè, cua ở đây thật béo, đặt mua ở bờ biển phái Tây phải không?"

Kim JaeJoong nhìn cái chân cua thô kệch kia, nghe ChangMin nói, hận không thể một cước đá vào mông nó một cái, vừa định hành động thì nghe thấy YunHo gọi: "JaeJoong, mau tới đây"

JaeJoong thu lại vẻ mặt, hướng tới chỗ YUnHo: "Làm sao vậy?"

"Em xem ai tới đây?" YunHo từ phía sau kéo ra một chàng trai

"Emir!"

JaeJoong kích động ôm lấy chàng trai trước mắt: "Em có khỏe không?"

Emir cao đến ngực JaeJoong, tóc xoăn xoăn màu đen, hai mắt thật to, vi là thiếu niên nên ngũ quan càng sâu sắc. Cậu mặc tây trang màu đen, cùng một cái cà-vạt nhỏ, chân đi giày da sáng loáng. Bây giờ mới nhìn ra, đây hiển nhiên là tiểu vương tử Ả rập.

"Em rất khỏe, anh trai xinh đẹp, chúc mừng anh và cả anh trung sĩ!" Emir cũng kích động nói.

JaeJoong nhìn Emir phía sau YunHo cảm kích cười.

Cậu tiến về phía trước YunHo một chút để hỏi thăm cuộc sống khó khăn hàng ngày của Emir, nhân tiện bay đến Iraq.

YunHo đi lên trước, nắm lấy vai JaeJoong: "Đứa nhỏ ngốc, cảm ơn anh làm gì, em không phải là đáp ứng tiểu vương tử khiến cậu bé tới tham gia hôn lễ của chúng ta ư, anh đã tìm được cậu ấy rồi."

Mẹ của Emir mất sau một lần ô tô bị tập kích bom. Chú cậu bé không muốn nhận nuôi cậu, đem cậu đuổi ra khỏi nhà. về sau cậu cùng rất nhiều cô nhi ở Baghdad sống tại cô nhi viện do người Pháp thành lập.

Sau đó không lâu, được một phóng viên người Anh nhận nuôi, hiện tại sống cùng cha mẹ nuôi ở Luân Đôn.

"Ba mẹ mới đối với em tốt không?" JaeJoong thân thiết hỏi, cậu thích đứa trẻ đáng yêu này, nếu không phải vợ chồng người Anh đi trước một bước thì cậu và YunHo sẽ nhận nuôi Emir.

"Bọn họ đối với em rất tốt, anh trai cũng rất tốt, em thực sự thích Luân Đôn, vì đó là nơi ba đã đi qua." Có lẽ do sinh sống ở Anh 4 năm nên giọng nói của Emir rất chuẩn, nói hoàn toàn là giọng Luân Đôn, nhìn qua giống như một người Anh thực thụ.

"Nghe giọng nói của em, ai không biết còn tưởng rằng em là người Anh đó." JaeJoong trêu ghẹo nói.

"Em không quên tổ quốc Iraq và ba mẹ em, em cũng không quên tiếng Ả-rập, hơn nữa càng không quên mỗi ngày hướng Allah cầu nguyện anh và trung sĩ có thể bình an trở về nhà." Emir dùng con mắt nhìn chằm chằm mắt JaeJoong, cậu rất sợ người này không tin cậu, rất sợ anh xinh đẹp này hoài nghi lời cậu nói.

"Anh tin em, tiểu vương tử, đau khổ trong lòng em chính là thế mà," vành mắt JaeJoong đỏ lên, thiếu chút nữa khóc lên, "Được rồi, ngày hôm nay anh kết hôn, em đừng kích động, làm cho anh khóc."

Bên này, YunHo đưa ba mẹ nuôi của Emir đi tới.

Ba mẹ nuôi của cậu là đôi vợ chồng trung niên lương thiện, người chồng có mái tóc màu vàng gừng phổ biến của người Anh, con ngươi màu xanh, vóc dáng trung bình. Ông nhìn thấy JaeJoong nhìn sang, giơ ly Champagne trên tay hướng JaeJoong ra hiệu.

Mà vợ của ông bước nhanh qua hai người đàn ông, đã đi tới, bà đeo mắt kính, tóc vàng: "Tôi rất muốn thấy vị anh trai xinh đẹp trong miệng Emir."

JaeJoong lễ phép ôm bà: "Cảm ơn các vị đã cho tiểu vương tử một gia đình hoàn chỉnh."

"Không, là chúng tôi phải cảm ơn các cậu, Emir rất cần yêu thương, là các cậu đã làm bạn với bé, giúp bé vượt qua ngày tháng gian nan nhất."

Hết phiên ngoại 1

27. Chương 27: Phiên Ngoại 2

"Jung YunHee! thu dọn đồ chơi tối hôm qua cất đi rồi tới đây ăn cơm!!"

Kim JaeJoong đeo tạp dề, dùng cái kẹp tóc màu hồng ghim tóc trên đỉnh đầu, đem trứng vừa mới rán xong đặt lên bàn, hướng về phía cầu thang gọi to.

Lúc này chỉ thấy một cậu bé 5 tuổi đi từ tầng hai xuống, trong tay còn cầm một cái mô hình xe tăng.

Cậu bé là người Châu á, là cậu và YunHo đặc biệt nhận nuôi ở Hàn Quốc. Không biết là bởi vì YunHo có nguyên nhân gì, có lẽ người Hàn Quốc có tính chất riêng, cậu bé lớn lên giống y YunHo, mắt một mí, nhưng đôi môi đẹp, mắt xếch.

"Hey, TANK, put down your tank, come in for breakfast." JaeJoong vô lực nhìn tiểu tử nhà mình, sớm biết thế này sẽ không đặt tên tiếng Anh "TANK" làm gì, mỗi ngày thằng nhóc đều ôm xe tăng đến chết đi sống lại.

"Alright, papa. " YunHee bất mãn thả xe tăng trên tay xuống, lúc này tiếng mở cửa ở lối đi nhỏ làm cậu để ý, "Daddy."

YunHo mặc bộ quần áo cộc tay đi giày thể thao, dắt một con chó Đức vào nhà, ngay cả giày cũng không kịp cởi đã thấy con trai nhào tới chỗ mình, anh thuận tay đỡ con trai, ôm vào trong ngực: "Xe tăng nhỏ của ba, buổi sáng tốt lành"

"Buổi sáng tốt lành, ba ba!"

“YunHo, bây giờ cùng với dự định 7 năm trước của chúng ta giống…” JaeJoong ngồi trước bàn ăn, nhìn con trai như tiểu Ma Vương bất đắc dĩ cười.

Bảy năm trước dưới bầu trời đêm ở Iraq xa xôi bọn họ đã tưởng tượng cuộc sống ngày hôm nay như thế, Jae Joong sẽ không bởi vì món đồ chơi đầy đất mà nổi giận với con trai, với YunHo lại nghiêm khắc trừng trị con chó cắn đôi giày da của anh.

Hiện thực là như vậy, mỗi khi JaeJoong đi vào phòng xe tăng sẽ đều phát điên kêu to, bọn họ nuôi một con chó to quả thực rất thông minh, đừng nói là cắn giày da, hay khi JaeJoong lớn tiếng gào YunHee nó sẽ tự động đứng chịu phạt.

JaeJoong sau 11 năm xuất ngũ không chọn vào công ty thông tin, mà gia nhập công ty vận tải súng ống đạn được cùng ChangMin và YooChun, ba người cùng nhau bắt đầu với việc buôn bán súng ống đạn được, không chỉ có vận chuyển, họ còn tự mở cửa hàng riêng, bởi vì vị trí cực tốt, bọn họ còn cung cấp súng trường cho hội liên hiệp Mỹ, hàng năm bọn họ tổ chức các cuộc thi đấu cung cấp hàng cho thương nhân.

“Xe tăng, ăn cơm nhanh lên một chút! ” JaeJoong nhìn quả trứng bị dằm nát bét của con trai, nhịn không được cầm lấy cái thìa bón cho nhóc. Ai ngờ, tiểu ma đầu căn bản không nghe, lắc đầu vùng vẫy.

“Hắc, xe tăng, con không thể ăn ngoan ngoãn như bão được sao?” JaeJoong nén lửa giận ôn nhu nói.

“No! papa, bão đã 7 tuổi, con mới 5 tuổi! điều cậu bé nói có lý.” Tank đã sớm nuốt xong thìa cơm và trốn đằng sau lưng daddy.

“Bão từ năm tháng đã có thể làm được rồi!!” JaeJoong và Xe tăng mắt to trừng mắt nhỏ.

” Được rồi được rồi, JaeJoong, đưa cho anh.” YunHo cầm thìa trong tay JaeJoong nhẹ nhàng nói “YunHee há mồm”.

Xe tăng ngoan ngoãn ăn xong quả trứng, chân giò hun khói còn có một cái bánh kem.

Cậu mặc dù biết ba nhỏ sẽ thường xuyên lớn tiếng với cậu, nhưng sự việc qua đi, chỉ cần cậu thể hiện tốt đẹp, ba nhỏ cũng vẫn sẽ híp mắt cười. Ba ba không giống như vậy, sai chính là sai, đúng chính là đúng.

Đặc biệt khi cậu làm ba nhỏ tức giận, khuôn mặt baba sẽ đen như Bão, tuy rằng cậu hôn baba một cái nhưng thông minh như xe tăng hiểu rõ, làm cho ba nhỏ tức giận chính là giẫm lên mìn của baba.

” Xe tăng hôm nay biểu hiện rất tốt! Ăn xong hết bữa sáng, cho nên ngày mai cũng phải giống như ngày hôm nay!” Jaejoong cũng không phải không nhớ rõ con trai nghịch ngợm trước đây, chỉ là cậu hiểu rằng cần phải khích lệ con trai của mình, nếu YunHo đóng vai một người cha nghiêm khắc, thì cậu đương nhiên phải như một người ba hiền.

“YunHo, hôm nay em muốn đến cửa hàng một chút, có một lô hàng mới, ChangMin và YooChun đi Phật Châu để chuẩn bị cho cuộc thi súng năm nay.” JaeJoong dọn dẹp đồ đạc, thay trang phục chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này không bị hạn chế giờ làm việc khiến JaeJoong sống rất vui vẻ.

“Thật vất vả anh mới được nghỉ cuối tuần, em còn muốn ra ngoài.” YunHo nghe xong lời này ngoài miệng nói lo lắng, vội vàng đuổi theo, ôm eo JaeJoong.

“Trung úy của em, em đi một chút sẽ trở về, anh trông xe tăng nhé!” JaeJoong vỗ vỗ tay anh, buồn cười nhìn người yêu mình tính tình càng ngày càng trẻ con.

“Cục cưng, hôn nhẹ ” YunHo cúi đầu tìm kiếm miệng nhỏ của JaeJoong.

“Ai nha, con nhìn thấy mà.” JaeJoong nghiêng đầu né tránh cái hôn của YunHo.

“Ha, có con trai em đã quên anh rồi, đến lúc JoongJun trở về em sẽ không muốn anh nữa!! YunHo thành công hôn lên miệng nhỏ nhắn của JaeJoong. Kim JoongJun là đứa trẻ thứ hai bọn họ nhận nuôi, nhóc ba tuổi.

Hai người nghĩ có nhiều con cũng tốt, bọn trẻ cũng có bạn.

Mẹ của cậu bé là người Mỹ, ba là người Trung Quốc, một nhà ba người đi chơi thì trên đường xảy ra sự cố, cậu bé bị thương nặng trong tai nạn xe, đã mất ký ức với chuyện trước đó.

YunHo một lần mang theo Tank đến bệnh viện khám bệnh, nghe nói cậu bé thật đáng thương, vì vậy anh cùng JaeJoong thương lượng nhận nuôi cậu.

Tiểu tử này là con lai, mắt to hai mí, con ngươi màu đen, nhưng tóc có chút nâu, chắc là di truyền từ mẹ người Mỹ.

"Chăm sóc Tank tốt, có thể buổi trưa em sẽ về".

Tại Trung vừa mới cất bước điện thoại chợt vang lên.

"Con rể YunHo, mẹ và JoongJun đang ở sân bay, mau tới đây đón chúng ta."

YunHo ôm xe tăng không an phận đứng ở cửa ra sân bây nhìn xung quanh, chỉ chốc lát, một người phụ nữ trung niên tướng mạo Châu Á đẩy một chiếc xe cùng một đứa trẻ con đi ra, người phụ nữ đeo kính đen, son môi, tóc ngắn uốn xoăn, đứa bé trong xe đang yên tĩnh ngủ.

"Mẹ, con ở đây." YunHo hướng về phía mẹ Kim vẫy vẫy.

"A, con rể YunHo, xe tăng cháu ngoan." mẹ Kim đẩy xe đứa nhỏ sải bước đi tới.

YunHo đẩy xe hành lí, lấy đồ bỏ vào cốp sau xe, lấy ra ghế tựa của trẻ em, cài dây an toàn cho Tank và JoongJun, rồi mới lên xe.

"Con rể YunHo càng ngày càng đẹp trai nha, JaeJoong nhà chúng ta thật có phúc." mẹ Kim nói với vẻ mặt mê trai.

"Hầy, mẹ cũng không già đi chút nào cả, người để kiểu tóc mới dựa theo Đặng Lệ Quân sao?" kiểu tóc của mẹ Kim thực sự chút giống Đặng Lệ Quân.

"Con rể YunHo đúng là rất có mắt nhìn! Đúng là làm theo kiểu tóc của cô ấy, mẹ gần đây đang học một vài bài hát tiếng Trung hay nhất của cô ấy, đáng tiếc, chỉ có bài tiếng Nhật mà không có tiếng Hàn." mẹ Kim ngâm nga bài hát mới học Ngày nào quân trở lại.

Khi YunHo cùng JaeJoong hướng cha mẹ nói ra, người đầu tiên tiếp nhận là mẹ Kim.

Mẹ Kim cho rằng bọn họ cùng một chỗ rất xứng đôi, YunHo là quân nhân, sau khi quan sát phát hiện anh thật sự đối xử rất tốt với con trai mình, đối với bà cùng ba kim cũng hiếu thuận, hai người vừa mới gặp gỡ vài năm YunHo nói cái gì JaeJoong làm cái đó, hiển nhiên giống cô vợ nhỏ, ai biết JaeJoong tham gia quân ngũ. Hai người sau khi kết hôn có chiều hướng ngược lại.

Mẹ vợ yêu thích, mẹ Kim càng nhìn YunHo càng thích, làm cho JaeJoong một trận đố kỵ.

"Mẹ sao không thông báo trước cho con một tiếng? Lần này dự định ở vài ngày ạ." YunHo vừa lái xe vừa nói chuyện cùng mẹ Kim.

"Mẹ mà nói cho các con biết trước JaeJoong sẽ không cho mẹ đến đâu, nó yêu con vậy, ngay cả mẹ nó còn ăn dấm chua. Ai nha, mẹ đã mua vé đi tới đi lui, trưa mai mẹ đi, JaeJoong khẳng định cũng không muốn mẹ ở lại."

Mẹ Kim còn dùng khăn tay khoa trương xoa xoa khóe mắt, khiến cho YunHo đầu đầy hắc tuyến.

"Sao, sao lại như vậy, JaeJoong nói cho con, khi em ấy còn bé thương nhất người, đến bây giờ cũng thế."

"Ai, không ăn thua, nhất là khi nó gặp được người đàn ông tốt như con. Nếu như ta trẻ lại hai mươi tuổi, nó sẽ là gì nào." Mẹ Kim liếc mắt nhìn YunHo.

Lúc này YunHo nghẹn họng hoàn toàn, anh quyết định không nói ra là tốt nhất.

Sân bay cách nhà không xa. Vào nhà YunHo rửa tay chuẩn bị làm bữa trưa, JaeJoong nói buổi trưa sẽ về.

"Ai nha, con rể YunHo, con đừng làm, để mẹ làm." đem JoongJun ôm ra phòng nhỏ, mẹ Kim nhìn YunHo thái rau vội vàng quay lại phòng bếp, vừa nói vừa lấy con dao thái trong tay YunHo.

“Mẹ, để con, người từ xa đến cũng mệt rồi, nhanh nghỉ ngơi một chút đi.” YunHo nói.

“Con mới cần nghỉ, cuối tuần nên nghỉ ngơi thật tốt.” mẹ Kim lấy dao từ tay YunHo.

“Wey wey wey!! Kim phu nhân! Người đang làm gì đó! Lại muốn làm gì YunHo của con.” vừa về đến nhà, JaeJoong thấy màn này trong phòng bếp, nhất là tay mẹ cậu đang đặt trên tay YunHo.

Cậu không nói hai lời giày cũng chưa cởi vọt vào bếp, đoạt lấy dao đặt lên trên bàn, kéo YunHo ra sau mình, giống như gà mẹ che chở cho YunHo.

“Ô ô, Trịnh phu nhân đã về, ta chỉ chỉ bất quá muốn nấu cho con rể một bữa thật ngon, chắc chắn ở nhà con rể YunHo thường phải làm cơm.! Mẹ Kim nói.

“Ha, làm sao vậy! chúng ta đồng ý yêu thương nhau, e ngại chuyện gì? Về nhà làm cơm cho Kim tiên sinh đi thôi.”

JaeJoong kéo cánh YunHo như chim nhỏ nép vào người mình, nhưng nhe răng nhếch miệng với mẹ Kim.

“Ai, thực sự là con trai xuất giá như tát nước ra ngoài, Trịnh phu nhân đúng là danh xứng với thực nha.” mẹ Kim dùng một tay vỗ nhẹ tay kia.

“Đó là đương nhiên! Đến buổi tối lại càng xứng danh, ngô…” không đợi JaeJoong nói xong, đã bị YunHo dùng tay che miệng lại, lời như vậy cậu cũng đem con mẹ nó nói ra, YunHo cảm giác tai của chính mình đều đỏ hết.

“Mẹ, người và JaeJoong ngồi đi, con làm một vài món đơn giản, lập tức xong thôi.” nói rồi anh đẩy cả hai người dời khỏi phòng bếp.

Trên bàn cơm một bầu không khí quỷ dị.

“Con rể YunHo này, ăn nhiều một chút, cưới được vợ như này thực sự là khổ cho con.” mẹ Kim đưa cho YunHo đĩa rau.

Yun nha ăn đầu cá, thử một chút đi, có mẹ vợ từ sáng tới tối như này, đau đầu lắm á.” JaeJoong nói đem đầu các hung hăng đặt vào bát YunHo. Ý tứ chính là ngươi giám không ăn thử xem.

Bên kia, JoongJun được đặt trên ghế nhỏ, cầm thìa xúc lấy trứng chim trước mặt mình, một bên Xe Tăng đã ăn hết hai quả, JoongJun nôn nóng nói không lưu loát, chỉ biết dùng cái thìa đập keng keng lên bàn như lời kháng nghị, nga, được rồi cậu còn có thể phun nước bọt để trêu anh trai mình.

Thật vất vả nhịn đến buổi tối, YunHo sau khi dỗ con ngủ, anh vào phòng tắm trong phòng ngủ, anh chỉ mở vòi hoa sen, rửa thaanh thể.

Không bao lâu, cánh cửa lách cách tiếng mở.

“JaeJoong?” YunHo quay đầu nhìn về phía cậu.

“Chúng ta đã lâu chưa tắm cùng nhau.” JaeJoong chỉ choàng khăn tăm vào, sao đó thuận lợi bỏ khăn tắm đặt trên bồn rửa mặt.

Cậu đi tới, cùng YunHo tắm chung một vòi phun.

YunHo đưa lưng về phía cậu, mỗi động tác đều tương ứng với chuyển động cơ thể, nước từ vòi hoa sen chảy xuống theo cớ thể YunHo, một đường chảy xuống phía dưới, dọc theo đường cong cơ thể chậm rãi chảy xuống.

JaeJoong từ phía sau ôm lấy YunHo, hai tay di chuyển xuống bên hông anh trượt xuống dưới.

“Bảo bối, mẹ còn ở đây.” YunHo biết tâm tư của JaeJoong.

JaeJoong cũng không để ý đến anh, tay tiếp tục hướng xuống, cầm phân thân YunHo, cậu nhẹ nhàng di chuyển, cảm giác phân thân YunHo trong tay cậu dần dần thức tỉnh.

“JaeJoong của chúng ta đúng là một đứa trẻ.” YunHo xoay người, nghiêm trị tựa như vỗ vỗ lên mông trắng của cậu, bắt đầu xoa nắn.

JaeJoong khẽ hôn lên cổ, yết hầu của anh, làm cho YunHo mất lý trí hoàn toàn.

Anh đem JaeJoong áp lên tường, tường lạnh buốt nhưng lại kích thích JaeJoong, hai điểm hồng trước ngực càng thêm đứng thẳng.

"Xem ra bảo bối của chúng ta rất muốn nha." chân YunHo chen vào giữa hai chân của JaeJoong, dùng phân thân đã ngừng đầu ma sát phía sau cậu.

"Yun a, lạnh…" JaeJoong đáng thương nói.

YunHo cũng có chút không nỡ, tay anh luồn qua dưới nách JaeJoong, dùng ngón tay xoa nắn điểm hồng trước ngực cậu, cúi đầu hôn lên đầu vai JaeJoong: "Lạnh,? Một lúc nữa em sẽ nóng ngay."

YunHo nhấc một chân JaeJoong lên, càng thêm thô bạo dùng phân thân ma sát tiểu huyệt cùng với phân thân của JaeJoong. Đỉnh phân thân còn đâm chọt hai tiểu cầu JaeJoong, làm cho cậu run rẩy một trận. Phía trước càng trướng lên theo động tác của YunHo, như có như không ma sát vào mặt tường lạnh băng. Trước sau đều bị bức hỏa làm cho chân JaeJoong như nhũn ra, khụy xuống.

"Yun, Yun…. em chịu không nổi." Mắt của JaeJoong bị *** làm cho nổi lên một tầng sương mù.

"Ở đây chịu không nổi? YunHo lật người cậu lại, hướng mặt về phía mình, chậm rãi chậm rãi đưa phân thân đã tím lên vào tiểu huyệt của JaeJoong.

Vì đứng quan hệ, YunHo cảm giác mình sắp bị JaeJoong kẹp chặt.

YunHo ôm lấy cậu, để hai chân JaeJoong vòng qua hông mình, lưng dựa vào tường, bắt đầu chậm dãi kéo ra đưa vào.

JaeJoong bám chặt vai YunHo, rất sợ ngã xuống, vì nguyên nhân là trọng lực. Mỗi lần thâm nhập của YunHo cũng cho cậu sảng khoái cực kỳ.

Cậu thẳng lưng phối hợp, nhưng YunHo càng nảy sinh thêm ác ý mà đập vào.

"Yun….ha…đau" tuy rằng trên vách tường có nước, nhưng lực ma sát lớn như vậy vẫn làm cậu cảm thấy đau lưng.

YunHo ôm cậu lên bồn rửa mặt, đặt cậu ngồi lên đó, trước sau bồn rửa mặt đều là gương, đó là để chải tóc. mà bây giờ YunHo mới biết nó là chỗ tốt.

Thoonh qua mặt gương, YunHo thấy lưng JaeJoong một mảnh hồng, anh dừng động tác nơi hạn thân, hôn lên chóp mũi JaeJoong nói: "Xin lỗi, bảo bối."

"Chỉ cần là anh, không sao hết."

YunHo hôn lên đôi môi anh đào, khẽ mút đầu lưỡi cậu.

Tại Trung đang cao hứng đột nhiên YunHo ngừng lại, cậu đong đưa vòng eo, hôn lại YunHo.

"Yun, nhanh…." mặt JaeJoong ửng hồng, làm YunHo hoàn toàn bất động, liền nảy sinh ác ý khẽ cắn cổ cậu.

YunHo cầm lấy đôi chân mảnh khảnh của cậu đùa bỡn thành công tư thế dễ dàng tiến vào, chịu đựng lửa nóng lần thứ hai dùng sức tiến vào. Đầu lưỡi anh ngậm vành tai mượt mà của cậu, bên tai trầm giọng nói: "Bảo bối cúi đầu nhìn xem, miệng nhỏ của em đang cắn chặt anh này."

JaeJoong vốn xấu hổ, nhưng nghe những lời này của YunHo như có ma lực, khiến cậu không chớp mắt nhìn chằm chằm phía dưới.

Tính khí của cậu ngóc đầu lên, đỉnh còn chảy ra nước trong suốt, phía dưới cái miệng nhỏ nhắn gắt gao cắn chặt phân thân to lớn màu đỏ tím của YunHo, YunHo mỗi lần rút ra đi vào tận gốc đều phát ra âm thanh "ba".

Nói đến đàn ông 30 tuổi không bằng 20, nhưng YunHo thật vĩ đại vẫn là tinh thần hướng lên trên. Mỗi lần anh rút ra ngay ngắn đều bị tiểu huyệt ràng buộc, theo quán tính hướng về phía trước quét đến hai của cầu ở giữa của JaeJoong, làm cho anh run sợ một trận.

YunHo bất chợt chạm tới đỉnh JaeJoong, khiến cho cậu không tự chủ ôm lấy vai YunHo.

Lúc này không ngẩng đầu lên cũng được, vừa ngẩng đầu lên, JaeJoong thấy chính mình trong gương, hai gò má ửng đỏ, môi đỏ mọng khẽ nhếch, hơi nước phủ kín đôi mắt to. Mông YunHo căng đầy màu mật ong, vận động giữa hai chân đang mở rộng của mình.

Động tác của YunHo bắt đầu gia tăng tốc độ, động tác hạ thân vừa nhanh vừa mãnh liệt, nhiều liền động tới điểm mẫn cảm của JaeJoong, bắt đầu thở dốc.

"Yun…..chậm một chút…a…"JaeJoong quấn chặt hai chân, mãnh liệt xuất tinh, làm cho cậu kẹp chặt thắt lưng YunHo cầu xin tha thứ.

Loại mập hợp này làm cho toàn thân JaeJoong tê dại khó mà nhịn được, cậu mở cái miệng nhỏ nhắn, một hơi cắn đầu vai rộng dày của Yunho.

"Jae, chúng ta cùng nhau….a…." YunHo chỉ cảm thấy hơi nóng toàn thân đều tập trung vào chỗ bị JaeJoong cắn. Đem chân JaeJoong gác trên vai, nơi thắt lưng gầy gò hung hăng đâm một cái, một cỗ dịch thể bắn vào trong tiểu huyệt của JaeJoong.

Sáng sớm hôm sau

"Ô, ô, Trịnh Phu nhân hứng một đêm mưa móc ôn trạch không cần xuống." Mẹ Kim lấy tấm ảnh che mặt liếc nhìn người từ trên lầu đi xuống.

YunHo nghe xong lời này của mẹ Kim thiếu chút nữa bị sặc miếng bánh kem trong miệng, Tank bên cạnh thì hỏi "Mưa móc ơn trạch" là cái gì.

"Khụ khụ, dù thế nào mẹ cũng là mẹ con, con không tiễn mẹ thì ai tiễn mẹ." JaeJoong không muốn lúc nào cũng cùng mẹ Kim đấu võ mồm.

"Có con rể YunHo mà."

JaeJoong tức giận như muốn phun máu.

Trước khi yên tâm đi, mẹ Kim đặt tay lên vai YunHo: "YunHo a, JaeJoong nhà chúng ta từ nhỏ bị ba nó làm hư, nó đối với con có nóng nảy, con cũng đừng tính toán với nó nha, đứa nhỏ này chính là rất thích con, lúc bị thương ở Đức, mỗi ngày đều gọi cho ta, ăn không ngon lo lắng cho con, nó nói, vết thương của con tái phát trở lại, sợ con lại có chuyện ngoài ý muốn. Hai người các con sống tốt nha. Nếu nó khi dễ con, con nói cho ta biết, ta sẽ trừng trị nó. Miễn là cả đời đi tiếp cùng nhau, ta và ba nó cũng yên lòng."

"Mẹ, người yên tâm, chỉ cần em ấy không nói chia tay, con cả đời này sẽ không buông tay em ấy."

YunHo hiểu JaeJoong đối với anh rất tốt, cậu trên miệng không thích nói những lời buồn nôn…., thế nhưng cậu từng chút,từng chút quan tâm mình.

"Uy, uy! Kim phu nhân, người nói sao lại lôi tiên sinh ta làm gì!" JaeJoong lôi kéo YunHo.

"Ta nói, nếu như Trịnh Phu nhân đối vơi con không tốt, con cứ tìm Kim phu nhân!" mẹ Kim đảo mắt xem thường không để ý đến JaeJoong.

"Không được! YunHo là của con!"

"Được rồi, JaeJoong, mẹ chỉ nói đùa em thôi mà." YunHo vội vàng kéo JaeJoong lại che chở của mình.

"Người lớn thế này đấy, ta thực sự lo lắng cho hai cháu ngoan của ta bị con làm cho thành người thừa." mẹ Kim tiếp tục.

Không đợi JaeJoong phản bác, mẹ Kim nói tiếp: "Không cùng con nói nữa, thời gian không còn nhiều lắm, Xe Tăng, JoongJun cháu ngoan, tạm biệt."

Mẹ Kim tiêu sái đi.

Hết phiên ngoại 2

Tagged: kiếp quân nhân, yunjae

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/yunjae-kiep-quan-nhan